

BİLİNMEYEN AKTÖRLERİ VE OLAYLARI İLE

SON DÖNEM
OSMANLI
MİMARLIĞI

13 Şubat 2010'da kaybettiğim
sevgili annem Aliye Can'ın
aziz hatırasına...

Selman CAN

1971 yılında Erzurum'da doğdu. 1993 yılında Atatürk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümü'nden mezun oldu. 1995-97 yılları arasında İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Sanat Tarihi Bölümü'nde Prof.Dr. Nurhan Atasoy danışmanlığında "Belgelerle Çırağan Sarayı" konulu Yüksek Lisans tezini, 1997-2002 yılları arasında da aynı bölümde Prof.Dr.Gül İrepoğlu danışmanlığında "Osmanlı Mimarlık Teşkilatının XIX. Yüzyıldaki Değişim Süreci ve Eserleriyle Mimar Seyit Abdülhalim Efendi" konulu Doktora tezini tamamladı. 2003 yılından itibaren Atatürk Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Temel Eğitim Bölümü Kuramsal Anabilim Dalı'nda Yrd.Doç.Dr. olarak görev yapmaktadır. Son dönem Osmanlı mimarisi ve sanatı üzerine çok sayıda yayın yapan araştırmacı aynı zamanda Çırağan Sarayı tarih danışmanlığını da yürütmektedir.

Bilinmeyen Aktörleri ve Olayları İle
Son Dönem Osmanlı Mimarlığı

Selman Can

Bilinmeyen Aktörleri
ve Olayları İle
Son Dönem
Osmanlı Mimarlığı

Yazan
Selman CAN

Tasarım
Tablet İletişim
Fahri Gizden Sk. 15/1
Gayrettepe / İstanbul
Tel: 0212 288 09 01
Fax: 0212 288 09 02
www.tabletiletisim.com
info@tabletiletisim.com

Erzurum
İl Kültür ve
Turizm Müdürlüğü
tarafından
yayınlanmıştır.
Tel: 0(442) 2350925
Tel: 0(442) 2337199
Faks: 0(442) 2230771
erzurumkulturturizm.gov.tr

Birinci Basım
İstanbul 2010
(6000 adet)

İÇİNDEKİLER

Sunuş	07
Önsöz	09
Giriş	11
XIX. Yüzyılın Eşiğinde Mimarlar Ocağı	15
Dağlan Ocak ve Yeniden Yapılanma	25
Sanayi-i Mimari Öğretimi	37
Unutulmuş Son Başmimarlar	43
Bina Eminliğinden Kalfalığa Geçiş ve Usul-i Münakasa	65
İnşaat Sektörü İçinde Gayrimüslimler	73
Rum Kalfalar	77
Ermeni Kalfalar ve Balyan Ailesi	87
Milliyet Kavramı Ekseninde İmar Sektörü	117
Kaynakça	123

Sunuş

Osmanlı İmparatorluğu'nun tarihe mal olmuş siyasi başarılarının yanında hiç şüphe yok ki sanat ve kültür alanına ilişkin bıraktığı eserler en önemli vasıflarından birini oluşturur. Özellikle yüzyıllar içerisinde köklü birikimi ve eşsiz estetik bakışıyla şekillendirdiği sanat anlayışının mihenk taşı niteliğindeki mimari anıtları zamana meydan okuyarak halen ayakta durmaktadırlar.

Osmanlı'nın mimari mirası üzerine hazırlanan eserler çoğunlukla klasik dönem üzerine yoğunlaşmıştır. Son dönem Osmanlı mimarisi hem siyasi hem de kültürel açıdan ihmal edilmiştir. Kültür tarihi açısından bakıldığında batı özentisi bir yozlaşmanın yaşanması nedeni ile sanat tarihçiler tarafından sevilmemiş ve gerekli ilgiden uzak kalmıştır. Ancak İstanbul'un çehresinin hızla değiştiği ve kentin silüetine damgasını vuran saraylar, köşkler, kışlalar, camiler ve birçok yeni yapı türünün inşa edildiği bu dönem Türklerin aksine gayrimüslimler tarafından sahiplenilmiştir. Bunun sonucunda XIX. yüzyıl içerisinde mimarlık alanının tek hâkimi olarak Rum ve Ermeniler görülmüş, özellikle Ermeni Balyan Ailesi mensupları ön plana çıkarılmıştır.

Selman Can tarafından hazırlanan bu çalışma bizlere son dönem Osmanlı mimarlığının günümüze kadar belletilmeye çalışılan yönleri dışında bilinmeyen unsurlarını ortaya koyarken aynı zamanda başta Ermeniler olmak üzere gayrimüslim unsurların ulusal bir bütünlük oluşturmak ve milli kimliklerini şekillendirmek için mimari alandaki başarıları bilinçli ve abartılı olarak kendi hisselerine mal ederek nasıl kullandıklarını da göstermektedir. Kurumsal olarak yayınlanmasına destek verdiğimiz bu araştırmanın kendi alanında önemli bir boşluğu dolduracağına inanıyorum. İlerleyen dönemlerde benzeri çalışmaların artarak devam etmesi ve yayın hayatına kazandırılması en büyük temennimizdir.

Fikret Öztürk

Önsöz

Türkiye’de mimarlık tarihi alanında klasik Osmanlı’nın heyecan verici gelişim çizgisi üzerine yapılan çalışmaların yanında geç dönem Osmanlı mimarisi yeteri kadar çalışılmamıştır. Siyasi ve kültürel tercihlerle bilinçli bir ihmale uğrayan bu dönem çoğunlukla gayrimüslimlerin hareket alanına bırakılmış ve sahiplenilmemiştir. Sonuçları itibariyle günümüze kadar süre gelen tartışmaları ve değerlendirmeleri açısından bu dönemin sağlam bilgi ve belgelerle aydınlatılmaya ihtiyacı vardır.

Yakın zamanlarda bu alan üzerine geçmişe oranla bir ilgi artışı görülse de yapılan çalışmalar uzun yılların ihmali sonucu oluşan yetersiz ve eksik bir yayın literatürü ile kendisine yol bulmaya gayret etmektedir. Ancak çoğunlukla yapılan her yayın benzer hata ve yanlışların kısır döngüsü içerisinde kalıplaşmış tekrarlardan kurtulamamaktadırlar. Esasen son dönem Osmanlı mimarlığının yüzeysel olarak bilinen yönlerinden çok genelde politik tercihlerin şekillendirdiği bilinmeyen arka planı sorgulanmalıdır.

Osmanlı arşiv kayıtlarında gerek sanat tarihçilerinin ve gerekse de mimarlık tarihçilerinin el vurmadığı binlerce belge bulunmaktadır. Söz konusu belgelerin bir kısmına dayalı olarak hazırlanan bu çalışma birinci elden kaynakların ışığı altında üzerinde yeterince durulmamış konu başlıkları ile mimarlık tarihimize bir nebze olsun katkıda bulunmayı amaçlamaktadır. Mimarlık üretiminin ideolojik boyutları ve hedefleri konusunda da yeni tartışmalara kapı aralayacağını umduğumuz araştırmanın basımında gösterdiği yakın ilgi ve destekten dolayı Erzurum İl Kültür ve Turizm Müdürlüğü'ne minnet ve şükranlarımı sunuyorum. Her zaman yanımda olan çocuklarım Ceren ve Ali Kerem ile eşim Hülya Can'a sonsuz sevgilerimle...

Selman CAN
Aralık 2010 Erzurum

Giriş

Osmanlı İmparatorluğu'nun son iki yüzyılı içerisinde yaşadığı batılılaşma süreci gerek siyasi gerekse kültürel açıdan önemli sonuçlar doğurmuş bir dönemdir. Devletin kendini yenilemeye çalıştığı bu dönem klasik toplumsal yapının ve geleneksel alışkanlıkların hızla değiştiği bir tarihsel süreç olmuştur. Osmanlı mimarlığının bu değişim sürecinden etkilenmemesi mümkün değildi. İmar sektörünün kurumsal yapısı ve işleyiş düzeni XVIII. yüzyıl ortalarından itibaren sekteye uğramış, mimarların eğitimi konusunda geçmiş yıllara oranla büyük sıkıntılar çekilmeye başlanmıştır. Bu sancılı dönemin gerçek aktörleri ve olayları tam manası ile ortaya çıkarılabilmektedir. Hassa Mimarlar Ocağı'nın bünyesinde

çalışan Müslim ve gayrimüslimlerin İmparatorluğun imarındaki katkı payları ve eserleri üzerine yeterli bilgilerden mahrumuz. Bazı çalışmaların satır aralarından çıkarılan bilgiler ve değerlendirmelerle son dönem mimarlık tarihinin ana hatları şekillendirilmeye çalışılmıştır. Klasik dönem imar ve inşaat alanının kurumsal alt yapısı ve sorumluluk sahibi resmi görevlilerin çalışma yöntemleri araştırmacılar tarafından yeteri kadar çalışılmış durumdadır. Ancak XIX. yüzyıl başlarından itibaren imar sisteminin kendini yenileyişi, yenilenen kurumların yapısı ve işleyişi ile bu kurumlarda görev yapanların üstlendikleri sorumluluklar bilinmemektedir.

Reformist Padişah Sultan II.Mahmud 1831 yılında Hassa Mimarlar Ocağı'nı kaldırıp yerine Ebniye Müdürlüğü'nü kurduğunda Osmanlı imar sisteminde köklü bir değişimde yaşanmasına sebep olmuştur. Bu değişim yalnızca idari anlamda bir düzenlemeyi getirmiyordu. Bina inşa ve onarımında bir süredir kendini gösteren fiili bir durumu da kural ve kaidelere bağlamayı amaçlamaktaydı. Bu fiili durum klasik dönemin bina eminleri yerine geçen ve devletin irili ufaklı birçok inşa ve tamiratında taşeron olarak çalışan kalfaların yaygınlaşması ile ilgiliydi. Askeri alandaki ıslahat çalışmalarına aktarılan bütçeler ve giderek azalan gelirler karşısında devletin iktisadi anlamda zaafa uğrayan yapısı imar ve inşa işlerine tahsisat ayırmasını da güçleştirmişti. Ebniye Müdürlüğü'nün kurulmasından sonra artık bütün bina yapım ve onarımı ihale ile en düşük fiyatı teklif eden müteahhitler eliyle yaptırılmaya başlanır. Bu ihalelerde üstlenici konumunda olanlar çoğunlukla inşaat sektörünün yakından tanıdığı Ermeni ve Rumlar olur. Bunlar arasına Müslümanların girmesi oldukça zordu. Zira Osmanlı iktisadi düzeni içerisinde ticaret hayatının gerisinde kalan Müslümanların sermaye birikimi, gayrimüslimler kadar hiçbir zaman fazla olmamıştır. Her türlü inşaat malzemesi ve sanayi ürünü alım ve satım işleri büyük oranda azınlıkların elindeydi. Diğer taraftan devlet kadroları içinde görev yapan

maaşlı mimar halifeleri klasik döneme oranla yeni dönemde iyice arka planda kalmış, çoğu zaman tasarladıkları yapılar üstlenici kalfalara mal edilir olmuştur.

Bütün bu eksikliklerden yola çıkarak yaptığımız çalışmada öncelikle XIX. yüzyıl başında mimarlık örgütünün geçirdiği değişim ele alınmış ve ilk kez detaylı olarak Hassa Mimarlar Ocağı'nın yıkılışından sonraki süreçte oluşturulan yeni imar örgütleri tanıtılmıştır. Münakasa olarak adlandırılan bina inşa ve onarım ihalelerinin hangi düzen içerisinde gerçekleştirildiği, uygulamada nelere dikkat edildiği ve kalfaların yükümlülükleri etraflıca anlatılmaya çalışılmıştır. Son dönem içerisinde Hassa Mimarlar Ocağı'nın kaldırılış sürecine tanıklık eden ve çok önemli işlere imza atmış olan ancak hemen hiçbir yayında yer almayan son başmimarların tanıtımı yapılmıştır. Rum ve Ermeni kalfaların genel olarak yaptıkları işler üzerinde durulmuş, özellikle Ermeni Balyan Ailesi'nin literatüre yanlış olarak girmiş yapılarının gerçek mimarları konusunda arşiv belgelerine dayalı olarak açıklamalarda bulunulmuştur. Son olarak geç dönem mimarlık alanının milliyetçilik fikirleri etrafında nasıl şekillendiği, gayrimüslimlerin bu dönem üzerindeki iddia ve hedefleri üzerinde durulmuştur.

XIX. Yüzyılın Eşiğinde Mimarlar Ocağı

"Hassa Mimarlar Ocağı" veya "Cemâat-i Mimârân-ı Hassa" şeklinde adlandırılan ve idari düzende sarayın bîrun teşkilatı içerisinde, şehreminine bağlı olarak çalışan Osmanlı mimarlık teşkilatının ne zaman kurulduğu kesin olarak bilinmemektedir. Osmanlı arşiv belgelerinde ocağa ilişkin en erken tarihli bilgiler XVI. yüzyıl başına aittir. 1512 yılına ait bir belgede Hassa Mimarlar Ocağı'nın mevcudu yedi kişi olarak gösterilmektedir.¹ Erken Dönem Osmanlı Mimarlığı'nda imar faaliyetlerinin hangi kurum eliyle yönetilip yönlendirildiği ve mimarların çalışma düzenine dair yeterli bilgiye sahip değiliz. Ancak ocağın saray teşkilatına dâhil oluşu ve saray teşkilatının da Fatih Dönemi'nde genişleyip detaylı bir yapılanmaya sahne oluşundan dolayı XV. yüzyılın ikinci yarısında kurulmuş olabileceği ihtimali üzerinde durulmaktadır.

¹ Rıfık Melül Meriç, "Bayezid Camii Mimarı, II. Sultan Bayezid Devri Mimarları ile Bazı Binaları", *Yıllık Araştırmalar Dergisi*, Sayı: II, Ankara 1957, s.70.

İstanbul'un fethinden sonra harap olan şehrin tekrar mamur hale getirilmesi için, yoğun bir çalışma içerisinde girildiği ve bu amaçla önde gelen devlet adamları tarafından pek çok yapı inşa ettirildiği bilinmektedir.² Aşıkpaşazâde Tarihi'nde şehrin imarı için çeşitli vilayetlerden insanlar getirtilerek iskân ettirildiği ve medrese, cami, imaret gibi çok sayıda bina yaptırıldığı kayıtlıdır.³ İşte bu imar faaliyetlerinde ihtiyaç duyulan mimar ve ustaların, Sultan II. Mehmet tarafından düzenli bir kurumsal yapıya kavuşturulduğu söylenebilir.⁴

Hassa Mimarlar Ocağı'nın içerisinde görev yapan mimarların en üstünde Sermimârân-ı Hassa adıyla bir başmimar bulunmaktaydı. Başmimarlığa atanacak mimarın ismini şehremini belirleyip padişaha bildirirdi.⁵ Şehreminleri dârüssaâde ağasına (saray ağası) karşı sorumlu idi. Dârüssaâde ağası, padişah iradesiyle yapılması istenen bir yapı veya tamiratı şehreminine iletir, o da sadrazamın bilgisi dâhilinde başmimar ile görüşüp gerekli emirleri kendisine verirdi. Bu silsile Koçi Bey Risalesi'nde şöyle yer almaktadır:⁶

"Yapılar lazım gelse saray ağasına haber gönderip filan nesneyi yaptırın deyu emredersiz. Saray ağası dahi şehreminini çağırıp saâdetlü padişah bir oda yapılsın deyu emretti, var veziriâzama söyle der. Şehremini varıp veziriâzama der ki saâdetlü padişah yapı emretmiş dedikte veziriâzam dahi emir padişahımın, var imdi ne lazım ise mimar ağa ile görüş, ne kadar harc olursa divandan verilsin der. Saray ağası şehremini üzerine nâzırdır, eli altında nefer gibidir".

Mimarbaşının idaresi altında bir kethüda, mimar halifeleri, kalem kâtibi, taşçı, sıvacı, nakkaş, minareci gibi inşa elemanları bulunmaktaydı. Vefa Senti civarında bulunan "Mimarbaşı Kârhanesi" adıyla anılan bir dairede işlerini yürüten

2 Fatih'in İstanbul'da gerçekleştirdiği imar faaliyetleri için bkz: Cevad Memduh Altar, "Osman Oğullarının İlk İmar Teşebbüslerine Dair Bizans ve Batı Kaynaklarındaki Tezathat", *Milletler Arası I. Türk Sanatları Kongresi (14-24 Ekim 1959 Ankara)*, Ankara, 1962, s.17-25.

3 Aşıkpaşazâde Tarihi, *Tevârih-i Âli Osman*, İstanbul, 1332, s.142-143.

4 Şerafettin Turan, "Osmanlı Teşkilatı'nda Hassa Mimarları", *Tarih Araştırmaları Dergisi*, Sayı: 1/1, Ankara, 1963, s.157. Erhan Afyoncu, "XVI. Yüzyıl'da Hassa Mimarları", *Prof. Dr. İsmail Aka Armağanı*, İzmir, 1999, s.207.

5 Başbakanlık Osmanlı Arşivi (Buradan sonra BOA şeklinde). HH. No: 23275, 1241 / 1825-26.

6 Koçi Bey, *Koçi Bey Risalesi*, Haz; Ali Kemal Aksüt, İstanbul, 1939, s. 116.

hassa mimarları, İstanbul içerisinde ve İmparatorluk genelindeki bütün yapı faaliyetlerini yürütmekle yükümlüydü.⁷

Saray içerisinde de şehremenin kontrolü altında ayrıca bir tamirat ambarı bulunmaktaydı. Topkapı Sarayı'nın küçük çaplı inşa ve tamirat işlerini yürüten ve Yalı Köşkü'nün bir kısmını çalışma alanı olarak kullanan bu ambarda; tamirat müdürü, ambar müdürü, ambar kâtibi ve inşaat kalfaları görev yapmaktaydı.⁸

Saraydaki ve İmparatorluk bünyesindeki bütün imar faaliyetlerinin organizesini sağlayan şehremeni, hassa mimarbaşısı, mimarbaşı kethüdası, su nâzırı, İstanbul ağası, kireççibaşı, tamirat müdürü, ambar müdürü ve ambar birinci kâtibinden oluşan bir "Fen Heyeti" meydana getirilmişti. Fen heyeti haftanın belirli günleri Yalı Köşkü ile Sepetçiler Köşkü'nde toplanmaktaydı.⁹

Başmimar ve bütün ocak mensupları ulûfeli idiler. Ulûfelerin XVI. yüzyılda daha yüksek olduğu görülmektedir. Mimarbaşılardan hazineden aldıkları ulûfelerinin dışında inşa ve tamiratlardan belirli oranlarda harçları ve İstanbul'daki dükkânlardan ve gayrimüslimlere ait evlerden bir miktar aidatları vardı. Ayrıca XVI. yüzyıl başlarından itibaren, Vize Sancağı'ndaki Torilye ve ona bağlı köylerin geliri ile¹⁰ Kocaeli Sancağı'na bağlı Gebze Kazası'nın Ömerli Köyü ve Kandıra Kazası'nın Sabunlu Köyü gelirleri¹¹ mimarbaşısıya arpalık olarak verilmişti.

Ebniye-i Hassa Müdürlüğü'nün 1831'de kuruluşuna değin başmimar olanların bu gelirleri varlığını korumuştur. Ancak 1838 yılından itibaren ebniye müdürleri aylık 4000 kuruş maaşa bağlanmış ve inşaatlardan aldıkları harçları azaltılmıştır.¹²

7 Şerafettin Turan, a.g.e., s.159.

8 Tayyazâde Ahmed Atâ Efendi, *Tarih-i Atâ*, Cilt: I, İstanbul 1293, s.290. Burdan naklen; Şerafettin Turan, a.g.e., s.158–159.

9 Şerafettin Turan, a.g.e., s. 158–159.

10 Şerafettin Turan, a.g.e., s. 163.

11 Erhan Afyoncu, a.g.e., s.208.

12 BOA. HH. No: 26244-D ve BOA. C.Mly. No: 23819.

Saray içerisindeki Enderun Mektebi'nde yetişenler arasından mimariye yeteneği olanlar bir süre hendese ve mimariye ait teorik ve pratik eğitimden geçirilip ocak içerisinde görevlendirilmekteydiler.¹³ Bunun yanı sıra, devletin diğer birimlerinde mimarlıkla ilgili bilgi birikimiyle öne çıkanlar arasından da atamalar yapılabilmekteydi.¹⁴

Hassa Mimarları ehliyet ve kıdemlerine göre zaman içerisinde başmimarlığa kadar yükselebilmekteydiler. Mimarbaşılığa atananlar "kayd-ı hayat" (ömür boyu) şartı ile bu görevi üstlenirlerdi. Ancak Sultan İbrahim döneminde Mimarbaşı Kasım Ağa'nın 1645'de azledilip yerine Meremmetçi Mustafa Ağa'nın atanmasıyla bu şart ortadan kalkmıştır.¹⁵ Mimar halifeleri başmimarlığa yükselmek için sırasıyla; üçüncü, ikinci ve birinci halifelik görevlerinde bulunmak zorundaydı. Birinci halifeler aynı zamanda mimarbaşının vekilliğini de yapmaktaydı.

Mimar halifelerinin tayin ve azilleri mimarbaşının Divan-ı Hümayun'a arzıyla olurdu. Bu uygulama XIX. yüzyıl başına kadar devam etmiş ve 1801'de hassa mimarlarının Mühendishane-i Berr-i Hümayun'da eğitim almalarına karar verilmesinden sonra, ocağa yapılacak atamalarda başmimar ile birlikte Mühendishane Nâzırı ve başhocasının da onayı alınmaya başlanmıştır.¹⁶ Ancak kısa bir süre sonra bu eğitime son verilince yeniden atamaların yalnızca başmimar arzıyla yapılması uygulamasına geri dönmüştür.¹⁷

Ocağın kadrosunda meydana gelen boşalmalara anında bir tayin olmadığı gibi bir boşalma olmadan da tayin yapılabildi. Bu nedenle mimar halifelerinin sabit bir kadro sayısı bulunmamaktaydı. Boş bir kadroya tayin edilen mimara o kadroda daha önce ödenen ulufenin bir kısmı verilir, kalan ise ocağın diğer mimarlara dağıtılır veya hazineye bırakılırdı.¹⁸

¹³ Saray içerisinde mimariye ait eğitimin yapısı hakkında bkz. Orhan Şaik Gökyay, "Risale-i Mimariyye -Mimar Mehmed Ağa - Eserleri", *Ord.Prof. İsmail Hakkı Uzunçarşılı'ya Armağan*, Ankara, 1976, s.107-206; Orhan Erdenen, "Eski Mimarlarımızın Yetişmeleri", *Mimarlık*, Sayı: 32, İstanbul, 1966, s.19-22.

¹⁴ Erhan Afyoncu, a.g.e., s.210.

¹⁵ Mustafa Nâima, *Tarih-i Nâima*, Cilt: VI, İstanbul, 1282, s.54. Buradan naklen; Ahmet Refik, *Türk Mimarları*, İstanbul, 1937, s.36.

¹⁶ BOA. C.Mrf. No: 5481, 27 Şaban 1216 / 2 Ocak 1801.

¹⁷ BOA. C.S No: 3970, 18 C.evvel 1222 / 24 Temmuz 1807.

¹⁸ Erhan Afyoncu, a.g.e., s.208.

Hassa mimarlarının mevcudu XVI. yüzyılda 18 kişiyi aşmazken¹⁹ XVII. yüzyıl başından itibaren artış gösterip 43'e çıkmıştır.²⁰ Aynı yüzyılın ikinci yarısında 34'e inmiş ve 1691'de ocağın mevcudu 11'e düşürülmüştür.²¹ XVIII. yüzyıl sonu ve XIX. yüzyıl başlarında mimar halifelerinin sayısı artarak 52 kişiye ulaşmıştır.²²

XVI. yüzyılda Mimar Sinan'ın öncülüğünde en verimli ve olgun dönemini yaşayan Hassa Mimarlar Ocağı'nın sayısal olarak sonraki yüzyıllarda büyümesine rağmen iktisadi, siyasi ve sosyal alanda yaşanan sıkıntılar nedeniyle nitelik ve verimlilik açısından bekleneni veremediği görülür.

Hassa Mimarlar Ocağı, başta padişahlar olmak üzere saray ve devlet ileri gelenlerinin yaptırdığı her türlü binanın planlarını hazırlayıp inşa etmekle yükümlüydüler. Hazırlanan projeler yapının büyüklüğü ve önemine göre başmimar veya onun görevlendirdiği bir mimar halifesi tarafından inşa edilirdi. Projelerin uygulanabilmesi için her şeyden önce binayı yaptıran devlet adamının onayı alınmaktaydı. Padişahın yaptırdığı binalar için genelde bir maket (mücessem resim) hazırlanır ve huzurunda sergilenerek görüşleri alınırdı.²³ İnşa ve tamiratlara ait tahmini bedeller (keşf-i evvel) görevli mimar tarafından hazırlanır, Divan-ı Hümayun'a sunulurdu. Divan'dan gerekli tahsisatın verilmesi için ilgili birimlere hükümler çıkarıldıktan sonra inşaata başlanırdı.²⁴

Büyük inşaatlara harcamaları kontrol altında tutmak, malzeme alım ve nakliyesinde organizasyonu sağlamak amacıyla Bina Emni ismi verilen görevliler atanırdı. Yapının tamamlanmasından sonra bütün harcamalarının hesabı yapılır ve kayıtların bir nüshası mimarbaşına bir nüshası da şehreminine teslim edilirdi.²⁵ İnşaatlarla ilgili ihtilafli durumlarda

19 Erhan Afyoncu, a.g.e. , s.209.

20 Şerafettin Turan, a.g.e. , s.159–160.

21 BOA. KK. No: 3430, s.117–118, 19 Ramazan 1102 / 16 Haziran 1691.

22 BOA. C.Mrf. No: 5481, 27 Şaban 1216 / 2 Ocak 1802.

23 Şerafettin Turan, a.g.e. , s.163.

24 Şerafettin Turan, a.g.e. , s.164.

25 Ahmet Refik, a.g.e. , İstanbul 1937, s.37.

veya ileriki tarihlerde ortaya çıkan yolsuzluk iddialarında her iki kayıt karşılaştırılıp ona göre karar veriliyordu. İstanbul'a gelen bütün inşaat malzemeleri, kireç ve taş ocakları sürekli olarak mimarbaşının denetimi altındaydı. Usta ve amelelerin yevmiyeleri ve çalışma düzenleri de mimarbaşının görevleri arasındaydı.²⁶

Başkentteki yol ve kaldırımların yapımı, şahısların yaptıracakları binaların ruhsat ve keşifleri hassa mimarları tarafından gerçekleştirilirdi. Ocak içerisinde 1566 yılında ilk defa ataması yapılan ve başta İstanbul olmak üzere şehirlerin su kaynaklarının denetlenmesi, suyollarının inşası ve bakımı ile ilgilenen Su Nazırı unvanını taşıyan bir görevli bulunmaktaydı.²⁷ Ordu sefere çıkacağı zaman yol ve köprü yapılması, su kuyusu açılması ve çeşme inşası için mimarbaşının veya hassa mimarlarından birinin başkanlığında yeteri kadar mimar haliyesi, duvarcı, bıçkıcı, dülger, marangoz, suyolcu ve lağımçıdan meydana gelen bir ekip görev alırdı.²⁸

Devlete ait resmi binaların yanında vakıflara ait tamir ve inşaa işleri de hassa mimarlarının görevleri arasındaydı. 1826'da Yeniçeriliğin kaldırılışından sonra Evkaf-ı Hümayun Nezareti'nin bünyesinde vakıfların onarımı için Evkaf Tamirat Müdürlüğü kurulur.²⁹

İstanbul dışındaki şehir ve eyaletlerde yürütülen imar faaliyetlerini mimarbaşının teklifiyle atanan eyalet ve şehir mimarları yürütmekteydiler. Merkezde bunların kayıtları tutulur, boşalmalar oldukça yerlerine yenileri atanırdı. XVII. yüzyıla kadar eyalet ve şehir mimarları merkezden atanırken bu tarihten sonra her bölgede serbest olarak mimarlık yapanlar arasından da atamalar yapılmaya başlanmıştır.³⁰

Hassa Mimarlar Ocağı XIX. yüzyıl başına gelindiğinde siyasi, iktisadi ve sosyal nedenlerle gerek çalışma düzeni ve

²⁶ Abdülkadir Dündar, *Arşivlerdeki Plan ve Çizimler Işığında Osmanlı İmar Sistemi (XVII. ve XIX. Yüzyıl)*, Ankara, 2000, s. 27.

²⁷ Abdülkadir Dündar, a.g.e., s.47

²⁸ Şerafettin Turan, a.g.e. , s.173.

²⁹ Ali Akyıldız, *Osmanlı Merkez Teşkilatında Reform*, İstanbul, 1993, s. 152

³⁰ Abdülkadir Dündar, a.g.e., s.56-57.

gerekse de mevcut elemanlarının mimarlık bilgi ve eğitimi konusunda büyük sıkıntılar içerisindeydi. Ocağın düzeninin bozulmaya başlaması XVII. yüzyıl ortalarına kadar götürülebilir. Sultan İbrahim döneminde Mimarbaşı Kasım Ağa'nın siyasetle olan bağlantısı nedeniyle azledilmesi ve başmimarların görev sürelerinde uygulanan kayd-ı hayat şartının ortadan kalkması ocağın düzeninde meydana gelen ilk tahribattır.³¹ Bu dönemden sonra, ocak içerisinde yapılan atamalar ve azillerde saray ileri gelenlerinin müdahaleleri artmış ve bunun sonucunda deneyimsiz ve bilgisiz insanlar sistem içerisinde yer almaya başlamışlardır. 1691'de yetersizlikleri nedeniyle 23 mimarın ocak ile ilişkilerinin kesilmesi bu müdahalelerin boyutunu ortaya koymaktadır.³² XVIII. yüzyıl boyunca mimarlar ocağının düzensizliğinin giderek arttığı görülür. Başmimar olmak için liyakat ve kıdem birinci kıstas olmaktan çıkmış, bunu yerine hanım sultanlara yakınlık aranmaya başlanmıştır.³³ Görev ihmalleri ve yolsuzluklar yaygınlaşır. Bu duruma 1791'deki Anapa Kalesi tamiratında yaşanan olay ilginç bir örnektir. Kırım yakınlarındaki kalenin tamiratına gönderilen İsmail Halife'nin görev yerine gitmediği, Sinop'tan geri dönerek evinde saklanıp devletin vermiş olduğu yol ve inşa harcırahını zimmetine geçirdiği ortaya çıkar.³⁴

Hassa Mimarlar Ocağı'nın içinde bulunduğu başbozukluğu ve bilgi yetersizliğini gidermek amacıyla Sultan III. Selim bütün mimar halifelerinin Hasköy'deki Mühendishane-i Berr-i Hümayun'da hendese ve mimarlık dersleri almalarını sağlar.³⁵ Başlangıçta lağımçı ve humbaracı ocakları mensupları için yapılandırılan ve Nisan 1794 tarihinden itibaren eğitime başlayan mühendishaneye 9 Aralık 1801 tarihli kanunnameyle³⁶ bütün hassa mimarları da dâhil edilir. Mühendishane'de eğitim

31 Ahmet Refik, a.g.e., s.36-48.

32 BOA. KK. No: 3430, s.117-118, 19 Ramazan 1102 / 16 Haziran 1691.

33 Fikret Sarıcaoğlu, *Kendi Kaleminden Bir Padişahın Portresi Sultan I. Abdülhamid (1774-1789)*, İstanbul, 2001, s.157-158.

34 BOA. C.Mrf. No:1792, 6 Safer 1206 / 5 Ekim 1791.

35 Mustafa Kaçar, "Osmanlı İmparatorluğu'nda Askeri Teknik Eğitimde Modernleşme Çabaları ve Mühendishanelerin Kuruluşu (1808' Kadar)", *Osmanlı Bilimi Araştırmaları II*, İstanbul, 1998, s.103-119.

36 Mustafa Kaçar, a.g.e., s.109.

alan hassa mimarlarının bir listesi hazırlanır. 15 Aralık 1801 tarihli listede mimar halifelerinin ocağa ilk kayıt tarihleri, aldıkları yevmiyeleri, baba isimleri, biliniyorsa nereli oldukları ve okula devamlarının ve istidatlarının (yetenek) olup olmadıkları kaydedilmiştir.³⁷

Hassa Mimarlar Ocağı'nın XIX. yüzyıl başında teşkilat yapısı, eleman sayısı, alınan ücretler ve eğitim durumlarına ilişkin çok önemli bilgiler içeren listede toplam 52 mimar halifesinin ismi yer almaktadır. Bu tarihte; Başmimar Ahmet Nurullah Ağa, Başmimar Kethüdası Mehmet Efendi, Birinci Halife İsmail Efendi, İkinci Halife Seyyit İsmail Efendi ve Üçüncü Halife Mehmet Akif Efendi'dir.

Mimar halifeleri, mühendishaneye devamları, yetenekleri ve yaşlarına göre üç kısma ayrılmıştır. 22 kişiden oluşan birinci kısım devamları ve yetenekleri olan (müsteid) halifeler olarak adlandırılmıştır. Bu kısım içerisinde yer alan Selanikli Hafız Mehmet Emin Efendi, Seyyit Mustafa Efendi, Ali Rıza Efendi, Mehmet Rasim Efendi ve (Seyyit) Abdülhalim Efendi XIX. yüzyılın ilk yarısında başmimarlık makamına kadar yükselmişlerdir. İkinci kısım devamları olan ihtiyar halifelerdir ve 6 kişiden oluşmaktadır. Üçüncü kısım devamları olmayan 24 kişiden oluşmaktadır. Listede yapılan sınıflandırmadan ve mimar halifelerinin isimleri üzerinde yer alan özel bilgilerden XIX. yüzyıl başına gelindiğinde Hassa Mimarlar Ocağı içerisindeki mimarların pek çoğunun yetersiz olduğu ve aynı zamanda işlerine devam etmeyip farklı görevler üstlendikleri anlaşılmaktadır. Listede adı geçenlerden Küçük Seyit Hüseyin Efendi valide kethüdasının ve Hacı Yusuf Efendi dârüssaâde ağasının çuhadarlığını (hizmetli) yapmaktadır. Mustafa Ağa dergâh-ı âli kapıcıbaşılığı ve Seyit Mehmet Salih Efendi Babîâli kalemlerinde kâtiplik görevindedir. Sâbık Başmimar Mehmet Arif Ağa'nın hizmetinde dört halife yer almaktadır. Bunlardan Mustafa ve Ali Efendi'ler çuhadarlığını, Küçük Seyit Mehmet Efendi konağında hizmetini ve Seyit Ahmet Efendi de kahvecibaşılığını yapmaktadır.

³⁷ BOA. C.Mrf. No:5497, 9 Şaban 1216/15 Aralık 1801.

Bazı mimar halifeleri ticaretle uğraşmaktadır. Gürcü Mehmet Efendi haffalık (ayakkabı imalatçısı), Küçük Ahmet Efendi sahafılık yapmaktadır. İçlerinden bir kısmı da çalışmayacak derecede hastadır. Kayserili Seyyit Mehmet Efendi mecnun (akıl hastası) olduğundan memleketine gitmiştir. İsimleri sıralanan bu mimar halifeleri bir yandan mimarlık ulufesi alırken diğer yandan da yürüttükleri işlerden ücret almaktadırlar. Başmimarın 80 akçe yevmiye aldığı bu dönemde halifelerin yevmiyeleri 2 ile 9 akçe arasında değişmektedir.

Birçok mimarın yakınlarını teşkilat içerisine yerleştirdiği görülmektedir. Kıdemli halifelerden Gürcü Abdullah oğlu Mehmet Emin'i, Seyyit İbrahim oğlu Seyyit Mustafa'yı, eski başmimarlardan Hacı Ebubekir Efendi oğulları Seyyit Ali Necib ve Seyyit Süleyman Râtib'i mimar halifesi yapmıştır. Yine Mehmet Tahir Efendi oğlu Mehmet Akifi, Mehmet Arif Ağa kardeşi Ahmet Edib'i ve dönemin başmimarı Ahmet Nurullah Ağa oğlu Mehmet Sait Efendi'yi ocak içerisine yerleştirmiştir.

XVIII. yüzyılın genelinde ve XIX. yüzyıl başlarında hassa Mimarlar Ocağı içerisindeki gayrimüslim mimarların (Rum ve Ermeniler) geçen yüzyıllara oranla daha fazla olduğu bilgisinin aksine listede, ölmüş olan Mülazım Yani Kalfa'nın dışında hiç bir ismin yer almaması dikkat çekicidir.

Hassa Mimarlar Ocağı mimar halifelerinin 1802 yılında başladıkları mühendishane eğitimleri uzun süreli olmaz. Halifelerin sık sık bina keşiflerine gitme bahanesiyle derslerini takip etmedikleri, boş vakitlerini çarşı ve pazarlarda geçirdikleri için 20 Ocak 1807 tarihli bir kanunnâmeyle mühendishanedeki eğitimlerine son verilir.³⁸

Sultan III. Selim'in bütün çabalarına rağmen, ocağın içinde bulunduğu başıboşluğun inanılmaz derecelere ulaştığı görülür. 1790 yılında halifelik beratını alan Sarı Seyit Mehmet Efendi'nin, başka memlekete gidip yerleştiği ve teşkilatta yerinin boş kaldığı ancak otuz yılı aşkın bir süre sonra, 1823'de fark edilir.³⁹

³⁸ Mustafa Cezar, *Sanatta Batıya Açılış ve Osman Hamdi*, İstanbul, 1971, s.83.

³⁹ BOA. C.S. No:1450, 29 Revvel 1239 / 3 Aralık 1823.

Ocağın düzensizliği Sultan II. Mahmud döneminde de devam eder. 1822'de keşif ve inşaa çalışmalarında yolsuzluk iddialarının artması üzerine mimarağaların devlete ait inşaatlarda görev almamaları ve mesailerini yalnızca elemanlarının kontrolüne harcamaları dahi istenir.⁴⁰

Mimar ağaların ihtiyaçlarının karşılanamadığı, mimar halifelerinin geçimlerini sağlayacak derecede gelirlerinin olmadığı ve bu nedenle de keşiflerde yolsuzlukların yaşandığı, binalardan düzensiz harç alındığı dönemin kayıtlarında açıkça yer almaktadır. Hassa Mimarlar Ocağı'nın son başmimarı Seyyit Abdülhalim Efendi Dönemi'nde kaleme alınan bir belgede teşkilatın ve mimar halifelerinin içinde bulunduğu durum özetle şöyle dile getirilmektedir:⁴¹

"Hassa mimarbaşılığı hizmetinde bulunanların iki yüz seksen dört kuruş hastan başka gelirleri olmayıp sadece bina ve dükkânlardan birer miktar avâid almaktadırlar. Çok cüz'i olan bu avâidler beş on kuruş fazla alınsa hemen mimarlar hakkında şikâyetler olmaktadır. İnşaatlardan Hassa Mimarlarının yanı sıra Galata Voyvodaları ve Bostancıbaşı bulunanlar da harç almaktadırlar. Galata Voyvodası; Galata haricinde Tatavla, Kasımpaşa, Beyoğlu, Beşiktaş, Ortaköy, Arnavutköy, Kuruçeşme, Yeniköy, Tarabya ve Sarıyer'den. Bostancıbaşı; Boğaziçi'nin Rumeli ve Anadolu yakalarından, Üsküdar, Kadıköy, Fener, Balat, Yenikapı, Samatya, Eyüp, Hasköy ve Kasımpaşa'da inşa edilen yapılardan harç almaktadırlar. Bu durumda bir bina için halktan bir kaç kurum ayrı ayrı harç ve avâid toplamaktadırlar".

Bütün bu olumsuz gelişmeler sonucunda görev ve sorumluluklarını yerine getiremeyen, yeterli ve birikimli eleman sıkıntısı çeken Hassa Mimarlar Ocağı, bağlı bulunduğu saray teşkilatının da büyük oranda değişime uğraması nedeniyle şehreminliği ile birleştirilerek 4 Kasım 1831'de "Ebniye-i Hassa Müdürlüğü" adını alır.⁴²

40 BOA. HH. No:29125, 1237 / 1821-22.

41 BOA. MAD. No: 8959, 9 Ramazan 1242 / 6 Nisan 1827, s.19-21

42 BOA. C.S. No:2860, 1247 / 1831.

Dağılan Ocak ve Yeniden Yapılanma

Hassa Mimarlar Ocağı'nın yeni bir yapıya kavuşturulması amacıyla 4 Kasım 1831 tarihinde Babıâli'de toplanan bir mecliste "Ebniye-i Hassa Müdürlüğü" adıyla yeni bir kurumun oluşturulmasına karar verilir. Son Sermimaran-ı Hassa Seyyit Abdülhalim Efendi mimarlık bilgi ve becerisi, nedeniyle Ebniye Müdürü olarak atanır.⁴³

Yeni oluşturulan Ebniye-i Hassa Müdürlüğü protokolde Asakir-i Mansure Kâtipliği'nden sonra geliyordu. Ebniye müdürleri törenlerde büyük üniforma ve sırmalı çuha pantolon giyecek, kılıç ve nişan-ı âli takacaklardı.⁴⁴

Ebniye müdürlerine daha önce hassa başmimarlarının binalardan almakta oldukları harçlar ve arpalıklar ödenmeye devam edecekti.⁴⁵ Yapılacak resmi binaların planlarının hazırlanması, keşfinin yapılması ve inşaat aşamasında denetim görevi ebniye müdürlüğüne aitti. Özel binaların planlarını kontrol edip uygunluğunu tasdik etmek de yine müdürlüğün görevleri arasındaydı.⁴⁶

⁴³ BOA. C.S. No:2860, 28 Cevvel 1247 / 4 Kasım 1831.

⁴⁴ BOA. A.TŞF. No:6-A/15.

⁴⁵ Vize Sancağı'ndaki Toriye ile Kocaeli Sancağı'na bağlı Gebze Kazası'nın Ömerli Köyü ve Kandıra Kazası'nın Sabunlu Köyü gelirlerinin arpalık olarak ebniye müdürüne verilmesi sağlanır. BOA. C.S. No:4156, 25 Safer 1248 / 24 Haziran 1832. Bu arpalıklar XVI. yüzyıl başlarından itibaren başmimar olanlara bağlanmıştır. Erhan Afyoncu, a.g.e., s.208.

⁴⁶ BOA. A.MKT. No:156/88.

Ebniye -i Hassa Müdürlüğü başlangıçta öngörülen görev ve sorumluluklarını merkezi idarenin ilgisizliği nedeniyle tam olarak yerine getiremez. Yeterli ve bilgili mimar eksikliği çekilmektedir. Teşkilat içerisinde otuz mimar halifesi vardır ve bunların içerisinde ancak on halife bina inşa edecek mimari bilgisine sahiptir. Bu sıkıntılar Ebniye Müdürü Seyyit Abdülhalim Efendi tarafından dile getirilse de gerekli önlemler alınmaz.⁴⁷ Özellikle de maddi sıkıntılar nedeniyle teşkilat çöküntüye uğrar. Ebniye Müdürlüğü'nün gelirleri resmi ve özel binalardan alınan harçlardır. Mimar halifeleri bu harçlardan aylık ortalama 40-50 kuruş alabilmektedirler ki bu miktar geçimlerini temin etmekten çok uzaktır. Ebniye Müdürü Seyyit Abdülhalim Efendi'nin 1838 yılına ait hazırladığı bir raporda bu durum açıkça ortaya konulmaktadır. Bu rapora göre teşkilat uzun süredir ihtiyaçlarını borçlanarak karşılamaktadır. 21 Mayıs 1833'ten 28 Aralık 1837'ye kadar elli yedi ay zarfında 271120 kuruş borç birikmiştir. Mimarların çoğu bu zor koşullar altında çalışmak istemediklerinden görevlerinden ayrılmışlar ve mimar halifelerinin sayısı azalmıştır. Abdülhalim Efendi bu durumun sürmesi halinde yakın bir gelecekte mimar sıkıntısı çekileceğini vurgular.⁴⁸

Hazırlanan bu rapor doğrultusunda Ebniye Müdürlüğü'nün gelirleri artırılır. Devletin bir kaç kurumundan ödenmek kaydı ile müdürlüğe ayda 13200 kuruş para bağlanır. Bunun 10000 kuruşu ebniye müdürüne kalan kısmı da mimar halifelerine tahsis edilir.⁴⁹ Ebniye müdürüne ödenen miktar birkaç ay sonra ayda 4000 kuruşa indirilir.⁵⁰

Ebniye Müdürlüğü kurulduğunda mimarların işlerini yürütmek için kendilerine ait bir binaları bulunmamakta ve bütün işler ebniye müdürünün evinde yürütülmekteydi. Bir süre bu şekilde idare edilse de Seyyit Abdülhalim Efendi kendi evinin bu iş için uygun olmadığını belirtir. Çünkü mimar

47 BOA. HH. No:23977, 1250 / 1834.

48 BOA. HH. No:26244.

49 Ebniye Müdürlüğü'ne; Mansure Hazinesi'nden 3000 kuruş, Miri Hazinesi'nden 4000 kuruş, Haremeyn Hazinesi'nden 1200 kuruş, Evkaf Hazinesi'nden 6000 kuruş ve tersane Hazinesi'nden 3000 kuruş ödeme yapılır. BOA. HH. No:26244-B

50 BOA. C.Mly. No:23819.

halifeleri ve inşaat esnafı hemen her gün bu eve gelip gitmektedirler. Bu durumda evde izdiham yaşanmakta ve çoğu zaman yapılacak işler aksamaktadır. Sonunda Yeni Cami avlusunda, daha önce Asakir-i Mansure Hazinesi için inşa edilen binanın bir bölümü Ebniye Müdürlüğü için tahsis edilir. Şubat 1839'da binada gerekli onarım ve düzenlemeler yapıp yanına da bir ahır inşa edilerek kullanıma başlanır.⁵¹ Ebniye Müdürlüğü'nün bünyesinde çalışmak üzere 1848 yılında bir "Ebniye Meclisi" kurulmasına karar verilir.⁵² Meclisin reisliğini ebniye müdürü yürütecek ve diğer üyeler başarılı mimar halifeleri ile bina işlerinden anlayan birkaç üst rütbeli devlet görevlileri arasından seçilecektir. Ebniye Meclisi'nin 13 asil 2 yedek üyesi Ebniye Müdürü Seyyit Abdülhalim Efendi tarafından belirlenir.⁵³ Bu görevliler şunlardır: Meclis Reisi Seyyid Abdülhalim Efendi, azalar; Ebniye-i Hassa Halifesi el-Hac Salih Efendi, Ebniye-i Hassa Halifesi Esad Efendi, Ebniye-i Hassa Halifesi İsmail Ferruh Efendi, Ebniye-i Hassa Halifesi Hafız Ali Efendi, Mektubi-i Maliye Hulefası Müteheyizanından rütbe-i salise nişanını hamil Cazim Efendi, Rumeli Mesarifat Muhasebesi ketebesinden hamis nişanını hamil Galib Efendi, Ermeni milletinden Kirkor Kalfa, Ermeni milletinden Minas Kalfa, Ermeni milletinden Küçük Ohannes Kalfa, Rum milletinden Panayot Kalfa, Rum milletinden Todori Kalfa, Rum milletinden Onikos Kalfa. Bunların yanı sıra gerektiğinde görüşmelere katılmak üzere Rum milletinden Ohannes ve İstefan Kalfalar listeye eklenir. Meclisin görevi; yapılması planlanan binaların münakasaya çıkarılıp (açık eksiltme ile ihaleye çıkarılma işlemi) müteahhitlerle karşılıklı kontratlarının hazırlanmasıdır.⁵⁴ Ebniye Meclisi'nin en önemli görevlerinden biri de inşaat malzemelerinin kalite ve fiyat kontrolü ile bazı durumlarda ortaya çıkan bina anlaşmazlıklarını görüşüp çözüme kavuşturmasıdır.

Ebniye müdürlüğü görevini üç dönem Seyyit Abdülhalim Efendi, iki dönem Mühendis Abdülhalim Efendi yürütür.

51 BOA. MAD. No:8961, s.20-21, 28 Zilkade 1254 / 10 Şubat 1839.

52 BOA. İ.M.M. No:171, 15 R.âhır 1264 / 21 Mart 1848.

53 BOA. İ.M.M. No:175, 7 C.âhır 1264 / 11 Mayıs 1848.

54 Ebniye Meclisi, Ebniye Müdürlüğü'nün 1849'da kaldırılıp yerine kurulan Ebniye Muavinliği ile birlikte Nafia Nezareti'ne bağlanır. Ali Akyıldız, a.g.e., s.141-142.

Seyyit Abdülhalim Efendi müdürlüğün kuruluş tarihi olan 4 Kasım 1831'den, Mart 1839'a kadar görev yaptıktan sonra⁵⁵ yerini Şumnu'da askeri binaların inşasını tamamlayan Mühendis Abdülhalim Efendi'ye bırakır.⁵⁶ Sultan II. Mahmud'un Haziran 1839'da ölümü üzerine Mühendis Abdülhalim Efendi 5 Temmuz 1839'da II. Mahmud Türbesi'nin inşası ile görevlendirilir. Aynı tarihte Seyyit Abdülhalim Efendi de yeniden Ebniye Müdürlüğü'ne atanır.⁵⁷ II. Mahmud Türbesi inşasındaki başarısından dolayı Mühendis Abdülhalim Efendi 6 Kasım 1840'da ikinci defa bu göreve getirilir ve 14 Temmuz 1847'ye kadar yürütür.⁵⁸ Mühendis Abdülhalim Efendi'den sonra Seyyit Abdülhalim Efendi tekrar ebniye müdürü olur ve 8 Mart 1849'da Ebniye Muavinliği kuruluncaya değin görevini sürdürür.⁵⁹ Nafia Nezareti'nin 1848'de kuruluşundan sonra görevleri arasına binaların keşif inşa ve tamiratları da sokulmuştu. Bu nedenle Ebniye Müdürlüğü, Ebniye Muavinliği'ne dönüştürülerek yeni nezarete bağlanır (8 Mart 1849).⁶⁰ Ebniye Müdürü Seyyit Abdülhalim Efendi de Ebniye Muavini olarak görevine devam eder.

Bu değişimin amacı; müdürlüğün inşa çalışmaları ile nezaretin görevleri arasında bulunan imar faaliyetlerinin koordineli olarak yürütülmesi idi. Ayrıca uzun süredir yetenekli mimar sıkıntısı çekildiğinden sık sık yabancı mimarlara başvurulmaktaydı. Bu nedenle Nafia Nezareti'nin görevleri arasına mimar yetiştirilmesi de eklenmişti.⁶¹

Ancak bu birleşmeden düşünüldüğü gibi bir verim alınamaz ve Ebniye Muavinliği'nin ömrü çok kısa olur. Mimar yetiştirilmesi için gerekli altyapı hazırlanıp mimarlık eğitimi

⁵⁵ BOA. C.S. No:2860, 28 C.evvel 1247/ 4 Kasım 1831; BOA. MAD. No:8962, s.147, 23 Zilhicce 1254 / 9 Mart 1839.

⁵⁶ Mühendis Abdülhalim Efendi'nin Ebniye Müdürlüğü'ne hangi tarihte atandığına dair bir bilgi bulunmamaktadır. Ancak Seyyid Abdülhalim Efendi'nin Mart 1839'a kadar bu görevde kaldığını inşaat defterlerindeki kayıtlardan tesbit etmekteyiz. Sultan II. Mahmud'un ölümünden sonra 5 Temmuz 1839'da sultanın türbesinin yapımı ile ilgili olarak düzenlenen kayıta Mühendis Abdülhalim Efendi'den Ebniye Müdürü olarak söz edilmesi kısa bir süre önce bu göreve getirildiğini göstermektedir.

⁵⁷ BOA. İ.D. No:3, 22 R.evvel 1255 / 5 Temmuz 1839.

⁵⁸ BOA. İ.D. No:1183, 11 Ramazan 1256 / 6 Kasım 1840; BOA. İ.D. No:7774, Selh-i Receb 1263 / 14 Temmuz 1847.

⁵⁹ BOA. A.TŞF. No:3/61, 4 Ramazan 1263 / 16 Ağustos 1847; BOA. İ. MV. No:3770, 13 R.evvel 1265 / 8 Mart 1849.

⁶⁰ BOA. İ. MV. No: 3770, 13 R.âhır 1265 / 8 Mart 1849.

⁶¹ Ali Akyıldız, a.g.e, s.141-142.

veren okullar açılmadığı gibi muavinliğin çalışanlarına yeterli maddi katkıda bulunulmadığından dolayı yolsuzlukların da önü alınmaz. Ebniye Meclisi üyelerinin keşiflerde ve bina harçlarında bazı yolsuzluklara karıştıklarına dair yapılan şikâyetler üzerine Meclis-i Vâlâ'da bir heyet oluşturulup iddialar araştırılır.⁶² Yapılan incelemeler sonucunda İstanbul ve çevresinde boş arsalar üzerine uygunsuz bina yapıldığı, Ebniye Meclisi'nde de bu duruma göz yumulduğu ve ruhsat verildiği belirlenir. Ebniye Muavini Seyyit Abdülhalim Efendi'nin de ihtiyarlığından dolayı meclis üyelerinin yaptıkları işleri kontrol edemediği tespit edilir. Bunu üzerine 16 Nisan 1852'de Ebniye Muavinliği kaldırılır ve Abdülhalim Efendi'de dörtbin kuruş maaş ile emekliye sevk edilir.⁶³

Muavinliğin kaldırılmasından sonra Ebniye Meclisi, Ticaret Nezareti'ne bağlı Nafia Meclisi'nde toplanır.⁶⁴ Mimarlar, Ticaret Nazırının huzurunda haftada bir kaç gün toplanarak inşa ve tamir işleri ile birlikte ihalelere karar vereceklerdir. İstanbul çevresinde yer alan boş arsaların haritaları çıkarılarak plansız yerleşime izin verilmeyecektir. Bina ruhsatlarının da Ticaret Nezareti'nce mühürlenmesi kararlaştırılır.⁶⁵

Mimarların başına daha önce mimar halifeliliğinden çıkarılmış olan Esad Efendi adında biri getirilir. Ebniye Muavinliği kaldırılmış olmasına rağmen başında bulunan yöneticiler bir süre daha bu unvanı kullanmaya devam ederler. Esad Efendi'den sonra Ebniye Meclisi'nin başında bulunan İsmail Zühdi Efendi, 16 Kasım 1858'de bu görevden ayrıldığında muavinlik unvanı da ortadan tamamen kaldırılır.⁶⁶ İsmail Zühdi Efendi'nin ebniye meclisinden ayrılışından sonra yerine vekâleten meclis içerisinden Raşid Efendi getirilir.⁶⁷ Raşid Efendi'nin kısa süreli vekâletinin ardından meclis başkanlığına bina işlerinde tecrübeli Mühendis Şevki Efendi atanırsa da bir yıl

62 Meclis-i Vâlâ azasından Salih Beyefendi oluşturulan komisyonun başına getirilir. BOA. İ.MV. No:6229, 28 R.evvel 1267 / 1 Şubat 1851.

63 BOA. İ.D. No:15362, 22 C.âhır 1268 / 16 Nisan 1852.

64 Nafia Meclisi, Ticaret Nezareti'ne 1849 yılında bağlanır. BOA. İ.D. No:10576.

65 Ali Akyıldız, a.g.e, s.138.

66 BOA. İ.D. No: 27630, 9 R.âhır 1275 / 16 Kasım 1858

67 BOA. İ.D. No: 27630, 9 R.âhır 1275 / 16 Kasım 1858.

kadar bu görevde kalabilir ve Kasım 1859'da yerine ebniye meclisi azasından Hacı Hafız Efendi atanır.⁶⁸

Ticaret Nezareti'ne bağlı olarak işlerini yürüten Ebniye Meclisi, mimarların ve meclis üyelerinin maddi sorunları ciddi olarak çözülmediği için, bir süre sonra yeniden şikâyet ve tartışmaların odağı olur. Çalışanların maaşları vaktinde ödenemediğinden⁶⁹ yeniden yolsuzluklar baş gösterir. Yapılan incelemeler sonucunda usulsüz ruhsat verildiği, keşif defterlerine ilaveler yapıldığı ve ihalelere fesat karıştırıldığı tespit edilir. Örneğin; 1859 yılı içerisinde Yalı Köşkü'nün yanında inşa olunan eşya ambarı ve nöbetçi karakolhanesinin gerçekte 136.000 kuruş olan masrafı, keşif defterlerinde 269.000 kuruş olarak gösterilmiştir. Aynı yıl içerisinde yapılan Süleymaniye Camii'nin tamiratında da 240.000 kuruş fazla ödeme yapılmıştır. Yolsuzlukları soruşturmak için oluşturulan komisyon raporlarına göre Ebniye Meclisi katiblerinden Raşid Efendi'nin inşaat defterlerinde tahribat yaptığı ve böylece harcamaları kabarık gösterdiği anlaşılmıştır. Yine aynı soruşturma neticesinde, meclis başkanı Hacı Hafız Efendi'nin ve azadan Sabit Efendi'nin Yahudi Hayim'e Ortaköy'deki evi için usulsüz ruhsat verip rüşvet aldıkları ortaya çıkar. İsmi geçen görevliler ebniye meclisinden uzaklaştırılıp hapse mahkûm edilirler.⁷⁰

Ebniye Meclisi'nde meydana gelen usulsüzlükler sonucunda mimarlık teşkilatının yeni bir düzenlemeye ihtiyaç duyduğu düşünülür ve 8 Eylül 1861'de hazırlanan bir nizamname ile ebniye meclisi çatısı altında çalışmak üzere Ebniye Müdürlüğü yeniden kurulur.⁷¹ 23 Eylül 1861 tarihli bir irade ile de ebniye müdürlüğünde çalışacak görevliler tespit edilir. Buna göre yeni ebniye müdürlüğü görevlileri şunlardır; Ebniye Müdürü Remzi Efendi,⁷² Ebniye Müdürmuavini Hüseyin

⁶⁸ BOA. A. MKT. MHM. Dosya No:171, Vesika No:78, 13 C.evvel 1276 / 28 Kasım 1859. 1855 yılında Ramazan ayı öncesi meclisin katib ve memurlarının maaşı dokuz ay biriktiği için evlerine erzak alamayacak duruma gelmişler ve bu durum üzerine Maliye Hazinesi'nden on beş bin kuruş ödeme yapılmıştır.

⁶⁹ BOA. İ.D. No:20904, 4 Şevval 1271 / 20 Haziran 1855.

⁷⁰ BOA. İ. MV. No:19318, 25 C.evvel 1276 / 20 Aralık 1859

⁷¹ BOA. İ.D. No:32212, 3 R.evvel 1278 / 8 Eylül 1861.

⁷² Meclis-i Hazain azasından Remzi Efendi'nin Ebniye Müdürü atanışına dair diğer bir belge; BOA. C.S. No:3853, 10 R.âhr 1278 / 15 Ekim 1861

Şevki Efendi,⁷³ Keşif Memuru Esad Efendi,⁷⁴ Tesviye-i Turuk Memuru⁷⁵ Kolağası Hayri Bey, Mesaha Memuru İstorari (Luigi Storari),⁷⁶ Muhasib Hacı Tahir Efendi. Ebniye müdürüne 7500 kuruş, diğer görevlilere 3000 kuruş maaş bağlanır.⁷⁷

Yapılan bu düzenleme ile geçmiş dönemlere oranla daha sağlıklı bir yapıya kavuşturulan ebniye meclisi idaresi 1868 yılından itibaren şehreminliği içerisindeki Hendesehane'ye bağlanmıştır.⁷⁸ Meşrutiyetin ilanından sonra Hendesehane, heyet-i fenniye ve başmühendislik olarak düzenlenmiştir. 1911 yılında Heyet-i Fenniye Müdürlüğü kurulmuş ve biri mimarlık olmak üzere beş şubeye ayrılmıştır.⁷⁹

Hassa mimarlar Ocağı'nın 1831'de kaldırılıp yerine Ebniye-i Hassa müdürlüğü kurulduğunda, Ebniye Müdürü Seyyit Abdülhalim Efendi tarafından hazırlanan bir layiha ile saray ve kasırların onarım ve bakımlarını üstlenecek "Ebniye-i Miriyye Tamirat Müdürlüğü" adı ile yeni bir birim oluşturulur. Daha önceleri Topkapı Sarayı içerisinde bir "Tamirat Ambarı" bulunmaktaydı ve sarayların bakımından sorumluydu. Şehremininin kontrolü altında çalışan Tamirat Ambarı'nda; saray-ı hümayun kalfası, bir ambarcı, bir kâtip ve yeteri kadar meremetçi bulunmaktaydı. Tamirat Ambarı, şehreminliğinin 1831'de kaldırılışından sonra başıboş kalır ve Abdülhalim Efendi'nin layihası ile yeni yapısına kavuşur. Bu layihada yer alan öneriler doğrultusunda oluşturulan Ebniye-i Miriyye Tamirat Müdürlüğü'nün sorumlulukları ve görevlileri şunlardır; Topkapı Sarayı'nın Enderun bölümündeki tamiratlar ile dârüs-saâdeağası, Birun kısmındaki tamiratlar ile hazine-i hümayun

⁷³ Hüseyin Şevki Efendi bu göreve atandığında Mühendishane-i Berr-i Hümayun hocalığı yapmaktadır. BOA. A. MKT. NZD. No: 377/50, 5 C.evvel 1278 / 6 Kasım 1861.

⁷⁴ Esad Efendi, Küdüs'te Kubbe'üs Sahra'nın tamiratında gösterdiği başarıdan dolayı bu göreve getirilir. BOA. İ.D. No:32271, 17 R.evvel 1278 / 23 Eylül 1861.

⁷⁵ Tesviye-i turuk; Yolların yapım ve düzenlenmesi.

⁷⁶ Bir İtalyan Mühendis olan Luigi Storari, 1856 Aksaray Yangını sonrasında, yangın yerinin yeniden planlanması amacı ile Mustafa Reşid Paşa tarafından görevlendirilmiştir. Zeynep Çelik, *19. Yüzyılda Osmanlı Başkenti Değişen İstanbul*, Tarih Vakfı Yurt Yayınları, İstanbul, 1998, s.45.

⁷⁷ BOA. İ.D. No:32271, 17 R.evvel 1278 / 23 Eylül 1861.

⁷⁸ Mustafa Cezar, a.g.e., İstanbul, 1995, s. 118.

⁷⁹ Nurcan Yazıcı, *Osmanlı Mimarlık Kurumunun Evrimi ve Tanzimat Dönemi Mimarlık Ortamı*, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Yayınlanmamış Doktora Tezi, İstanbul 2007, s. 33.

kethüdası ilgilenecektir. Topkapı Sarayı'nda bulunan Tamirat Ambarı'na ek olarak Çırağan Sarayı içerisinde de bir ambar kurulacak ve her iki ambarın başına üçyüzer kuruş maaş ile iki müdür atanacaktır. Müdürlerin yanında yüz ellişer kuruş maaş alan iki yardımcı tayin edilecek ve bunlar gerçekleştirilen tamiratların kontrolünü yapacaklardır. Yapılan her türlü harcamanın birer aylık periyotlar ile defterleri hazırlanacaktır. Ambarlarda üç neccar, bir hamamcı, iki sıvacı, bir camcı, bir ocak süpürücü, iki çilingir, yedi rençper görev yapacaktır. Gerektiğinde büyük inşa ve tamirat çalışmalarında yevmiyeli amele tutulup masrafları defterlere kaydedilecektir.⁸⁰ Topkapı ve Çırağan Sarayı'nda bulunan iki ambar müdürlüğü bir süre sonra birleştirilip başına "Ebniye-i Miriyye Tamirat Müdürü" adı ile yeni bir müdür atanır. Ebniye-i Miriyye Tamirat Müdürü, resmi törenlerde büyük üniforma, sırmalı lacivert çuha pantolon, kılıç ve nişan-ı âli ile Ebniye-i Hassa Müdürü'nün yanında yer alır.⁸¹

Ebniye-i Miriyye Tamirat Müdürlüğü'nün görevi zamanla saraylar ile sınırlı kalmamış, karakollar, hastaneler ve kışlalar gibi pek çok devlet yapısının inşa işleri de sorumluluğu altına girmiştir. Bu tür binaların plan ve keşifleri Ebniye-i Hassa Müdürlüğü tarafından yapıp inşa görevi Ebniye-i Miriyye Müdürlüğü'ne bırakılırdı.⁸²

Ebniye-i Miriyye Tamirat Müdürlüğü kurulduğunda, başında bulunacak görevlilerin mimariye yakın kişiler arasından seçilmeleri istenmiş ise de bu konuda dikkatli davranılmadığı görülür. Örneğin; Adile Sultan'ın kethüdası Osman Efendi, mimariye ait hiç bir bilgisi olmadığı halde tamirat müdürü olmuştur.⁸³

Arşiv belgeleri ve devlet salnamelerinden 1861'e kadar takip edebildiğimiz Ebniye-i Miriyye Tamirat Müdürlüğü, bu tarihten sonra Ebniye-i Seniyye İdaresi olarak adlandırılmıştır. Ebniye-i Miriyye Tamirat Müdürlüğü'nün Ebniye-i Seniyye

⁸⁰ Topkapı Sarayı Arşivi, E. No: 1782, 21 C.âhır 1247 / 28 Kasım 1831.

⁸¹ BOA. A. TŞF. No: 6-A/15, 1264 / 1848.

⁸² BOA. C.Shy. No: 145, 16 R.âhır 1264 / 22 Mart 1848.

⁸³ BOA. İ.D. No: 7137, 14 R.evvel 1263 / 2 Mart 1847.

İdaresi ismini alıncaya değin başında bulunan isimler sırasıyla şöyledir; Hacı Ali Efendi (?- 1840),⁸⁴ şükrü Ağa (1847),⁸⁵ Osman Efendi (1847 - 1848),⁸⁶ Hüssam Efendi (1849 - 1853),⁸⁷ Şakir Ağa (1853 - 1856),⁸⁸ Hacı Akif Ağa (1856 - 1861),⁸⁹ Hüseyin Ağa (1861).⁹⁰

Ebniye-i Miriyye Tamirat Müdürlüğü, 1861 yılı sonrasında Ebniye-i Seniyye İdaresi'ne dönüşmüştür.⁹¹ Hazine-i Hassa Nezareti'ne bağlı olarak çalışan Ebniye-i Seniyye İdaresi'nin⁹² görev ve sorumlulukları 18 Eylül 1891 tarihli bir layihada şöyle belirtilmektedir; padişahın iradesi ile yapılması istenen her türlü binaların inşası ile saray ve kasırların bakım ve onarımını gerçekleştirmek. Layihada saray ve kasırlar önemlerine göre üç kısma ayrılmıştır. Yıldız Mabeyn, Yıldız Bendegân, Ayazağa Kasrı ve Nişantaşı'ndaki Taş Konak birinci kısımdadır. Dolmabahçe Sarayı, Hırka-i Saâdet ve Emanet -i Mahsusa Daireleri, Çağlayan Kasrı ve Mirahur Kasrı ikinci kısımdadır. Beylerbeyi Sarayı, Kalender Kasrı, Beykoz Kasrı, Tokat Kasrı, Küçüksu Kasrı, Hekimbaşı Kasrı ve Alemdağı Kasrı üçüncü kısımdadır. Hazine-i Hassa'da görevli kalfa ve mühendisler hemen her ay bu binaları kontrol edip muayenelerini yapmakla görevlendirilmişlerdir.⁹³

İmparatorluğun sonuna değin varlığını koruyan Ebniye-i Seniyye İdaresi, 17 Haziran 1920 tarihli bir kararname ile maliye hazinesine bağlanmıştır.⁹⁴

Osmanlı Devleti'nde 1826 yılında kurulan Evkaf-ı Hümayun Nezareti'nin bünyesinde 1838 yılında vakıfların onarım işlerini yürütmek üzere "Evkaf Tamirat Müdürlüğü"

84 BOA. ML.MSF. No: 786, 27 Zilkade 1255 / 1 Şubat 1840.

85 BOA. A.MKT. No:78/23, 6 C.evvel 1263 / 22 Nisan 1847.

86 BOA. C.Shy. No: 145, 16 R.âhır 1264 / 22 Mart 1848.

87 BOA. İ.D. No: 10642, 2 R.âhır 1265 / 25 Şubat 1849.

88 BOA. A.AMD. No:41/70, 28 R.evvel 1269 / 9 Ocak 1853.

89 Salname-i Devlet 1278 (1861-62), s. 50.

90 BOA. A.MKT.NZD. No:386/10, 9 C.âhır 1278 / 22 Aralık 1861.

91 Bazı çalışmalarda Ebniye-i Seniyye İdaresi'nin Ebniye Müdürlüğü'nün devamı olduğuna dair bilgiler mevcut olsa da bu yanlıştır. Arzu Terzi, *XXI. Yüzyıl Sonlarında Ebniye-i Seniyye İdaresi (Görevleri ve Teşkilatı)*, TED, Sayı:16, İstanbul, 1998, s. 110.

92 Arzu Terzi, a.g.e, s.110.

93 BOA. Y.MTV. No:55/38, 14 R.evvel 1309 / 18 Eylül 1891.

94 Arzu Terzi, a.g.e, s.119.

adında bir birim oluşturulur.⁹⁵ Evkaf Tamirat Müdürlüğü'nün kuruluşundan önce vakıf yapılarının inşaa ve tamiratına yönelik hükümler vakfiyelerde yer alır ve her vakıf kendi gelirleriyle bu tamiratları gerçekleştirirdi.⁹⁶ Evkaf Tamirat Müdürlüğü 1853 yılında bir süre Ebniye-i Miriyye Müdürlüğü'ne bağlanırsa da bu şekilde idareden bir verim alınamaması üzerine söz konusu müdürlükten ayrılır.⁹⁷

Evkaf Tamirat Müdürlüğü, XIX. yüzyılın sonlarına doğru Evkaf Nezareti İnşaat ve Tamirat Müdürlüğü olarak isimlendirilir. Kurum özellikle XX. yüzyıl başlarında Mimar Kemalettin Bey'in 1909 - 1918 yılları arasındaki müdürlüğü döneminde ön plana çıkar. Yedi adet işhanı, Bebek, Bostancı ve Bakırköy (Kartaltepe) Camileri ile Bostancı, Ayazma ve Reşadiye Mektepleri, Laleli'de Harikzedegân Apartmanları bu yıllarda projelendirilmiştir. Bu projelerden bazıları savaş nedeniyle yarım kalmış, Bakırköy Camii ile IV. ve V. Vakıf Hanı Cumhuriyet'in ilk yıllarında tamamlanabilmiş, VI. ve VII. Vakıf Hanları ile diğer birçok proje ise gerçekleştirilememiştir.

⁹⁵ Ali Akyıldız, a.g.e, s.152.

⁹⁶ Emre Madran, "Osmanlı Devleti'nde Onarım Etkinlikleri Vakıf Kurumu İlişkisi", *Osmanlı, Yeni Türkiye Yayınları*, Cilt: X, İstanbul, 1999, s. 236-244.

⁹⁷ Ali Akyıldız, a.g.e, s. 153.

I. Ulusal Mimarlık Akımı'nın öncülerinden olan Kemalettin Bey, Evkaf Nezareti İnşaat ve Tamirat Müdürlüğü mimarlık kadrolarını genişletmiş ve bu mimarlar aracılığı ile ulusal mimarlık anlayışının yaygınlaşmasına çalışmıştır.⁹⁸

23 Mart 1919'da Evkaf Nezareti İnşaat ve Tamirat Müdürlüğü kaldırılarak yerine Evkaf Nezareti'ne bağlı, vakıflar ile ilgili imar işlerine bakacak "Heyet-i Fenniye"adında yeni bir birim oluşturulur.⁹⁹

⁹⁸ Yıldırım Yavuz, "Kemaleddin Bey", DİA, Cilt: IV, s.521-522.

⁹⁹ BOA. MV. No: 250/72, 20 C.âhır 1337 / 23 Mart 1919.

Sanayi-i Mimari Öğretimi

Osmanlı Devleti'nde mimarlık eğitimi geleneksel olarak her sanat dalında olduğu gibi usta-çırak ilişkisi içerisinde verilmekteydi. Saraya alınan devşirmelerin bir kısmına yeteneklerine göre "Saray Tamirat Ambarı" mimarları tarafından hendese eğitimi verilmekte ve çeşitli tamiratlarda kullanılarak tecrübe kazanmaları sağlanmaktaydı.¹⁰⁰ Bu eğitimi alanların bir kısmı daha sonra mimar halifesi olarak Hassa Mimarlar Ocağı'na kaydedilip tecrübeli mimarlar yanında bilgi birikimleri artırılmaktaydı.

XVII. yüzyıl ortalarından itibaren Hassa Mimarlar Ocağı'nın yapısı bozulmaya başladığında mimarlık eğitiminde de ciddi sorunlar ortaya çıkmış ve kalifiye eleman eksikliği çekilmeye başlanmıştır. Teşkilat içerisinde yapılan atama ve azillerde de kıdem ve liyakatten uzaklaşılması başarılı mimar yetiştirmenin önünü büsbütün kesmiştir. Osmanlı'da mimarlık uzun bir süre mühendisliğin bir parçası olarak görülmüştür.

¹⁰⁰ Saray içerisinde mimariye ait eğitimin yapısı hakkında bkz. Orhan Şaik Gökyay, a.g.e., s.107-206.; Orhan Erdenen, a.g.e., s.19-22.

Mimar ve mühendis arasındaki ayrım 1670'de kurulmuş olan Fransız Mimarlık Akademisi¹⁰¹ istisna olarak düşünülürse batıda da sanayi devrimi sonrası oluşmaya başlar. Demir ve çeliğin yapım teknolojisine girmesiyle mühendislik kavramı netleşmiş, bu alanların akademik olarak birbirinden ayrılması ancak XIX. yüzyılın ortalarında gerçekleşebilmiştir.¹⁰² 1801 yılı başlarında mimar halifelerinin mühendishanede eğitim almaları planlanırken konuya ilişkin layihada "Sanayi-i mimariye fünün-u hendesenin müteferriâtındandır" şeklinde mimarlığın tanımının yapılması bu düşüncüyü açıkça ortaya koymaktadır.¹⁰³ Bu bakış açısı nedeniyle başlı başına bir mimarlık okulunun açılması uzun süre düşünülmez. Mimarlık eğitimi denince çözüm daima mühendishanede aranmıştır. XVIII. ve XIX. yüzyıl boyunca yaşanan batılılaşma sürecinde, askeri alanda yapılan düzenlemelerin bir parçası olarak açılan mühendishanelerde bir süre mimarlık dersleri verilse de bu uygulama kalıcı olmamış ve sürekli olarak kesintiye uğramıştır.

Mimarlık eğitimi için Avrupa'ya öğrenci gönderme düşüncesi de kabul görmemiştir. Zira Sultan II. Mahmud döneminde ilk defa Avrupa'ya öğrenci gönderilmesi fikri toplumda tepki uyandırmıştır. Ahmed Lütfi Efendi Avrupa'ya öğrenci gönderme düşüncesinde olanları noksan akıllı (nakıs) olarak tanımlamaktadır.¹⁰⁴ Mimarlık sanatının toplum içerisinde çok önemsenmediği "indi nâsda eğerçi şöylece bir sanat görünse de" ifadesiyle dile getirilmiş; ancak, Avrupa devletleri nazarında oldukça önemli bir sanattır denilerek padişah ikna edilmeye çalışılmışsa da başarılı olunamamıştır.¹⁰⁵

Mimarlık eğitiminde geçici çözüm olarak yetenekli mimar halifelerinin İstanbul'da isim yapmış yabancı mimarlar yanında çalışmaları da düşünülmüştür. Bu amaçla 1831 Pera yangınında yanan İngiliz elçilik binasının yeniden inşasıyla İngiltere hükümeti tarafından 1841'de gönderilen Mimar William James

101 Mustafa Cezzar, a.g.e., s. 62.

102 Nurcan Yazıcı, a.g.e., 2007, s.64.

103 BOA. C.Mrf. No: 5481, 27 Şaban 1216 / 2 Ocak 1801.

104 Ahmed Lütfi, Tarih-i Lütfi, Cilt: II. Dersaadet, 1291 s. 171-172.

105 Topkapı Sarayı Arşivi. E.5049.

Smith'in deneyim ve birikimlerinden istifade etmeleri amacıyla Rıfat, Ebubekir, İsmail, Davut ve İzzet adında beş mimar halifesi görevlendirilir.¹⁰⁶

Mimarlık eğitiminin mühendishane dışında bir mimarlık okulunda verilmesi fikri uzun süre tartışılmış ve Hassa Mimarlar Ocağı'nın son başmimarı Seyyit Abdülhalim Efendi gibi bu konuda düşünce sahibi insanlar tarafından birtakım projeler sunulmuştur. Seyyit Abdülhalim Efendi, uzun süre içinde çalıştığı ve idarecilik yaptığı mimarlık teşkilatının sorunlarını iyi tespit etmiş bir mimardır. Kendini yenileyemeyen, eğitimini geleneksel usta-çırak ilişkisiyle sürdüren Osmanlı mimarlarının Batılı mimar ve mühendislerle rekabet edemeyeceğinin bilinci içerisindeydi. Bu nedenle sürekli olarak mimarlık eğitimi veren bir okulun açılması için mücadele eder. Her fırsatta bu düşüncesini dile getirerek idarecilerin dikkatini çekmeye çalışır. 1831'de Hassa Mimarlar Ocağı kaldırılıp yerine Ebniye Müdürlüğü kurulduğunda, mimarların eğitimi konusunda ciddi hiç bir girişimin olmaması ve teşkilat içindeki halifelerin yetersizliği nedeniyle 1834'te bir rapor (layiha) hazırlayarak Sultan II. Mahmud'un dikkatine sunar. Seyyit Abdülhalim Efendi raporunda şu noktaları öne çıkarmaktadır: Fenn-i mimari (mimarlık bilimi) beş ana bölümden oluşur.

- 1- Resm-i İmla-yı Hatt (Teknik çizim)
- 2- İlm-i Hesab (Aritmetik)
- 3- Mukaddime-i Hendese (Geometri)
- 4- İlm-i Mesaha (Arazi Ölçümü)
- 4- Malzeme Bilgisi (Binalarda kullanılacak bütün eşyanın şekil ve vasıflarını, binasına göre kullanılacak kereste ve çeşitli levazımatın cinsini iyi bilmek)

Seyyit Abdülhalim Efendi, yanında çalışan otuzu aşkın mimar halifesinin ancak onunun bu bilgilere sahip olduğunu, diğerlerinin yaptıkları işleri tekrar gözden geçirmek zorunda kaldığını ve bu nedenle genelde bu on kişiye görev verdiğini belirtir. Günden güne artan yeni bina yapımları nedeniyle de

¹⁰⁶ Nurcan Yazıcı, a.g.e, 2007, s.71.

her geçen gün daha da kötüye gidildiğini vurgular. Bu durumun düzeltilmesi için elinde bulunan otuzun üzerindeki mimar halifesinin daha önce belirtilen fenn-i mimariye sahip on adedi birinci sınıf, yetenekli ve zeki olanlarından seçilecek on adedinin de ikinci sınıf mimar halifesi olarak ayrılmasını ister. Diğer kalanlar da "Mülâzım-ı Hülefa", yani halife adayı olarak kabul eder. Birinci sınıf halifelere birer nişan verilerek ödüllendirilmelerini de belirtir.

Ebniye -i Hassa Müdürlüğü'ne mimar halifesi olarak girmek isteyenler, teşkilata önce mülâzım olarak girecekler, birinci ve ikinci sınıf halifeler arasında bir boşalma olduğunda ebniye müdürü ve hendesehane başhocasının yapacağı bir imtihan ile mülâzımlar arasından atama yapılacaktır.

Hendesehane-i hümayun dördüncü sınıf hocaları haftada iki gün ebniye müdürünün konağına gelip, mülâzım ve ikinci sınıf olarak belirlenen halifelere resm-i imla-yı hat, ilm-i hesap, mukaddime-i hendese ve ilm-i mesaha dersleri vereceklerdir.

Abdülhalim Efendi'nin raporunda, Hendesehane-i hümayun öğrencilerinin de mimarlık dersleri almaları gereği vurgulanır ve dördüncü sınıf öğrencilerinden on kişi seçilip, bunların birinci sınıf mimar halifeleri ile bina işlerinde çalışıp tecrübe kazanmaları ve daha sonra ebniye müdürlüğünde görev almaları teklif edilir.

Sultan II. Mahmud, Seyyit Abdülhalim Efendi'nin bu isteklerini yerinde bulur ve "müdür-ü mûmâileyhin layihada gösterdiği veçhile tanzim ve tesviyesine mübâderet olunsun" diyerek yeni düzenlemelerin yapılmasını ister.¹⁰⁷ Seyyit Abdülhalim Efendi'nin bu girişimleri mimar halifelerinin belirli bir seviyeye gelmelerini sağlasa da mimarlık eğitimi veren bir okulun açılması için yetersiz kalır. Ancak bu tarihten yaklaşık elli yıl sonra 1881 yılında açılan Sanayi-i Nefise'nin bünyesinde mimarlık şubesinin kurulmasına değin, Osmanlı Devleti'nde bir mimarlık okulunun gerekliliği üzerine verilen çabalar

107 BOA. HH.No: 23977, 1250 / 1834-35.

içerisinde, Abdülhalim Efendi'nin çabaları çok önemli bir yer oluşturur. Yaptığı eleştiriler ve koyduğu teşhisler ileriki dönemlerde sık sık dile getirilir ve geçte olsa bir mimarlık okulunun açılmasını sağlar.

Mimarlık eğitiminin 1870 yılında Mekteb-i Harbiye'de¹⁰⁸ ve 1877'de de müstakil bir okulda verilmesi planları uygulanmaya çalışılır.¹⁰⁹ Ancak 1883'de Sanayi-i Nefise mektebi içerisinde Alexandr Vallauray hocasının açılan mimarlık bölümüne değin bu tür girişimler sonuçsuz kalmıştır.¹¹⁰

108 BOA. İ.D. No:42296, 17 Şevval 1286 / 20 Ocak 1870.

109 BOA. İ. MM. No: 2666, 3 Şevval 1294 / 11 Ekim 1877.

110 Mustafa S. Akpolat, "Vallauray, Alexandr", DİA, Cilt: VI, s. 364.

Unutulmuş Son Başmimarlar

Osmanlı mimarlık teşkilatının XIX. yüzyıl başında geçirdiği değişim sürecinde teşkilat içerisinde en üst kademedeyer almış olan başmimarlar bu güne kadar yeterince tanınmış isimler değillerdir. Birçok imar faaliyetinde imzası olan bu mimarların çalışmaları da karanlıkta kalmıştır.

Hassa Mimarlar Ocağı'nın yıkılışına değin görev yapan son başmimarların arşiv belgelerinin yardımı ile kesintisiz bir listesini yapma imkânı bulduk. Listede adı geçen mimarların göreve atama yazıları bulunmaya çalışılmış, bunun mümkün olmadığı durumlarda inşaat kayıtlarından ardı ardına gelen mimarların birbirine en yakın tarihleri tespit edilmiştir.

Son Başmimarlar Listesi

Mehmet Arif Ağa	10 Ekim 1791 - 1793 (1. Defa) 1796 - 1800 (2. Defa)
Ahmet Nurullah Ağa	1794 - 1796 (1. Defa) 1801 - 1802 (2. Defa)
İbrahim Kâmi	1802 - 1806
Mustafa Ağa	Ocak - Haziran 1807 (1. Defa) Ekim - Aralık 1808 (2. Defa) Ağustos 1809 - Ocak 1810 (3. Defa) 1824 - 1825 (4. Defa)
Hafız Mehmet Emin Ağa	Haziran 1807 - Eylül 1808 (1. Defa) Ocak - Temmuz 1809 (2. Defa) 1810 - 1815 (3. Defa)
Ali Rıza Ağa	26 Haziran 1815 - 1820
Mehmet Rasim Ağa	9 Ağustos 1820 - 1824
Seyyit Abdülhalim Efendi	Ocak 1825 - Temmuz 1827 (1. Defa) 21 Temmuz 1829 - 4 Kasım 1831 (2. Defa)
Kırımlı Mahmut Ağa	Ağustos 1827 - 21 Temmuz 1829

XVIII. yüzyılın son başmimarı Mehmet Arif Ağa'dır. 1791-93 ve 1796-1800 yılları arasında iki dönem hassa başmimarlığı yapan Mehmet Arif Ağa'nın doğum ve ölüm tarihi bilinmemektedir. Bir süre kendinden önce görev yapan Hacı Ebu-bekir Efendi'nin kethüdalığını (vekillik) yürütür. Bu dönemde; Tophane'de mühimmat ambar¹¹¹ ve Ayasofya karşısında matbah-ı âmire sakaları kârhanesi ahır ve odalarının tamiratını yapar.¹¹² 10 Ekim 1791'de Mimar-ı Hassa Kethüdalığı'ndan Hassa Mimarbaşılığı'na birikim ve liyakatinden övgüyle söz edilerek atanır.¹¹³ İnşaat kayıtlarında "Bende Mehmet Arif Sermimârân-ı Hassa" imzasını kullanmıştır. 1793'e kadar süren ilk başmimarlığı döneminde: Küçüksu Kasrı'nın¹¹⁴ ve Tersane-i Âmire'de bulunan Emin Köşkü ile Esir Zindanı'nın

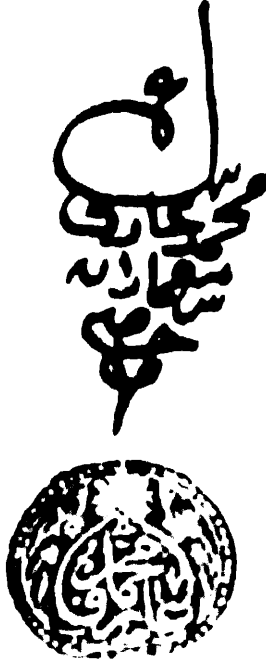
111 BOA. C.A. No: 14822, 22 C.âhır 1205 / 26 Şubat 1791.

112 BOA. C.S. No: 4746, 8 Safer 1206 / 7 Ekim 1791.

113 BOA. C.S. No: 4015, 11 Safer 1206 / 10 Ekim 1791.

114 BOA. C.S. No:4068, 12 Muharrem 1207 / 30 Ağustos 1792.

tamiratını yapar¹¹⁵. Beşiktaş Sahilsarayı Kayıkhanesi'ni inşa ettikten sonra¹¹⁶ Sâdâbâd Sarayı'nın selden zarar gören kısımlarını tamir edip, yanında bulunan boş arazide muhtemel sel zararlarını önlemek amacıyla su bentleri inşa eder.¹¹⁷

Mehmet Arif Ağa'nın İmza ve Mührü

Mehmet Arif Ağa kendisinden sonra iki yıl kadar görev yapan Ahmet Nurullah Ağa'nın ardından ikinci kez Hassa Başmimarlığı'na atanır.¹¹⁸ 1800 yılı sonlarına kadar sürecek olan bu dönemde: Vefa Meydanı'ndan Atpazarı'na varıncaya kadar harap olan kaldırımların tamiratını¹¹⁹, Azatlı Baruthanesi'nde Arakel Usta'nın yeni icadı bir çark için bina ve kömür deposu inşasını,¹²⁰ Hasköy Tophanesi'nde büyük topların döküldüğü bölümün tamiratını yapar.¹²¹ Mehmet Arif Ağa'nın en önemli

115 BOA. C.Bhr. No:5171, 26 R.evvel 1207 / 11 Kasım 1792.

116 BOA. C.S. No:3071, 9 Zilkade 1207 / 18 Nisan 1793.

117 BOA.C.S. No:1558, 8 Safer 1208 / 15 Eylül 1793.

118 BOA. C.Mrf. No:2938, 15 Şaban 1210 / 24 Şubat 1796.

119 BOA. C.Bld. No:2291, 28 Zilkade 1210 / 4 Haziran 1796.

120 BOA. C.A. No:32054, 26 R.evvel 1215 / 16 Eylül 1800.

121 BOA. C.A. No: 43461, 11 Şevval 1215 / 28 Aralık 1800.

eseri Üsküdar'da Kavak Sarayı yerinde inşa edilen ilk Selimiye Kışlası'dır. Kışlaya ait zabitan konakları, çavuş dükkânları, değirmen, kâgir hamam, tabhane, hastahane, talim meydanı, tulumbacı binaları, su hazinesi, çeşme, su terazileri, iskele ve limanın yapımını gerçekleştirir.¹²²

Ahmet Nurullah Ağa, Mehmet Arif Ağa'dan sonra ilki 1794-1796¹²³ ve ikincisi 1801 -1802¹²⁴ yılları arasında olmak üzere iki dönem başmimarlık yapmıştır. Mehmet Arif Ağa döneminde Sultan III. Selim'in isteği ile bütün mimar halifeleri 1801 yılı sonlarında hazırlanan bir düzenleme ile ilk defa kurumsal eğitime tabi tutulurlar. Mühendishaneye devam edecek mimarların isimlerinin yer aldığı listeden, Ahmet Nurullah Ağa'nın Mehmet Said adında bir oğlunun da mimar halifesi olduğunu öğrenmekteyiz.¹²⁵ Ahmet Nurullah Ağa'nın tespit

Ahmet Nurullah Ağa'nın İmzası

¹²² BOA. C.S. No:1164, 20 R. evvel 1218 / 10 Temmuz 1803.

¹²³ BOA. C.S. No:1558, 21 Zilkade 1208 / 20 Haziran 1794 ve BOA. C.A. No:9345, 1210 / 1795-96

¹²⁴ BOA. C.S. No:3750, 29 Şevval 1215 / 15 Mart 1801 ve BOA. C.Bld. No:1640, 28 Muharrem 1217 / 31 Mayıs 1802.

¹²⁵ BOA. C. Mrf. No:5497, 9 Şaban 1216 / 15 Aralık 1801.

edebildiğimiz çalışmaları şunlardır: Topkapı Sarayı'nda Bâb-ı Hümayun içinde kapıcılara ait mutfak, oda ve memşaların (tuvaletler) tamiri,¹²⁶ Hasköy'de Humbaracı Kışlası Cebehanesi inşası,¹²⁷ Sultanahmet'te Yerebatan yakınında Mehterhane-i Tabl-ı Alem (Askeri Mızıkâ Takımı) Talimhanesi tamirâtı¹²⁸ ve İstanbul'daki köprü ve iskelelerin tamirâtı.¹²⁹ Ahmet Nurullah Ağa inşaat defterlerinde "el-Hac Ahmet Nurullah Sermimaran-ı Hassa" imzasını kullanmıştır.

İbrahim Kâmi Efendi Osmanlı mimarlık teşkilatı içerisinde mühendishane kökenli ilk başmimardır. 25 Nisan 1775'de eğitime başlayan Mühendishane-i Bahr-i Hümayun'un ilk öğrencilerindendir.¹³⁰ 1895'te Sultan III. Selim döneminde Hasköy'de kurulan kara mühendishanesi eğitim kadrosu oluşturulurken, Mühendishane-i Bahr-i Hümayun kökenli eğitimciler tercih edilir. Bu karar doğrultusunda İbrahim Kâmi'den de faydalanılır ve 1500 kuruş maaşla okulun başhali-feliğine atanır. Ancak bu sırada Kırım yakınlarındaki Anapa Kalesi'nin tamirâtına gönderildiği için yeni görevine bir süre sonra başlar. Anapa Kalesi'nin inşa ve tamirinden sonra Hasköy Mühendishanesi'ndeki görevine başlar ve 1802 yılı ortalarına değin sürdürür. Ahmet Nurullah Ağa'nın ikinci başmimarlığından sonra Haziran 1802'de Sermimârân-ı Hassa olarak atanır.¹³¹ Mimarbaşılığı döneminde askeri ve idari birçok yapının inşa ve tamirâtlarını gerçekleştirir. Mühendishane-i Berr-i Hümayun kökenli olduğu için özellikle su yapıları konusunda uzmandır. Edirne Karaağaç yakınındaki askeri istihkâmın ve birkaç çeşmenin tamirâtını yaptıktan sonra¹³², Bozdoğan Kemeri'ni tamir edip su haznelerini yeniden inşa eder.¹³³ Kumkapı civarında Nişancı Mehmet Paşa Mahallesi'nde

126 BOA. C.S. No:1621.

127 BOA. C.A. No:12697, C.evvel 1216 / Eylül - Ekim 1801.

128 BOA. C.D. No: 8177, 18 Receb 1216 / 24 Kasım 1801.

129 BOA. C. Bld. No:1640, 28 Muharrem 1217 / 31 Mayıs 1802.

130 Mustafa Kaçar , a.g.e., s.103.

131 BOA. C.Bld. No:1640.

132 BOA. C.Bhr. No:10441, 3 Safer 1217 / 3 Haziran 1802.

133 Saidi Nazım Nirven,"III. Selim'in Hassa Ser Mimarı İbrahim Kâmi'nin Su Mimarisine Ait Eserleri", *Arkitekt*, XXVI, Sayı:288(1957) , s.133.

Mâbeyn-i şehriyâri Ahmet Bey Konağı yanında çeşme ile su hazinesi¹³⁴ ve bir yangın havuzu inşa eder.¹³⁵ İstanbul'da sık sık yaşanan yangınlara karşı halkın su ihtiyacını karşılamak üzere Salkımsöğüt'ten Sirkeci'ye inen tramvay yolu üzerinde sur duvarına dayalı ve Babîali yakınında Kareki Mahallesi'nde olmak üzere iki yangın havuzu daha inşa eder.¹³⁶ İstanbul'un At Meydanı, Kadirga Limanı, Zeyrek ve Edirnekapi civarındaki bütün kaldırımlarını tamir eder.¹³⁷ Ahmet Nurullah Ağa'nın başlayıp tamamlayamadığı Haliç ve Boğaziçi'ndeki iskele ve köprülerin tamiratlarını sonuçlandırır.¹³⁸ Sultanahmet Meydanı'nda Fazlı Paşa Sarayı içerisinde, kâgir bir bölümde yeni Aslanhane binası ve nöbetçi odası inşa eder.¹³⁹ Hasköy'de bulunan Topçu Kışlası tophane fırınının tamiratını yapıp¹⁴⁰ kışla meydanında askerin talimi için altıgen bir kale inşa eder. Bahçekapısı'nda Kireççibaşı'ya ait harap olan evi tamir edip yapıya yeni bir şahnişin ekler.¹⁴¹ Hasköy Mühendishanesi eski binasını burada bulunan Humbaracı ve Lağımcı kışlaları için mühimmat ambarına çevirir.¹⁴²

1807 yılı başlarında görevini Mustafa Ağa'ya devreden İbrahim Kâmi, Osmanlı Mimarlık Teşkilatı'nın XIX. yüzyıl başında ihtiyaç duyduğu bilgili ve deneyimli eleman eksikliğini gidermek için yoğun çaba sarf eder. 1801 yılı sonlarından itibaren Hasköy Mühendishanesi'nde eğitim almaya başlayan mimar halifelerinin gayret ve başarılarını teşvik etmek için 1803 yılında 80 akçe aylık yevmiyesinden feragat eder ve 16 yetenekli halifeye dağıtılmasını sağlar.¹⁴³ İnşaat kayıtlarında

134 BOA. C.Bld. No:2966, 21 Şaban 1219 / 25 Kasım 1804.

135 Saidi Nazım Nirven, a.g.e, s.134.

136 Saidi Nazım Nirven, a.g.e, s.135.

137 BOA. C.Bld. No:2422, 20 Safer 1217 / 22 Haziran 1802.

138 BOA. C.Bld. No:1640, 28 Safer 1217 / 30 Haziran 1802.

139 BOA. C.S. No:4817, 5 Ramazan 1217/30 Aralık 1802.

140 BOA. C.Bhr. No:4722, 19 R.âhır 1218 / 8 Ağustos 1803. BOA. C.A. No:36976, Şevval 1219 / Ocak 1805.

141 BOA. C.S.No:6503, 13 C.âhır 1220 / 8 Eylül 1805.

142 BOA. C.A. No:26245, 2 Şevval 1221 / 13 Aralık 1806.

143 BOA. C.Mrf. No:1251, 23 C.evvel 1218 / 10 Ağustos 1803.

İbrahim Kâmi'nin İmza ve Mührü

"Bende İbrahim Kâmi Sermimârân-ı Hassa" imzasını kullanmıştır. İbrahim Kâmi'nin, humbaracılığa ait "Yevmiyenâme" ve arazi ölçümü ile ilgili "Meftûh" adlı iki de eseri bulunmaktadır.¹⁴⁵

Mustafa Ağa 2 Ocak 1802 tarihli Hassa Mimarlar Ocağı listesine göre 3 Ekim 1781 tarihinde mimar halifesi olarak göreve başlamış¹⁴⁶ ve ilerleyen dönemlerde yükselerek dört kez başmimarlık yapmıştır. Mustafa Ağa, Mehmet Arif Ağa'nın ikinci başmimarlığı döneminde (1796-1800) uzun süre vekilliğini yürütür. Bu dönemde; İstanbul Baruthanesi'nin¹⁴⁷ ve İstabl-ı Amire'nin Kadırğa Limanı'ndaki ahırlarının tamiratını yapar.¹⁴⁸ 1802 yılında Hasköy Mühendishanesi'nde eğitim alması sağlanan mimar halifeleri içerisinde yer alır.¹⁴⁹ 1807 yılı başlarında bir kaç ay süren ilk başmimarlığı döneminden sonra 1808

¹⁴⁵ Kemal Beydilli, *Türk Bilim ve Matbaacılık Tarihinde Mühendishane Matbaası, Mühendishane ve Kütüphanesi*, İstanbul, 1995, s.34.

¹⁴⁶ BOA. C. Mrf. No:5481, 27 Şaban 1216 / 2 Ocak 1802.

¹⁴⁷ BOA. C.A. No:14983, 14 Receb 1214 / 11 Aralık 1799.

¹⁴⁸ BOA. C.A. No:15607, 6 Şevval 1214 / 3 Ocak 1800.

¹⁴⁹ BOA. C.Mrf. No:3964.

sonlarına doğru ikinci kez bu göreve getirilir. Üç ay kadar süren bu dönemde; Beşiktaş Sahilsarayını harem dairesi, dârüssaâde ağası, silahtar ağa ve bostancıbaşı ağa daireleriyle hasoda ve mutfaklarının tamiratını yapar.¹⁵⁰

Mustafa Ağa'nın İmza ve Mührü

Mustafa Ağa 1809 sonu 1810 yılı başlarında üçüncü defa aynı göreve getirilir. Bu dönemde İstanbul Baruthanesi'nin yanmış olan mahzenlerinin tamiratını¹⁵¹ ve Topkapı Sarayı'nın Odunkapısı yakınında bulunan Tabl-ı Alem kışlası tavan, döşeme ve çerçevelerinin yenileme işlerini yapar.¹⁵² Görevden alındıktan sonra da bir müddet inşa ve tamir işlerinde kendisinden faydalanılır.¹⁵³ 1810'da Hasköy'de bulunan Humbaracı ve Lağımci Kışlaları'nın tamiratı ile Anadolu ve Rumeli Kavağı'nda bulunan tabyaların tamiratını gerçekleştirir.¹⁵⁴

150 BOA. C.S. No:3538, 18 Şevval 1223 / 7 Aralık 1808.

151 BOA. C.A. No:40051, 21 Receb 1224 / 1 Eylül 1809.

152 BOA. C.A. No:11824, 25 Zilhicce 1224 / 11 Ocak 1810.

153 BOA. C.A. No:16596.

154 BOA. C.A. No:20449.

Mustafa Ağa 1824 yılında, Mehmet Rasim Ağa'nın görevdeyken ölümü üzerine, ilerlemiş yaşına rağmen dördüncü kez başmimar olur.¹⁵⁵ Ancak İmar işlerinde ortaya çıkan yolsuzluklara engel olamadığı gerekçesiyle azledilip yerine o sırada Tersane-i Hümayun'da yeni havuzu inşa eden Seyyit Abdülhalim Efendi atanır.¹⁵⁶ İnşaat defter ve kayıtlarında "Bende Mustafa" mührünü ve "Bende Mustafa Sermimârân-ı Hassa" imzasını kullanmıştır.

Hafız Mehmet Emin Ağa 7 Mart 1785 tarihinde mimar halifesi olarak atanarak hassa mimarları arasına girmiştir.¹⁵⁷ Selanikli olan Hafız Mehmet Emin Ağa mimar halifeligi süresince 1795'de Kırım yakınlarındaki Anapa Kalesi'nin tamiratını¹⁵⁸ ve 1782'de Larende'de metfun Hz. Mevlana'nın annesinin türbe ve tekkesinin tamiratını gerçekleştirir.¹⁵⁹ Bu arada 1802 yılında Hasköy Mühendishanesi'nde eğitim almaları sağlanan mimar halifelerinin arasında yer alarak bilgi birikimini artırır.¹⁶⁰ 1807 ortalarından 1808 sonuna kadar süren ilk başmimarlığında Hasbahçe Kayıkhanesi'nin inşasını,¹⁶¹ Enderun-i Hümayun Cebehanesi yanında Tüfenkhane ve anbar inşasını,¹⁶² Hasköy'de Humbaracı Kışlası tamiratını,¹⁶³ Boğaziçi Yuşaa Tepesi'nde bir tabya inşasını,¹⁶⁴ Dergâh-ı Âli Kapıcıbaşıları Kışlaları'nın tamiratını¹⁶⁵ ve Rumeliböğazi Feneri'nin tamiratını gerçekleştirir.¹⁶⁶

155 BOA. HH. No:23224.

156 BOA. HH. No:23275, 1241 / 1825.

157 BOA. C.Mrf. No:5481, 27 Şaban 1216 / 2 Ocak 1802.

158 BOA. C.N. No: 47, 1210 / 1795-96.

159 BOA. C.E. No:11763, 17 Şevval 1218 / 30 Ocak 1804.

160 BOA. C.Mrf. No:3964, 17 Ramazan 1216 / 21 Ocak 1802.

161 BOA. C.S. No:3063, 14 Şevval 1222 / 17 Ekim 1807.

162 BOA. C.A. No:20704, 21 Şevval 1222 / 24 Ekim 1807.

163 BOA. D. BŞM.No:7482, 25 Şevval 1222 / 26 Aralık 1807.

164 BOA. C.A. No:14829, 12 Zilhicce 1222 / 10 Şubat 1808.

165 BOA. C.A. No:15915, 25 Cevvel 1223 / 15 Temmuz 1815.

166 BOA. C.A. No:45080, 15 Receb 1223 / 6 Eylül 1808.

Mehmet Emin Ağa'nın İmza ve Mührü

Halefi Mustafa Ağa'nın 1808 yılı sonlarındaki birkaç aylık görevinden sonra 1809 ortalarına değin yaptığı ikinci dönem başmimarlığında Sultanahmet'te Cebahane Kışlası yanında bir yangın sonucu harap olan Abdurrahman Şâmi Türbesi ve türbedar odasının inşasını,¹⁶⁷ Beşiktaş Sahil-sarayı'nda yeni bir kasır inşasını¹⁶⁸ ve İstanbul'daki iskelelerin tamiratını yapar.¹⁶⁹ Mustafa Ağa ile altı aya yakın bir görev değişikliğinden sonra 1810 yılı başlarında Mehmet Emin Ağa üçüncü kez hassa başmimarı olur. Bu dönemde de: Bâbüâli'de harem dairesinin yıkılan tavanının inşası¹⁷⁰ ile Davut Paşa Sarayı'nda cami, mutfak ve birkaç kasrın yapımını gerçekleştirir.¹⁷¹ Ayrıca Enderun-i Hümayun Cebahanesi büyük kubbesinin,¹⁷² Kasımpaşa ve Meyyit İskelesi ile Tatavla

167 BOA. C.E. No: 8352, 21 Zilhicce 1223 / 7 Şubat 1809.

168 BOA. C.S. No:4431, Gurre-i Muharrem 1224 / 16 Şubat 1809.

169 BOA. C.Bld. No: 1766, 12 Safer 1224 / 29 Mart 1808.

170 BOA. C.S. No:1224, Safer 1225 / Mart 1810.

171 BOA. C.S. No:3315, 9 Receb 1215 / 10 Ağustos 1810.

172 BOA. C.S. No:2537, 3 Zilkade 1225 / 30 Kasım 1810.

yakınıdaki Kızılköprü'nün,¹⁷³ Taksim Topçu Kışlası'nın¹⁷⁴ tamiratını yapar. 1815'de görevdeyken ölümüne değin¹⁷⁵ inşaat kayıtlarında "Bende Hafız Mehmet Emin Sermimârân-ı Hassa" imzasını kullanmıştır.

Ali Rıza Ağa, Hafız Mehmet Emin Ağa'nın 1815 yılında ölümü üzerine başmimarlığa atanmıştır. Hassa Mimarlar Ocağı'na 5 Kasım 1775 tarihinde 4 akçe yevmiye ile mimar halifesi olarak girmiştir.¹⁷⁶

Ali Rıza Ağa'nın İmza ve Mührü

Uzun yıllar teşkilat içerisinde çalıştıktan sonra Mehmet Emin Ağa'nın ölümü üzerine mimarlar ocağı içerisinde başmimarlık için üç isim liyakatiyle ön plana çıkar. Bunlar Ali Rıza Bey, Hacı Ali Efendi ve Aksaraylı Mehmet Efendi'dir. Sultan II. Mahmud, mimari bilgisinden haberdar olduğunu

¹⁷³ BOA. C.Bld. No: 3078, 12 Receb 1227 / 2 Ağustos 1812.

¹⁷⁴ BOA. C.A. No:7070, 20 Receb 1227 / 10 Ağustos 1812.

¹⁷⁵ BOA. HAT. No: 23207.

¹⁷⁶ BOA. C. Mrf. No:5497, 9 Receb 1216 / 15 Aralık 1801.

belirterek Ali Rıza Bey'in atanmasını ister.¹⁷⁷ 1820 yılına kadar görevini sürdüren Ali Rıza Bey Mehterhane'de bir Kasr-ı Hümayun,¹⁷⁸ Et Meydanı'ndaki Yeniçeri Kışlaları'nda dört bölük odası,¹⁷⁹ Hasköy Humbaracı Kışlası'nda demirhane¹⁸⁰ ve Ahırkapı dışında et kayıklarının yanaşması için ahşap iskele inşasını gerçekleştirir.¹⁸¹ Ayrıca Boğaziçi'nde Tarabya, Kireçburnu, Yuşa Tepesi, Anadolu ve Rumeli Kavakları'nda bulunan askeri amaçlı kulelerin,¹⁸² Kasımpaşa Tersanesi'nde hapishanenin,¹⁸³ Hasköy'de Humbaracı Kışlası suyollarının¹⁸⁴ ve Beykoz Kâğıt Fabrikası'nın tamiratını yapar.¹⁸⁵

Ali Rıza Bey, bu faaliyetlerinin yanı sıra Sultan II. Mahmud'un isteği üzerine Konya'da Hz. Mevlana'nın türbesi ve Sultan Selim Camii'nin bazı bölümleri için gerekli inşaat elemanı ve malzeme göndererek tamiratını yaptırır.¹⁸⁶ 1820 yılında başmimarlıktan ayrıldıktan sonra hacca giden¹⁸⁷ Ali Rıza Bey'in inşa çalışmalarına ait kayıtlarda kullandığı imzası "Bende Ali Rıza Sermimaran-ı Hassa" ve mühürü "Abd-ı Ali Rıza" şeklindedir.

Mehmet Rasim Ağa 9 Ağustos 1820 tarihinde Ali Rıza Ağa'nın yerine atanır.¹⁸⁸ Atama yazısında Aksaraylı Hâce (Hoca) Mehmet Efendi şeklinde ismi geçmektedir. İsminin önündeki Hâce unvanı nedeniyle mühendishanede bir müddet hocalık yapmış olduğu söylenebilir. Mehmet Rasim Ağa 1824 yılında görevdeyken ölümüne değin¹⁸⁹ Mehterhane-i Amire'nin büyük ambarının¹⁹⁰ ve Cibali yangınında harap olan iskelenin

177 BOA. HAT. No: 23207.

178 BOA. C. A. No:12022, 8 C.âhır 1230 / 18 Mayıs 1815.

179 BOA. C. A. No:14302, 19 Receb 1230 / 27 Haziran 1815.

180 BOA. C. Bhr. No:10566, 15 Ramazan 1233 / 19 Temmuz 1818.

181 BOA. C. Bld. No:3112, 23 Şevval 1233 / 26 Ağustos 1818.

182 BOA. C. A. No:15118, 13 C.âhır 1230 / 23 Mayıs 1815.

183 BOA. C. Bhr. No:3685, 26 Muharrem 1231 / 28 Aralık 1815.

184 BOA. C. A. No:28049, C.evvel 1231 / Nisan 1816.

185 BOA. C. İ. No:1216, Şaban 1232 / Haziran-Temmuz 1817.

186 BOA. A. E. II. Mahmud No:7551, 1232 / 1816-17.

187 BOA. HH. No:17150, 1235 / 1820.

188 BOA. C.S. No:1512, Selh-i Şevval 1235 / 9 Ağustos 1820.

189 BOA. HH. No:23224.

190 BOA. C. A. No:36311, Muharrem 1236 / Ekim-Kasım 1820

Mehmet Rasim Ağa'nın İmza ve Mührü

tamiratından sonra¹⁹¹ 1821 yılında Yedikule İmrahor İlyas Bey Camii tamiratını¹⁹² ve aynı yıl içinde Tersane-i Âmire'de bir değirmen ve zahire ambar inşaatını gerçekleştirir.¹⁹³ Tersane-i Âmire için, daha sonra başmimar olacak Seyyit Abdülhalim Efendi ile yeni bir havuzun inşasında bulunur. Yapımına 13 Mart 1822'de başlanan havuz, Abdülhalim Efendi'nin göreve başladığı 1825'de tamamlanır.¹⁹⁴ Galata Sarayı'nın yanmış olan camiini 25 Nisan 1822'de yeniden inşa eder.¹⁹⁵

İnşa ve tamir kayıtlarında "Seyyit Mehmet" mührünü kullanan Mehmet Rasim Ağa başmimarlığının ilk aylarında kullandığı "Bende Hâce Mehmet Sermimaran-ı Hassa" imzasını bir süre sonra "Bende Mehmet Rasim Sermimaran-ı Hassa" olarak değiştirmiştir.

191 BOA. C.Bld. No:3181, 12 Muharrem 1236 / 20 Ekim 1820.

192 TSA. D. No:5175, 1236 / 1820-21.

193 BOA. C.Bhr. No:5619, 19 R. evvel 1237 / 14 Aralık 1821.

194 BOA. D. BŞM. No:8876, 19 C.âhır 1237 / 13 Mart 1822.

195 BOA. C.S. No:1812, 3 Şaban 1237 / 25 Nisan 1822

Seyyit Abdülhalim Efendi'nin İmza ve Mührü

Seyyit Abdülhalim Efendi, Hassa Mimarlar Ocağı kayıtlarına göre 5 Aralık 1798 tarihinde günlük iki akçe ile mimar halifesi olarak beratını almış ve bu tarihten sonra teşkilat içerisinde çalışmaya başlamıştır.¹⁹⁶ Sultan III. Selim döneminde Mühendishane-i Berr-i Hümayun'da Avrupalı mühendislerden klasik Osmanlı mimari bilgisi dışında yeni bilgiler edinmiş ve Mühendishane için tercüme edilen pek çok eserden faydalanmıştır. 1818 yılında Belgrad Kalesi yakınında, Morova Nehri üzerinde bulunan köprüünün yıkılması üzerine Mühendishane-i Berr-i Hümayun'un ikinci halifesi görevinde bulunan Seyyit Abdülhalim Efendi gönderilerek yeniden yaptırılmış¹⁹⁷ ve bu olaydan kısa bir süre sonra da mühendishanenin üçüncü halifeliğine kadar yükselmiştir. Mühendishane üçüncü halifesi görevindeyken Haliç Tersanesi'nde yapılan yeni havuzun inşasında gösterdiği başarı üzerine Mustafa Ağa'nın yerine 1825 yılında

¹⁹⁶ BOA. C. M. No:5481

¹⁹⁷ BOA. C.N. No:1291, 9 Şevval 1233 / 12 Ağustos 1818.

başmimarlığa atanır.¹⁹⁸ 1827-28 Osmanlı-Rus Savaşı'nda Misivri ve İğneada civarında askeri istihkâmların yapımında görev alır.¹⁹⁹ İstanbul'dan ayrı olduğu süre içerisinde yerine Kırım'lı Mahmut Ağa başmimar olarak atanır. Balkanlar'daki askeri inşaatların tamamlanmasından sonra İstanbul'a döndüğünde 1829'da yeniden başmimar olur.²⁰⁰ 4 Kasım 1831'de Ebniye-i Hassa Müdürlüğü kurulduğunda bilgi ve tecrübesi nedeniyle ebniye müdürlüğüne atanır.²⁰¹ Eylül 1832 tarihinde Varna, Şumnu ve Ruscuk'ta inşa olunacak askeri yapıların keşif görevinde bulunur.²⁰² Sultan II. Mahmud'un ölümünden kısa bir süre önce kendisi ile aynı ismi taşıyan Mühendis Abdülhalim Efendi bu göreve atanırsa da sultanın ölümünden sonra türbesinin yapımı Mühendis Abdülhalim Efendi'ye verildiği için Seyyit Abdülhalim Efendi yeniden ebniye müdürü tayin edilir.²⁰³ 1840 yılında Gelibolu Muhassıllığı'na atanır.²⁰⁴ Bir süre sonra Su Nazırlığı görevine getirilen Seyyit Abdülhalim Efendi, 1847'de yeniden ebniye müdürlüğü makamına oturur.²⁰⁵ 8 Mart 1849 tarihinde Ebniye Muavinliği kurulduğunda mimarlık kariyerinin son unvanını alır ve bu görevden 13 Nisan 1852'de emekliye ayrılır.²⁰⁶ Seyyit Abdülhalim Efendi, emekliye ayrıldıktan üç yıl sonra 4 Ocak 1855 Perşembe günü vefat eder. Seyyit Abdülhalim Efendi'nin cenazesi Eyüp'te Taşlıburun Dergâhı Haziresi'ne defnedilir.²⁰⁷ Eşi Zeliha Hanım, oğulları Raşid ve Ragıb Efendi, kızı Zeyneb Eren Hanım, damadı Rüstem Bey ve torunu Emin Bey 4000 kuruşluk emekli maaşının kendilerine bağlanmasını isterler. Ancak bu paranın 1500 kuruşu yeni Ebniye Muavini İsmail Zühdi Efendi'ye aktarılır. Kalan 2500 kuruşun 2000 kuruşu, ihtiyaçları daha fazla olduğu gerekçesi ile damadı Rüstem Bey ile torunu Emin Bey'e verilir.

198 BOA. HH. No:23275.

199 Ahmed Lütfi, *Tarih-i Lütfi*, Cilt:2, İstanbul, 1291, s. 50.

200 BOA. HH. No:33006, 19 Muharrem 1245 / 1829.

201 BOA. C.S. No:2860.

202 BOA. H.H. No:29313-B, 23 R.âhır 1248 / 18 Eylül 1832.

203 BOA. İ.D. No:3, 22 R.âhır 1255 / 5 Temmuz 1839.

204 BOA. İ.D. No:1183, 11 Ramazan 1256 / 6 Kasım 1840.

205 BOA. İ.D. No:7774.

206 BOA. İ.D. No:15362.

207 Mehmed Süreyya, *Sicill-i Osmani*, Cilt: I, s. 110

Büyük oğlu Raşid Efendi hariç, küçük oğlu Ragıb Efendi, eşi Zeliha Hanım ve kızı Zeyneb Eren Hanım'a 500 kuruş bağlanır.²⁰⁸

Seyyit Abdülhalim Efendi, Ebniye Müdürlüğü'nün kuruluşundan sonra İstanbul 'un yeniden imarı için bina nizamnamelerinin hazırlanmasını sağlayan kişidir. "Ebniye Nizamnameleri" olarak adlandırılan bu düzenlemeler şehrin sokak ve cadde genişlikleri, yapıların tür ve cinsleri hakkındadır. Beyoğlu civarında imar planları hazırlatarak yeni yerleşim birimleri oluşturur.²⁰⁹ Yangınlara karşı bir takım yeni düzenlemeler ile itfaiye örgütünün sistemli bir teşkilata kavuşmasını sağlar.²¹⁰

Son dönem Osmanlı Mimarlık tarihi açısından çok önemli bir yere sahip olan Seyyit Abdülhalim Efendi, İstanbul'un silüetine damgasını vuran birçok yapının mimarlığını yapmış olmasına rağmen yeteri kadar tanınmamaktadır. Abdülhalim Efendi'nin eserlerinin önemli bir kısmı Balyan Ailesi'nin fertlerine mal edilmiştir. Yayınlarda Senekerim Balyan'ın eseri olarak gösterilen Bayezit Kulesi,²¹¹ Kirkor Balyan'a ait olduğu belirtilen Rami Kışlası,²¹² Nikoğos Balyan'a mal edilen Ortaköy Camii, Garabet Balyan'a bağlanan Eski Çırağan Sarayı,²¹³ yine Garabet Balyan'ın ismi ile anılan Hırka-i Şerif Camii Seyyid Abdülhalim Efendi'nin eserleridir²¹⁴.

Kasımpaşa'daki Deniz Hastanesi binasının ilk inşasını Seyyit Abdülhalim Efendi gerçekleştirir. Osmanlı Devleti'nde deniz kuvvetlerinin eğitimini sağlayan ilk kurum 1827 yılında Başmimar Kırmıli Mahmud Ağa'nın Heybeliada'da inşa ettiği Mekteb-i Bahriye'dir.²¹⁵ Sultan II. Mahmud burada bahriye kışlası, cami ve kendisine ait bir kasır ile hamam yaptır

208 BOA. İ.D. No:2005, 18 R.âhır 1271 / 8 Ocak 1855.

209 BOA. İ.MM. No:186, 6 Zilkade 1264 / 4 Ekim 1848.

210 BOA. MAD. No:8961, 23 Şevval 1252 / 31 Ocak 1837.

211 BOA. MAD. No: 8959, s. 59, 21 Ramazan 1241 / 29 Nisan 1826.

212 BOA. HAT. No: 29041-C, 27 Safer 1248 / 25 Haziran 1832.

213 Selman CAN, *Belgelerle Çırağan Sarayı*, Ankara 1999, s.9; Mustafa Cezar, "Sanatta Batıya Açılıştaki Mimarlar", *9.Milletlerarası Türk Sanatları Kongresi (23-27 Eylül 1991)*, Ankara 1995, cilt.I, s.483.

214 BOA., İ.MM. No: 688, 27 Safer 1264 / 3 Şubat 1848.

215 BOA. HH. No:29310, 1243 / 1827-28.

mıştır.²¹⁶ Bir süre sonra öğrenci sayısı artan okulun binaları yetersiz kalmaya başlar. 1837 yılında Sultan II. Mahmud, tersaneye yaptığı bir ziyaret sırasında uzun zamandır harap olarak duran Kaptanpaşa Konağı'nın, ihtiyaç duyulan bahriye mektebi için yeniden yapılmasını ister. Haliç Tersanesi'nin arkasındaki tepenin üzerinde bulunan Kaptanpaşa Konağı kaynaklarda "Hüseyin Paşa Sarayı" olarak da bilinmektedir. Yapı, XVIII. yüzyıl sonlarında, III. Selim döneminde vezirlik ve Kaptan-ı Derya'lık yapan Hüseyin Paşa'ya aittir. Binanın planları ve keşfi Ebniye Müdürü Seyyit Abdülhalim Efendi tarafından yapılır. Eski Kaptanpaşa Konağı tamamen yıkılıp yerine iki kat kâgir Mekteb-i Bahriye inşa edilir. Okulun üst katına öğrenci yatakhaneleri ve hocaların odaları, alt katına derslikler yerleştirilir. Cephede yer alan giriş üzerine, üç katlı "Sancak Kulesi" inşa edilir. Yapıya ayrıca hamam, kütüphane ve mutfak gibi binalar da eklenir.²¹⁷ 1838'de öğretime başlayan okul 1851 yılında tekrar Heybeliada'ya taşınır. Bu tarihten sonra Bahriye Mektebi binaları hastane olarak kullanılmaya başlanır.1908'de yapının Hasköy tarafına yeni bir bina, 1910'da Kasımpaşa tarafına ikinci bir bina eklenir. 1929'da tersane Gölcük'e taşınınca hastane de iki yıl sonra Gölcük'e taşınır. Ancak 1934'te yeniden Deniz Hastanesi işlevini üstlenir. 1937'de büyük bir onarım geçiren yapıda²¹⁸ Abdülhalim Efendi'nin inşa ettiği Sancak Kulesi varlığını korumaktadır. Kuleye tespit edemediğimiz bir tarihte saat yerleştirilmiştir.

Sultan II. Mahmud döneminde Osmanlı'da ilk defa kurulması düşünülen Mekteb-i Tıbbiye, Galata Sarayı binaları içinde açılır. Avusturyalı Doktor C.A. Bernard'ın müdürlüğünde 1839 yılında eğitime başlayan okulun²¹⁹ bütün binaları Seyyit Abdülhalim Efendi tarafından inşa edilir. 1837 yılında tıp öğrencileri için bir bina yapımı düşünülmüş ancak yeni binanın masraflarının fazla olacağı gerekçesi ile bu sırada kullanılmayan

²¹⁶ Hüsnü Tengüz, *Osmanlı Bahriyesinin Mazisi*, (Haz. İskender Pala), Deniz Kuv.Kom.Yayı, İstanbul, 1995, s.56.

²¹⁷ BOA. MAD. No:8961, s.90-91, 19 Safer 1253 / 25 Mayıs 1837.

²¹⁸ Nuran Yıldırım, "Bahriye Merkez Hastanesi", DİA, Cilt: I, s.548-549.

²¹⁹ Turhan Baytop, "Eczacı Mektebi Tarafından Kullanılan Binalar", *Osmanlı Bilimi Araştırmaları*, Cilt:III, Sayı:2, İstanbul, 2002, s.1.

Galata Sarayı'nın tıbbiyeye çevrilmesi kararlaştırılmış ve bu görev de Abdülhalim Efendi'ye verilmiştir. Abdülhalim Efendi'nin 4 Haziran 1837 tarihinde yaptığı keşfe göre Galata Sarayı'nda daha önce mevcut olan üç koğuştan birinci ve ikincisi öğrenci yatakhanesine, üçüncü koğuş hastaneye çevrilir. Hastaneye çevrilen koğuşun yanına kâgir ocaklı, malta taşı döşemeli tek katlı bir eczane binası yapılır. Bu binanın yakınına da Teşrihane (ameliyathane) inşa edilir.²²⁰ Galata Sarayı Tıbbiyesi 11 Ekim 1848 tarihinde çıkan bir yangın sonucu etrafındaki üç yüz ev ile birlikte yanmıştır.²²¹ Sultan Abdülaziz tarafından 1868'de burada kurulan Galatasaray Sultanisi²²² halen lise olarak işlevine devam etmektedir.

Seyyit Abdülhalim Efendi'nin su mimarisinde de bilgi birikimine sahip olduğu yaptığı çalışmalardan anlaşılmaktadır. Mühendishane-i Berr-i Hümayun'da bir süre aldığı eğitim ve özellikle su mimarisindeki başarıları ile tanınan Başmimar İbrahim Kâmi'den edindiği tecrübe bu birikimin oluşmasında yardımcı olmuştur. Mühendishane-i Berr-i Hümayun'un II. Halifesi görevindeyken yaptığı Morova Köprüsü ve III. Halifesi görevindeyken yaptığı yeni Haliç Tersanesi havuzu takdirle karşılanmış ve başmimarlığa yükselmesinde etkili olmuştur. Seyyit Abdülhalim Efendi'nin su mimarisine ait bu yapıları yanında, Su Nazırlığı görevinde ve ikinci dönem Ebniye Müdürlüğü görevinde İstanbul'un değişik semtlerinde yapmış olduğu yangın havuzları da ortaya çıkmıştır. Bazı araştırmalarda Fatih'te, şekerciler Çarşısı'nda bulunan II. Mahmud Sebili'nin de Abdülhalim Efendi tarafından yenilediği belirtilmektedir.²²³

Galata Kulesi'nin bu gün seyir amaçlı kullanılan terası Seyyit Abdülhalim Efendi'nin eseridir. 1831'de büyük Pera yangınında Galata Kulesi'de hasar görür ve kulenin tamiratını Ocak 1833'de Abdülhalim Efendi yapar. Bu tamiratta kulenin en üst katı değiştirilerek on dört pencereyi yeni bir kat eklenir.

220 BOA. MAD. No:8961, s. 418-420, 29 Safer 1253 / Haziran 1853.

221 Turhan Baytop, a.g.e, s. 2.

222 Necdet Sakadğlu, a.g.e, s. 368.

223 Ömer Faruk Şerifoğlu, *Su Güzeli İstanbul Sebilleri*, İstanbul, 1995, s. 107

Ek katın etrafına demir şebekeli korkuluklar yapılır. Pencerelerin önüne de manzara seyri için kerevetler konulur. Kullenin beden duvarları elden geçirilir ve ahşap merdivenleri yenilenir.²²⁴

Kırımlı Mahmut Ağa, Hassa Mimarlar Ocağı'nın kaldırılışından önce görev yapan son başmimarlardandır. Tarih-i Lütüfî'de kendisinden Ebniye-i Hassa Müdürü şeklinde söz edilse de,²²⁵ 1831'de kurulan bu kurumdan önce 1827-1829 yılları arasında Sermimaran-ı Hassa olarak görev yaptığı Osmanlı arşiv belgelerinden anlaşılmaktadır. 1827 yılında atandığı görevinden²²⁶ 21 Temmuz 1829'da alınıp yerine yeniden Seyyit Abdülhalim Efendi atanır. Mahmut Ağa'nın görevden alınmasına inşa ettiği bir yapının yıkılması sebep olur. Tarabya'da padişah atları için yapmış olduğu bir ahırın beş on gün sonra yıkılıp on bir atın ölümüne sebep olması nedeniyle ailesiyle birlikte Bursa'ya sürgüne gönderilir.²²⁷ Tarih-i Lütüfî'de ahırın yıkılışını Mahmut Ağa ile arası iyi olmayan Kirkor Balyan'ın sağladığı ve bu amaçla işçileri ayarlayıp bina çatısında uygun olmayan malzeme kullandığı belirtilir ve şu şekilde aktarılır.²²⁸

"Mahmut Efendi ile Kirkor Kalfa'nın araları iyi olmadığından, kalfa icra-yı garaz için ahırın bu suretle inhidamı esbabını istihzar etmiştir. Şöyle ki Mahmut Efendi'nin sipariş ettiği amele kalfa tarafından bi't-talim (öğretilecek) ahırın sakafı (çatısı) eğreti tahtalarla döşenmiş olmasıyla tamam hayvanlar konup da tabii hareket hâsıl olduğu gibi çatı aşağıya inmiştir."

İnşa ve tamirat defterlerinde "Rabbi Sehîl Umûr-i Mahmud" (Rabbim Mahmud'un İşlerini Kolaylaştır) mührünü kullanan Kırımlı Mahmut Ağa, Mühendishane'de otuz yıla yakın bir süre hocalık yapmıştır. İki yıllık başmimarlığı döneminde önemli işlere imzasını atar. 27 Ekim 1828'de Davutpaşa Bahçesi'nde bazı köprüleri ve 17 Aralık 1828'de Göksu'da büyük

224 BOA. MAD. No:8959, 21 Şaban 1248 / 13 Ocak 1833.

225 Ahmet Lütüfî, *Tarih-i Lütüfî*, Cilt:2, İstanbul 1291, s.163.

226 BOA. MAD. No:8959.

227 BOA. C.Mf. No:5525, 22 C.evvel 1245 / 19 Kasım 1829.

228 Ahmet Lütüfî, a.g.e., s.163.

Kırımlı Mahmut Ağa'nın İmza ve Mührü

köprüyü tamir eder. 21 Kasım 1828'de Topçular'da bir cami ve 20 Şubat 1829'da Haseki Karakolu'nu inşa eder.²²⁹ Pars Tuğlacı'nın Kirkor Balyan'a ait olduğunu belirttiği²³⁰ Heybeli Ada Deniz Harb Okulu'nun mimarlığını yapar.²³¹ Seraskerlik içerisinde Süleymaniye yönünde bulunan kışlaya cephanelik binasını ekler.²³² Abdülhalim Efendi döneminde inşasına başlanılan Rami Kışlası²³³ ve Maltepe Hastahanesi'ni tamamlar.²³⁴ Yeşilköy'de bir Kasr-ı Hümayun inşa eder.²³⁵

Kırımlı Mahmut Ağa, Bursa'daki sürgün hayatından yeğeni Lağımcı Alayı Emîni Mehmet Zeki Bey'in aracılığı ile kurtulabilir. Ancak Sultan II. Mahmud, Kırımlı Mahmut Ağa'nın bir daha mimarlık yapmaması şartıyla bu izni verir.²³⁶

229 BOA. C.Mrf. No:5525, 22 C.evvel 1245 / 19 Kasım 1829.

230 Pars Tuğlacı, *Osmanlı Mimarlığı'nda Balyan Ailesinin Rolü*, İstanbul, 1993, s. 46.

231 BOA. HH. No:29310, 1243 / 1827-28.

232 BOA. MAD. No:8959, 9 C.evvel 1243 / 28 Aralık 1827.

233 BOA. D. BŞM. BNE. No:16335, 1243 / 1827-28.

234 BOA. MAD. No:8959, 17 Safer 1244 / 29 Ağustos 1828.

235 BOA. C.S. No:5382, 1244 / 1828-29.

236 BOA. HH. No:24685.

Osmanlı mimarlık tarihinde başmimarlık, ebniye müdürlüğü ve ebniye muavinliği yapmış olan Seyyit Abdülhalim Efendi ile aynı isme sahip halef-selef olmuş ikinci bir Abdülhalim Efendi daha vardır. Araştırmalarda Seyyit Abdülhalim Efendi ile aynı kişi olduğu zannedilerek fark edilmeyen mühendishane kökenli Abdülhalim Efendi²³⁷ iki dönem ebniye müdürlüğü görevinde bulunmuştur. Bunlardan ilki 1839 yılı Nisan - Temmuz ayları arasında, ikincisi de 6 Kasım 1840-14 Temmuz 1847 tarihleri arasında gerçekleşmiştir.

Sultan II. Mahmud'un saltanatının son aylarına doğru Seyyit Abdülhalim Efendi, Ebniye Müdürlüğü görevinden alınmış ve yerine Nisan 1839'da Mühendis Abdülhalim Efendi atanmıştır.²³⁸ Mühendis Abdülhalim Efendi'nin 1836'dan 1839 yılı başlarına değin Şumnu'da inşa ettiği suvari kışlası, mühimmat ambarı ve cephane binalarındaki başarısı bu atamada etkili olur.²³⁹ Sultan II. Mahmud'un ölümü üzerine 5 Temmuz 1839'da Sultan Abdülmecid tarafından babasının türbesinin yapımı ile görevlendirilen Mühendis Abdülhalim Efendi, çalışmalarını kısa sürede bitirmesi için aynı tarihte ebniye müdürlüğü görevinden alınmış ve yerine yeniden Seyyit Abdülhalim Efendi atanmıştır.²⁴⁰

Sultan II. Mahmud Türbesi, Mühendis Abdülhalim Efendi'nin en önemli eseridir. Mühendis Abdülhalim Efendi'nin, türbeyi kısa sürede ve çok beğenilen bir tarzda yapmasından dolayı kendisine 6 Kasım 1840 tarihinde yeniden ebniye müdürlüğü görevi verilir.²⁴¹ 14 Temmuz 1847 tarihine kadar devam eden bu dönemde Davutpaşa ve Rami Kışlaları'nın tamirati²⁴² ile Seraskerlik'teki kışla ve yangın kulesinin tamiratını yapar.²⁴³ Ayasofya'nın tamirati da başlangıçta Mühendis Abdülhalim Efendi'ye verilir. Ancak işlerinin yoğunluğu nedeni ile yeterince

²³⁷ Mehmed Süreyya, Sicill-i Osmanî, Cilt: I, s. 110.

²³⁸ BOA. MAD. No:8962, s.147, 23 Zilhicce 1254 / 9 Mart 1839.

²³⁹ BOA. D. BŞM. BNE. No:16451, 17 Ramazan 1252 / 26 Aralık 1836 ve BOA. MAD. No:8962, s. 203-204, , 14 R.evvel 1254 / 7 Temmuz 1838.

²⁴⁰ BOA. İ.D. No:3, 22 R.âhır 1255 / 5 Temmuz 1839.

²⁴¹ BOA. İ.D. No:1183, 11 Ramazan 1256 / 6 Kasım 1840.

²⁴² BOA. C.A. No:12292, 10 Muharrem 1260 / 31 Ocak 1844.

²⁴³ BOA. C.A. No:40247, 7 Receb 1260 / 23 Temmuz 1844.

ilgilenemeyeceği düşünülerek Ayasofya'nın hemen yanında Dârülfünun'un inşasını yapan Fossati uygun bulunur.²⁴⁴ Ebniye müdürlüğünden ayrıldıktan sonra önce Kaza-i Erbaa (Çatalca) Kaymakamlığı'na atanmış²⁴⁵ daha sonra Medine'deki Mescid-i Nebevi'nin tamiratında görevlendirilmiş ancak işin başlangıcında vefat etmiştir.²⁴⁶ Mühendis Abdülhalim Efendi'nin Mehmet Ata ve Hasan Şevki isminde iki oğlu vardır. Babalarının ölümünden sonra kendilerine maaş bağlanır.²⁴⁷ Mühendis Abdülhalim Efendi inşaat defterlerinde "Abdülhalim" mührünü kullanmıştır.

Mühendis Abdülhalim Efendi'nin Mührü

²⁴⁴ BOA. A. MKT., No: 75/5, 18 R. evvel 1263 / 15 Nisan 1847.

²⁴⁵ BOA. A. TŞF. No: 3/61, 4 Ramazan 1263 / 16 Ağustos 1847.

²⁴⁶ BOA. İ.D. No:13030, 11 Zilkade 1266 / 18 Eylül 1850.

²⁴⁷ BOA. A. MKT. NZD. No: 218/69, 29 Receb 1273 / 24 Mart 1856.

Bina Eminliğinden Kalfalığa Geçiş ve Usul-i Münakasa

Osmanlı mimarlığının tarihsel süreci içerisinde bina eminleri önemli bir yer tutmuşlardır. Yapılacak olan binaların inşaat masraflarının kayda geçirilip defterlerinin tutulması, yapı malzemelerinin temini ve işçi ücretlerinin ödenmesi gibi görevleri üzerinde barındıran bina eminleri, seçiminde ve atanmasında titizlikle davranılan kişilerdi. Mimarın hazırladığı plan ve keşif bedeli üzerinden inşaatın yürütülmesini sağlayan bina eminleri devletin kaynaklarının doğru olarak kullanımını temin etmekle yükümlüydüler. Parasal işler hassa mimarlarının sorumluluk alanı dışında tutulmuş, yalnızca sanatsal açıdan plan ve uygulama alanına ilişkin konular mimarın sorumluluğuna bırakılmıştır. Bina eminliğine atananların sultanlar tarafından inşaatın bitiminde çoğunlukla ihsanda bulunularak taltif edilmeleri nedeniyle başta üst düzey bürokratlar olmak üzere devletin her kademesinde çalışanlar için ısrarla talep edilen bir görev olduğu bilinmektedir. Ancak genellikle bina eminlerinin seçiminde padişahın itimat ettiği, hali vakti yerinde kişiler tercih edilirdi.

XVIII. yüzyıldan itibaren devletin gelir ve giderlerindeki dengesizliğin başlaması ile birlikte her alanda olduğu gibi inşaat sektöründe de ödemelerde gecikmelere yol açmıştır. Gelirlerin çoğunlukla savaş gideri ve askeri harcamalar olarak kullanılması büyük olasılıkla imparatorluğun diğer masrafları gibi, inşaat masraflarının ödenmesinde de problemler yaratmıştır.²⁴⁸ İktisadi anlamda yaşanan bu sıkıntılar imar sektöründe batı tarzı müteahhitlerin ortaya çıkışına zemin hazırlar. Devlete ait yapıların bir üstlenici eli ile piyasa koşulları içinde daha ucuza mal edilmesi gerçeğinden yola çıkılarak ihale ile inşa edilmesi, son dönem Osmanlı mimarlığının kendi içinde geçirdiği en büyük değişimlerden biri olur. Bu değişimin yaşanmasında bina eminlerinin rüşvet ve yolsuzluklara karışmaları, zimmetlerine para geçirmeleri gibi olayların yaşanması etkili olur. Kimi durumlarda bina eminlerinin mimarın planına uymadan yapıya keyfi müdahalede buldukları da görülmektedir. Bu anlamda 1796 yılında Anapa Kalesi'nin inşasında ilginç bir olay yaşanır. Kalenin bina eminliğini yapan Mustafa Efendi, Mimar İbrahim Kâmi'nin çizmiş olduğu planları uygulamadığı için azledilip yerine Tosun Mehmed Efendi tayin edilir.²⁴⁹

Sultan II. Mahmud döneminde Başmimar Kırımli Mahmud Ağa'nın Tarabya'da padişah atları için inşa ettiği ahırın çökmesi üzerine yaşanan olaylar bina eminlerinin konumunun iyice sorgulanmasına sebep olmuştur. Kırımli Mahmud Ağa'nın görevden alınıp Bursa'ya sürgüne gönderilmesine sebep olan bu hadise sonrasında yapılan incelemelerde sağlıksız yapıların inşasında gerçek sorumluların mimariye ait yeterli bilgiye sahip olmayan bina eminleri olduğu ve bir müddettir inşaatlarda paye ve kemerlerin yapımında eksik malzeme kullanıldığı, çalışanlara vaktinde ödemelerin yapılmadığı ortaya çıkar. Bunun üzerine şehremini ve başmimarın sık sık yapıları kontrol etmeleri, vaktinde ödemelerin yapılması için tahmini keşif bedellerinin inşaatın başlangıcında bina eminlerine hemen verilmesi kararlaştırılır. Bu amaçla İstanbul için 16473,5 kese

²⁴⁸ Oya Şenyurt, *Türkiye'de Yapı Üretiminde Modernleşme ve Taahhüt Sisteminin Oluşumu*, Yıldız Teknik Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü Yayınlanmamış Doktora Tezi, İstanbul, 2006, s.55.

²⁴⁹ BOA. C.A. No: 19730.

ve taşra için 4880 keselik iki ayrı kalem oluşturulup keşif bedellerinin bu kalemlerden ödenmesi sağlanır.²⁵⁰ Ancak bütün bu önlemlere rağmen bina eminliği sistemi zamanın şartlarına uyum sağlamadığı için yavaş yavaş ortadan kalkmış ve yapılar kalfa olarak adlandırılan müteahhitler eli ile inşa edilmeye başlanmıştır.

Osmanlı Mimarlık Teşkilatı'nın XIX. yüzyıl içerisinde yaşadığı değişim süreci incelendiğinde üzerinde durulması gereken asıl konunun bina inşa ve onarımlarında uygulamaya konulan "münakasa sistemi" olduğu görülür. Ebniye Meclisi'nin kuruluşundan sonra uygulanmaya başlanan Münakasa sistemi ile yapıların inşasında uygulanan prosedür tamamen değiştirilerek ihale sistemine geçilmiştir. Bu sistemde, inşası düşünülen bir yapı, plan ve projeleri ebniye müdürlüğünce hazırlandıktan sonra tahmini bir bedel ile ihaleye çıkarılmaktaydı. Belirlenen bedel üzerinden en düşük fiyatı teklif eden mezuniyet pusulasına (yeterlilik belgesi) sahip üstleniciye (müteahhide) bir kontrat ile yapılacak iş teslim edilmekteydi. Bu üstleniciler için arşiv kayıtlarında kullanılan terim "Kalfa"dır. XIX. yüzyıl öncesinde Osmanlı imar sistemi içerisinde daha çok gayrimüslim mimarları tanımlamak için kullanılan kalfa terimi, münakasa sistemine geçilmesinden sonra bu günkü müteahhit anlamında kullanılmıştır. İhalelere giren Türk ve yabancı üstleniciler için de kalfa teriminin kullanılması bu tespitimizi doğrulamaktadır. Yapının önemi ve büyüklüğüne göre ihaleye gidilmeden tercih edilen bir kalfaya da "emaneten" iş teslimi yapılmaktaydı. Emaneten yapılan binalarda bazı durumlarda tercih edilen kişi bilgi ve deneyimi ile dönemin önemli bir mimar veya mühendisi olabilmekteydi. Özellikle İstanbul'da iş yapan yabancı uyruklu mimarlar pek çok yapıda bu türden bir görev almışlardır. İnşaat süreci boyunca kendilerine aylık ödeme yapılan bu mimarlar, zamanla sermaye sahibi olarak bazı yapılarda üstlenici konumunda da olmuşlardır. Yapının mimarı işin üstleniciliğini de yapıyor ise yazışmalarda genelde müteahhitliği niteleyen kalfa sıfatını mimar unvanıyla birlikte kullanmaktadır.

250 BOA. MAD. No:8959, 17 Ramazan 1245/12 Mart 1830, s.35-69.

"Galata rıhtımı ittisalinde inşası ferman buyrulmuş olan karakolhanenin Mimar D'Aronko Kalfa tarafından icra edilmek üzere kendine verildiği ve 1043255 kuruş masrafla inşa edileceği"²⁵¹ şeklinde 5 Ekim 1897 tarihli bir belgede Mimar D'Aronko'nun isminin önünde Kalfa sıfatının yer alması bu konuya ilişkin ilginç bir örneği oluşturmaktadır.

Yapılan ihalelerde çoğunlukla Ermeni ve Rum kökenli kalfalar ön planda yer almaktaydılar. Yerli mimarların bu tür bir uygulamada yüklenici olmaları oldukça güçtü. Çünkü sermaye birikimi olmayan orta ve alt seviye gelir grubuna dâhil ailelerden gelen yerli mimarlar kendi geçimlerini dahi zor temin etmekteydiler. Teşkilat içerisinde görev alanların uzun sürelerle maaşlarını alamadıkları, yalnızca keşfini yaptıkları binalardan haklarına düşen cüzi harçlarla işlerini yürütmeye çalıştıkları bilinmektedir.

Münakasanın nasıl yapılacağı ve kimlerin katılacağına ilişkin nizamnameler hazırlanmış ve zamanın ihtiyaçlarına göre imparatorluğun sonuna kadar ek düzenlemelerle uygulanması yapılmıştır. Bu nizamnamelerden 23 Eylül 1863 tarihli olanı münakasa şartlarını şu başlıklar altında ortaya koymaktadır:²⁵²

- Devlete ait binalar ile vakıf yapılarının inşaa ve tamiri için düzenlenen münakasaya katılacak kalfalar/müteahhitler için toplam miktarının binde on beşi kadar harç yatıracaklardır.
- Yapılacak inşaat ve tamiratın yerinde keşfi ve muayenesi için ebniye (binalar) idaresinden gönderilecek mimarlara mevsime göre belirlenecek miktarda yevmiye vereceklerdir.
- Binaların tamir ve inşasında gerek görüldüğü takdirde ihaleye gidilmeden emaneten tercih edilen birine de iş teslim edilebilir. Emaneten inşaa edilen yapılara bir bina emini atanır.
- Yetimlere ait yapıların keşiflerinde bin kuruştan yirmi bin kuruşa kadar olanlardan yirmi beş kuruş ve yirmi binden yukarı olanlardan binde elli para alınacaktır.

251 BOA. Y.PRK.ASK. No:133/30, 7 C.evvel 1315/5 Ekim 1897.

252 BOA. A.DVN.MKL. No:5/2, 8 R.âhır 1280/23 Eylül 1863.

- Sivillere ait inşaatlarda kalfalar tarafından hazırlanacak olan keşiflerin toplamından her bin kuruşta on kuruş harç olarak alınacaktır.
- İhtilafli inşaatlar için yapılacak incelemelerde görevlendirilecek mühendisler elli kuruş, ebniye mübaşirine yirmi beş kuruş ödeme yapılacaktır. Bu ücretler davaların görülmesinden önce peşin olarak alınacaktır.
- Şahıslar arasında sorun yaşanan inşaatlarda sınırların çizimi ve planların hazırlanması için gönderilen mühendise her bir arşın için üç para ebniye veznesine ödeme yapılacaktır.
- Binayı yaptıran ile kalfa/müteahhit arasında anlaşmazlık çıkıp inşaat tatil olduğu takdirde durumun çözümü için devletin göndereceği mübaşire iddiacı tarafından peşin olarak yirmi beş kuruş ödeme yapılacak ancak dava sonunda bu ücret haksız çıkan tarafa ait olacaktır.
- Vakıf ve devlet yapılarının keşfine gidecek olan mimarlara sur dışında Boğaziçi ve Üsküdar gibi uzak mahallere gittikleri takdirde binek hayvan, kayık ve vapur ücreti ödenecektir.

9 Nisan 1858 tarihli ebniye nizamnamesinde de devlete ve vakıflara ait inşa ve tamir edilecek yapılarda uyulması gereken prosedür ve harcamalar ilişkin düzenlemeler yer almaktadır. Bu düzenlemeler aynı zamanda ihale ile yapılacak işlerde nelere dikkat edilmesi gerektiğini ortaya koyması açısından da önem taşımaktadır. Nizamnamede sırasıyla şu bilgiler yer almaktadır:²⁵³

- Devlete ait yapıların tamirinde İstanbul'da bin kuruşa ve taşrada iki bin kuruşa kadar masrafları hazinece kabul olunacaktır. Taşrada gecikmesinde sakınca olan durumlarda bu miktar dört bin kuruşa kadar çıkabilir.
- Taşrada postane, cadde, köprü, hükümet konağı, hapisane ve kışla gibi acil ihtiyaç duyulan yapılar yerel memurların uygun görmesi durumunda, mesuliyeti üzerlerine alarak on bin kuruşa kadar keşif ve münakasa yapabilirler.

²⁵³ BOA. A.DVN.MKL. No:74/16, 23 Şaban 1274/9 Nisan 1858.

- İstanbul'da masrafları hazineden ödenecek devlete ve vakıflara ait binaların tamiri veya yeniden inşası gerektiğinde önce bulunduğu daire tarafından konu bir resmi yazı ile Babıali'ye bildirilecek, buradan da devlete ait olanlar Maliye Nezareti'ne, vakıflara ait olanlar Evkaf-ı Hümayun Nezareti'ne havale olunacaktır. Bu nezaretler de inşaatın vasıflarını ve istenilen hususlarını ebniye idaresine bildireceklerdir. Ebniye idaresi tarafından binanın istenilen vasıflara uygun planı çizilecek ve tahmini keşif bedelini ortaya koyan bir inşaat defteri hazırlanarak mühürlenip Ticaret Nezareti'ne gönderilecektir. Burada da keşif bedeli üzerinden münakasası (açık eksiltme) yapılarak bir kalfaya ihale edilecektir.
- Yapılacak olan münakasalara gerek İstanbul'da gerekse taşrada devlette görevli memurlar dışında başta inşaat işlerinde tecrübeli neccarlar olmak üzere herkes katılabilir.
- İstanbul'da bin kuruştan fazla masrafı gerektiren tamirat ve inşaatın münakasasız olarak yerine getirilmesi yasaktır. Münakasası yapılan binaların keşif defterlerinde yer alan hususlar dışında binanın ait olduğu kurumun amiri tarafından ilave işler istenir ve bunlar kalfa tarafından yapılır ise doğacak olan ek masraflar kesinlikle hazine tarafından karşılanmayacaktır. Mukavele senedi dışındaki hiçbir masraf devlet tarafından kabul edilmeyecektir.
- Devlete ait bina ve vakıf yapılarının acilen tamiri durumlarında masrafı bin kuruşu geçen harcamalar için inşaatın gerçekleştiği kurumdan derhal Babıali'ye bilgi verilecektir. Babıali bu durumlarda seri bir şekilde ihaleye gidecek ve yirmi gün içerisinde tahsisatını yapacaktır.
- Emaneten yapılan binaların tamamlanmasından sonra yapılan harcamanın kontrolü için keşf-i sani olarak adlandırılan ikinci bir keşif yapılacaktır. İhale ile yapılan inşa ve tamiratlarda keşf-i saniye gerek yoktur. Ancak işin tamamlanmasından sonra şüpheli bir durum tespit edilirse bunlar için de keşf-i sani yapılır.

- Yeni inşa edilecek büyük ebatlı binaların önce planı yapıлып Babialî'ye sunulacak ve ebniye meclisi tarafından masraflarına ilişkin keşfi yapıp tahmini bedeli hazinenin inşaat masrafları için tahsis ettiği bütçeye uygun olur ise münakasaya çıkarılacaktır. Keşif bedeli üzerinden en düşük fiyatı teklif eden ve sağlam kefil gösteren birine işin ihalesi yapılır. Ancak işin büyüklüğü nedeniyle ihaleye katılmayan olursa bir görevli atanarak emaneten yapımı yoluna gidilir. Emaneten inşa edilen yapılarda görevlendirilen kişinin zimmetine para geçirmemesi ve yanında çalışan memurlarında dürüst çalışmalarının sağlanması için sıkı kontrolleri yapılır. Hazineden ve ebniye meclisinden tayin edilen birer görevli inşaatın her dörtte biri tamamlandıkça hesapları kontrol eder ve masrafların kayıtlarına bakarak onay verdikten sonra ödemeler yapılır. Taşrada yapılacak binaların harcamalarına ilişkin sorumluluk valiler, defterdarlar ve malmüdürlerine aittir.

Münakasaya ilişkin XIX. yüzyıl ortalarına ait bu düzenlemeler Osmanlı imar sisteminde kalfaların/müteahhitlerin tabi oldukları hükümleri ve sistemin işleyişini göstermesi açısından önemlidir. Son dönemde inşa edilen yapıların planları ihale öncesinde ebniye idaresinde hazırlandığı görülmektedir. Bu nedenle ebniye idaresinin bağlı olduğu birimlerin kayıtlarından planları çizen mimar veya mühendislerin isimlerine ulaşılması durumunda yapıların gerçek mimarları ortaya çıkarılabılır. İnşaat sürecinde ihale sonrası dönemlere ait elde edilen belgelerden yola çıkarak müteahhit konumunda olan kalfaların, yapıların gerçek mimarıymış gibi kabul edilmesi veya münakasa uygulamasının detaylarına vakıf olunmaması son döneme ilişkin yayınlarda pek çok yanlış ve çelişkili bilgilerin yerleşmesine sebep olmuştur.

Osmanlı İnşaat Sektörü İçerisinde Gayrimüslimler

Osmanlı Devleti'nde, mimarlık teşkilatının kuruluşundan itibaren, ihtiyaç duyulduğu oranda gayrimüslim (Ermeni ve Rum mimarlar gibi) mimarlara da görev verilmiştir. Bunların sayısı teşkilat içerisinde sürekli olarak belli bir oranda sınırlanmamış ve değişik dönemlerde farklı sayılara ulaşmıştır. Osmanlı arşivlerinde şimdiye değin tespit edilebilen mimar halifelerinin listelerine göre; XVI. yüzyılda sayıları üçü geçmeyen azınlık mimarlar,²⁵⁴ XVII. yüzyılın ilkyarısında % 47,5'e kadar çıkmış ve aynı yüzyılın sonunda bu oran % 9'a düşmüştür.²⁵⁵ XVIII. yüzyıla ait elimizde hassa mimarlar ocağının mevcudunu gösteren bir liste bulunmamaktadır. Ancak, bu yüzyılda birtakım imar faaliyetlerinde azınlık mimarların isimlerinin sıkça geçmesinden dolayı geçmiş yüzyıllara oranla sayılarının arttığı yolunda bir kanaat vardır.²⁵⁶

254 Erhan Afyoncu, a.g.e, 1999, s.200.

255 Fatma Afyoncu, XVII. Yüzyılda Hassa Mimarları Ocağı, Ankara, 2001, s.63.

256 Sinan Güler , "18. Yüzyılda Hassa Mimarlar Teşkilatı", 18.Yüzyıl İstanbul'unda Sanat Ortamı, Sanat Tarihi Derneği Yayınları 3, İstanbul 1998, s.145-151. Mustafa Cezar, a.g.e., İstanbul 1971, s.110.

XIX. yüzyıl Mülâzım Yani Kalfa'nın dışında hiç bir gayrimüslim mimarın ismi ocak listesinde yer almamaktadır. Hassa mimarlar ocağı içerisindeki gayrimüslim mimarların sayısının XVIII. yüzyılda artmadığı, aksine XIX. yüzyıla gelinceye değin tamamen azaldığı anlaşılmaktadır. Mimarlık teşkilatının XVII. yüzyıl sonlarından itibaren düzeninin bozulmaya başlaması, atama ve azillerde liyakatin gözetilmemesi, ocak içerisinde istenilen vasıflarda eleman eksikliğini doğurmuştur. İktisadi nedenlerle de mimar kadrolarının sayısı artırılmadığı gibi mümkün olduğunca mevcut kadrolar azaltılmaya çalışılmıştır. Bununla birlikte XVIII. yüzyılda gerekli imar faaliyetlerinin bir kısmında kullanılmak üzere maaş ödenmeyen, "Mülâzım Ocağı" ismiyle anılan ve belirli bir derece, ünvan ve kadroya sahip olmadan, ulufeli ocak mimarları dışında (haric ez-tertib) hizmetleri karşılığında kendilerine ödeme yapılan bir grup oluşturulmuştur.²⁵⁷ Gayrimüslim mimarların çoğunluğu bu grup içerisinde yer aldığından doğal olarak XIX. yüzyıl başına ait tespit ettiğimiz Hassa Mimarlar Ocağı listesinde isimleri geçmemektedir.

Hassa Mimarlar Ocağı'nın 1831'de kaldırılışından sonra kurulan Ebniye Müdürlüğü döneminde de görevli mimar halifelerinin içerisinde gayrimüslimler bulunmamaktadır. Ebniye Müdürü Seyyid Abdülhalim Efendi'nin hazırladığı bir layihaya göre teşkilat içerisinde kırkı aşkın mimar halifesi vardır ve bunların içinde gayrimüslim yoktur.²⁵⁸ Yalnızca Ebniye Müdürlüğü içerisinde 1848 yılında Ebniye Meclisi oluşturulduğunda teşkilat dışından tecrübeli Rum ve Ermeni kalfalar meclis azası olarak atanmışlardır. Ebniye Meclisi'nde görev verilen azınlık mimarlar şunlardır; Ermeni milletinden Kirkor Kalfa, Ermeni milletinden Minas Kalfa, Ermeni milletinden Küçük Ohannes Kalfa, Rum milletinden Panayot Kalfa, Rum milletinden Todori Kalfa, Rum milletinden Onikos Kalfa. Bunların yanı sıra gerektiğinde görüşmelere katılacak olan Rum milletinden Ohannes

²⁵⁷ Mustafa Cezar, Hassa Mimarlar Ocağı'nda meydana gelen boşalmalara Mülâzım Ocağı'ndan atamalar yapıldığını belirtmektedir. Mustafa Cezar, a.g.e, 1971, s.45.

²⁵⁸ BOA. HH. No:26244.

ve İstefan Kalfalar.²⁵⁹ İmparatorluğun son iki yüzyılı içerisinde sürekli olarak durumları kötüye giden Müslüman mimarların yanında gayrimüslim mimarlar, bazı başarılı çalışmaları nedeni ile yükümlü oldukları vergilerden muaf tutulup, özel haklara sahip olabilmekteydiler. Muafiyet beratlarında elde edilen haklar babadan oğla ve yakın akrabalara da geçebiliyordu. Kirkor Balyan'ın ölümünden sonra sahip olduğu muafiyet beratına istinaden damadı Ohannes ve oğlu Karabet'e de birer muafiyet beratı verilir.²⁶⁰ Gayrimüslimler XIX. yüzyıl boyunca Osmanlı imar sektörü içerisinde iktisadi güçlerinin getirdiği avantajlarla ihalelerde yer alacaklar ve pek çok yapının inşa ve onarımını üstleneceklerdir.

²⁵⁹ BOA. İ.MM. No:175, 7 C.âhır 1264 / 11 Mayıs 1848.

²⁶⁰ BOA. C. Mrf. No:4451, Evâsıt-ı C.evvel 1251 / 10 Eylül 1835 ve BOA. HH. No:27724, 1251 / 1835.

Rum Kalfalar

Osmanlı toplumunun farklı kimliklerden oluşan zengin yapısı içerisinde Rumlar ticaret ve sanat alanında etkin bir rol oynamışlardır. Tarih boyunca Fenerli Rum aileler İstanbul'un aristokrat aileleri arasında yer almışlardır.²⁶¹ Osmanlı İmparatorluğu'nun kuruluş devrinden itibaren inşa çalışmalarında çok sayıda Rum asıllı mimar kullandığı bilinmektedir. Konuya ilişkin Netayic'ül-Vukuat'da yer alan şu satırlar dikkat çekicidir:

"Padişahların, vezirlerin ve komutanlarının Bursa'da, İznik'te ve öteki yerlerde yaptıkları camiler, medreseler, han, hamam ve başka eserleri bu gün hala ayakta durmaktadır... Anlaşılana göre o yapıların çoğu Rum mimarlara yaptırılmıştır. Hatta Murad Hüdavendigâr Gazi kendi adına bir cami yaptırmak istediğinde bir mimar ararken Bizans İmparatorları tarafından Osmanlılara karşı Yalakâbâd (Yalova) kıyılarına gönderilen ordu bozguna uğratıldığında alınan tutsaklar içinde bir mimar bulundu. Sultan Murad Camii ile öteki bir çok yapıların bu mimara yaptırılmış olduğu bazı tarihlerde yazılmıştır."²⁶²

261 İlber Ortaylı, *Osmanlı Toplumunda Aile*, İstanbul, 2006, s.49.

262 Mustafa Nuri Paşa, *Netayic Ü'l-Vukuat- Kurumları ve Örgütleriyle Osmanlı Tarihi*, Sadeleştiren: Neşet Çağatay, Cilt:I-II, Ankara, 1992, s.18

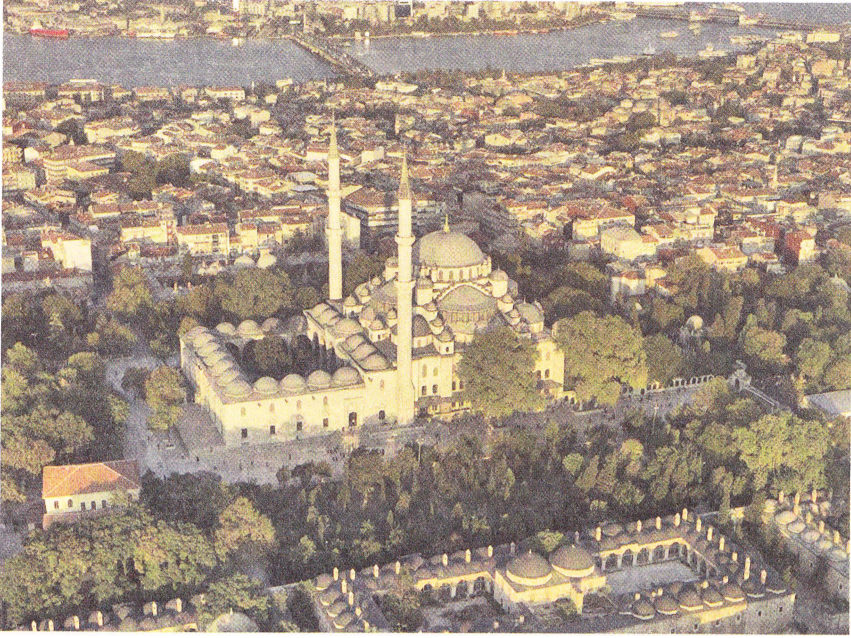

Nuruosmaniye Camii

Rum asıllı mimarların Hassa mimarlar ocağı içerisinde kuruluştan itibaren hangi oranlarda görev aldıkları tam olarak bilinmemektedir. Çünkü bütün gayrimüslimleri zimmî olarak niteleyen Osmanlı idaresi kayıtlarda yalnızca isimleri belirtmekle yetinmiş, etnik kökenleri konusunda çoğu zaman ayrıntıya girmemiştir. Batılılaşma döneminin en önemli sembolik yapılarından biri olarak kabul edilen Nuruosmaniye Camii mimarı olarak bilinen Simeon Kalfa, Rum asıllı mimarlar arasında ilk akla gelen isimlerdendir. Simeon Kalfa'ya mimarlık alanındaki hizmetlerinden dolayı Sultan III. Osman tarafından Kandilli'de bir arsa verilmiş ve kendisi de buraya bir ev inşa etmiştir. Daha sonra Sultan III. Mustafa'nın, Müslüman ahali arasında yer alan bu evin boşaltılmasını istemesi üzerine Simeon Kalfa evini satmak zorunda kalmış ve gayrimüslimlerin yoğun olarak yaşadığı Ortaköy'e yerleşmiştir.²⁶³

XVIII. yüzyılın sonlarına doğru Kör Yani Kalfa, Yorgi Kalfa ve Foti Kalfa ön plana çıkmışlardır. 1766 tarihindeki

²⁶³ Kevork Pamukciyan, *Zamanlar - Mekanlar - İnsanlar*, İstanbul, 2003, s.153.

Fatih Camii

büyük depremde yıkılan Fatih Camii'nin 1767-1771 yılları arasında yeniden inşasını üstlenen Kör Yani Kalfa, 1890 yılına ait bir hatt-ı hümayundan anlaşıldığına göre vazifesi dışında sarayı rahatsız eden işlerle uğraşması nedeni ile Sakız Adası'na sürgüne gönderilmiştir.²⁶⁴ Affedilmesi için babasının vaktiyle hizmetinde bulunduğu Şeyhülislam Kamil Efendi'yi aracı kılarak saraya bir arzihal yazmış ve kendisini çekemeyen bina kalfalarının iftirası sonucu bu duruma düştüğünü ifade etmiştir. Şeyhülislam'ın arzusu sonucunda Sultan III. Selim, Yani Kalfa'yı affederek İstanbul'a dönmesine izin vermiştir. Yani Kalfa'nın affına ilişkin kayıttan bir başka bilgi daha elde etmekteyiz. Kaynaklarda Kör Yani olarak geçen bu kalfanın ön isminin aslında Gorki olduğu sultanın af yazısından anlaşılmaktadır.²⁶⁵ Yorgi Kalfa, Çırağan Sarayı'nın bulunduğu alanda XVIII. yüzyıl içinde yer alan Çırağan Yalısı'nın tamiratında karşımıza çıkmaktadır. Sultan III. Selim'in kız kardeşi Beyhan Sultan tarafından satın alınan yalı, 1791-1795

²⁶⁴ BOA, HAT. No: 182/8303.

²⁶⁵ BOA, HAT. No: 183/8461.

yılları arasında Yorgi Kalfa'ya ihmale uğramış halinden dolayı birkaç defa tamir ettirilir.²⁶⁶ 1805'te Üsküdar Selimiye Camii²⁶⁷ ve 1814'te Beşiktaş Sahilsarayının²⁶⁸ inşasında görev almış olan Foti Kalfa'ya Sultan III. Selim tarafından bir muafiyet beratı verilmiştir. Osmanlı'da gayrimüslim sanatkârlar maharet ve hizmetleri karşılığında ödemek zorunda oldukları vergilerden muaf tutulabildikleri gibi kendi cemaatleri arasında bazı istisnai haklara da sahip olabilmekteydiler. Kendisine verilen muafiyet beratı ile Foti Kalfa'nın elde ettiği haklar şunlardır: Gayrimüslimlerin ödemek zorunda oldukları bütün vergilerden muaf tutulur; kişi dokunulmazlığı sağlanır; üst-başı aranamaz, kılık kıyafetine müdahale olunamaz, evine zabıta ve kolluk kuvvetleri giremez. Seyahat ve yol serbestisi ve ayrıcalıklarından istifade eder, yargı muafiyeti verilir; olağan mahkemelerde yargılanamaz; ancak, Divan-ı Asafi'de (Yüce Divan) yargılanabilir.²⁶⁹

Yunanlıların 1821'de Mora'da başlattıkları isyan zamanla yayılarak 1829'da bağımsızlıkla sonuçlanmış ve bu durum Osmanlı'nın Rum milletine karşı itimat ve güvenini sarsmıştır. Fenerli Rum ailelerinin pek çoğu ihtilal sonrası Anadolu'da Bursa, Amasya, Ankara, Çankırı, Sinop, Tokat, Zile ve Erzurum'a sürgüne gönderilmişlerdir. Sürgüne gönderilen ailelerin fertleri gittikleri yerlerde ağır şartlar altında bırakılmış, bunlardan hayatta kalan elli kişi dokuz yıllık bir sürgün hayatından sonra İstanbul'a döne bilmişlerdir.²⁷⁰ Sultan II. Mahmud'un ayaklanmalarda parmağı olduğu gerekçesiyle Fener Patriği V. Gregorius'u Patrikhane'nin kapısı önünde idam ettirmesi cemaat ile devlet ilişkilerini büsbütün soğutmuştur.²⁷¹

XIX. yüzyıl boyunca devlet kademelerinde Rum asıllıların görev alması tamamen yasaklanmamış olsa da geçmiş

²⁶⁶ Çağatay Uluçay, *Padişahların Kadınları ve Kızları*, Ankara, 1980, s.103.

²⁶⁷ BOA. C.Bld. No: 4859.

²⁶⁸ BOA. C.Bld. No: 2143.

²⁶⁹ Kemal Beydilli, "III. Selim Devrinde Verilen Bazı Muaf ve Müsellemlik Beratları Hakkında: Foti Kalfa'nın Beratı", *Osmanlı -Türk Diplomatîği Semineri (30-31 Mayıs 1994)*, İstanbul Üni. Edebiyat Fak. Tarih Araştırmaları Merkezi, İstanbul, 1995, s.86.

²⁷⁰ BOA, HAT. No: 780/36544.

²⁷¹ Şükrü Gürel, *Tarihsel Boyut İçerisinde Türk Yunan İlişkileri (1821-1993)*, Ankara, 1993, s.28.

dönemlere oranla nispi bir azalmanın olduğu söylene bilir. Bu durum imar sektöründe de karşımıza çıkar. Vaktiyle saraya yakınlıkları ile ön planda olan Rum kalfalar gözden düşmeye başlamışlar ve bu durumu fırsat bilen Ermeni kalfalar kendilerine yer edinmişlerdir. Ancak yine de pek çok yapının inşaa ve onarımında Osmanlı idarecileri Rumlara iş verme ve inşaat ihalelerini almaları konusunda dengeli bir yaklaşım sergilemişlerdir. 1848'de Ebniye Müdürlüğü bünyesinde kurulan Ebniye Meclisi içerisinde Panayot, Todori, Onikos, Ohannes ve İstefan adlı Rum kalfalara da yer verilmiştir.²⁷² Kandiyede deki Fazıl Ahmet Paşa Camii ve müstemilatının inşası için Şehremaneti birinci sınıf kalfalarından Rum Mimaroğlu Dimitri bin kuruş harcırah ve üç bin kuruş maaş ile görevlendirilmiştir.²⁷³ Todori Kalfa, Mabeyn Köşkü veya Mermer Köşk olarak bilinen yapının projelerini ve uygulamasını gerçekleştirmiştir.²⁷⁴ Mekteb-i Mülkiye binasının inşası ve Bayezit'te bulunan Kütüphane-i Umumi'nin (Bayezit Devlet Kütüphanesi) 1882 yılında düzenlenmesinde Evanis Kalfa üstlenici olmuştur.²⁷⁵ Devletin resmi sicil kayıtları içinde bazı Rum mühendisler için bilgilerin ulaşılabilir olduğunu görülmektedir. Yorgaki ve Dimitraki sicil kaydı olan iki Rum mühendistir. Yani Kalfa'nın oğlu Yorgaki Efendi 1845 yılında İstanbul'da doğmuştur. Yedi sene Üsküdar'da Rum mektebinde ve dört sene de Atina'da Ekol Politinin Mektebi'nde okumuştur. Türkçe, Fransızca ve Rumca bilen Yorgaki Efendi yirmi dört yaşında bin beş yüz kuruş maaşla Şehremaneti mühendisliğine girmiş ve buradan 1885 yılında istifa etmiştir. Daha sonra 17 Nisan 1886'da bin iki yüz elli kuruş maaşla İşkodra Vilayeti üçüncü sınıf mühendisliğine tayin olunmuştur.²⁷⁶ Bağdat tüccarlarından Hacı Makor'un oğlu olan Dimitraki Efendi 15 Ekim 1838'de İstanbul'da doğmuştur. Özel öğretmenlerden Türkçe ve Fransızca dersler alan Dimitraki Efendi

272 BOA. İMM. No: 175, 7 C.âhır 1264 / 11 Mayıs 1848.

273 BOA. A.MKT.MHM. No: 416/27.

274 Oya Şenyurt, a.g.e, 2006, s.205.

275 BOA. İ.D. No: 69315, 19 Zilhicce 1299 / 2 Kasım 1882.

276 BOA, DH.SAİDd. No: 14/222.

14 Haziran 1862'de iki bin kuruş maaş ile saray-ı hümayunun tefrişatına ait işlerle görevlendirilmiştir. 14 Mart 1870'de üç bin kuruş maaş ile saray-ı hümayunun bazı köşklerinin inşası mimari bilgisinden dolayı kendisine verilmiştir. Ocak 1881'de bin kuruş maaş ile Posta ve Telgraf Nezareti mühendis muavinliğine tayin edilmiştir.²⁷⁷

İstanbul'un bir çok semtinde Rum mimarların imzasını taşıyan yapılar mevcuttur. 1870'de yanan Naum Tiyatrosu yerine İstiklal Caddesi üzerinde yapılan Cité de Pera (Çiçek Pasajı) Rum işadamı Hristaki Zografos tarafından Kleanthis Zannos'a inşa ettirilmiştir.²⁷⁸ Elmadağ'daki Arif Paşa Apartmanları (Bu günkü adıyla Doğan Aparatmanları) Kostantinos P.Pappa tarafından inşa edilmiştir.²⁷⁹ Ünlü Rum ailelerinin evleri de Rum mimarların eseridir. Mavragordato Ailesi'ne Fotiadis, Stamatiadis Ailesi'ne Çilenis ve Zarifi Ailesi'ne Dimitri Panayotides birer ev inşa etmiştir.²⁸⁰

Rum kalfaların isimleri bazı inşaatların ihtilaflarına ilişkin belgelerde de yer almaktadır. Dimitri Kalfa, Sabık Edirne Valisi Ziya Paşa için 1861'de bir konak inşa eder. İnşaatın tamamlanmasından sonra paşa ile aralarında ödemeler konusunda anlaşmazlık çıkar. Dimitri Kalfa yüz kırk beş bin kuruş alacağı olduğu iddiasıyla mahkemeye başvurur. Üsküdarlı Dimitri, Hacı Dimitri, Hacı Vartan, Anesti, Yorgi, Hacı Artin, Hacı Yani, Hacı Tanas'tan oluşan bir kalfalar heyeti konu ile ilgili araştırma yapıp bir rapor hazırlamakla görevlendirilir. Bu heyetin yaptığı araştırma sonucunda Dimitri Kalfa'nın iddia ettiği rakamın çok altında otuz bir bin kuruş alacağı ortaya çıkar.²⁸¹ 1860 tarihinde Rumeli Defterdarı Esad Efendi Dimitri Kalfa'ya Bahçekapı'daki arsası üzerine bir bina inşa ettirmiş, ancak ödemelerde altmış bin kuruşluk bir ihtilaf çıkması üzerine durum mahkemede çözülmüştür.²⁸²

277 BOA. DH.SAİDd. No: 7/192.

278 Oya Şenyurt, a.g.e, 2006, s.60.

279 Oya Şenyurt, a.g.e, 2006, s.61.

280 Oya Şenyurt, a.g.e, 2006, s.176.

281 BOA, A.MKT.NZD. No:370/14, 3 R.âhır 1278 / 9 Ekim 1861.

282 BOA. A.MKT.DV. No:151/14, 27 Zilkade 1276/17 Haziran 1860.

Sultan II. Abdülhamid döneminde Rumların yeniden saraya yakınlaştıkları görülür. Vasilaki İoannidis ve oğlu Yanko bu dönemde bir çok yapının inşasını üstlenmişlerdir. Yanko Kalfa bazı belgelerde babasının ismi ile birlikte Vasilaki Yanko olarak da anılmıştır. Vasilaki Kalfa ve oğlu Yanko XIX. yüzyıl başında tersanede faaliyet gösteren Marki Kalfa'nın soyundan gelmektedirler.²⁸³ 1878'de yangından zarar gören Babıali binası Vasilaki kalfa tarafından onarılır.²⁸⁴ Saray mimarı olarak da anılan Vasilaki İoannidis 22 Mayıs 1878'de Hazine-i Hassa Ambar Müdürlüğü'ne atanmış ve bir süre bu görevi yürütmüştür.²⁸⁵ Vasilaki Kalfa Yıldız Sarayı harem bahçesinde on yedi bin lira masrafla bir Kasr-ı Hümayun da inşa etmiştir.²⁸⁶ Ağustos 1892'de Kuruçeşme'de inşa edilecek bir kasrın planları Yanko İoannidis tarafından çizilir.²⁸⁷ Aynı yıl içerisinde Darülaceze binasının inşası Vasilaki ve oğlu Yanko Kalfa üzerine ihale edilir. Yapının ihalesine Ohannes Kalfa'da girip daha düşük bir teklif vermiş olmasına rağmen Sultan Abdülhamid'in tercihi doğrultusunda inşaat İoannidis ailesine verilmiştir.²⁸⁸ Mayıs 1896'da Yanko Kalfa, Yıldız Sarayı içerisinde Selamlık Dairesi'nin inşaatı ile birlikte sadrazamın ikametine tahsis edilen bir konak yapımını gerçekleştirmiştir.²⁸⁹

Yıldız sarayı girişinde yer alan Hamidiye Camii de bir Rum mimarın eseridir. Sultan II. Abdülhamid 1876 yılında tahta çıktığında kısa bir süre Dolmabahçe Sarayı'nda kaldıktan sonra Yıldız Sarayı'na yerleşir. Yapılan bu değişiklikte Yıldız'ın Dolmabahçe'ye oranla daha güvenli bir bölgede yer alması etkili olur. Zira yeni padişah, selefi V. Murad'ın tekrar tahta geçirileceği endişesini taşımaktadır. 20 Mayıs 1878'de Ali Suavi ve arkadaşlarının bu amaçla gerçekleştirdikleri Çırağan baskını da onun bu endişelerinin kuvvetlenmesine sebep olur.

283 Oya Şenyurt, "II. Abdülhamid Döneminde İki Ünlü Saray Mimarının Siyasi İlişkileri", *Uluslararası Sosyal Araştırmalar Dergisi / The Journal of International Social Research*, Volume:3/11, Spring 2010, s. 543.

284 BOA. İ.D. No:63599.

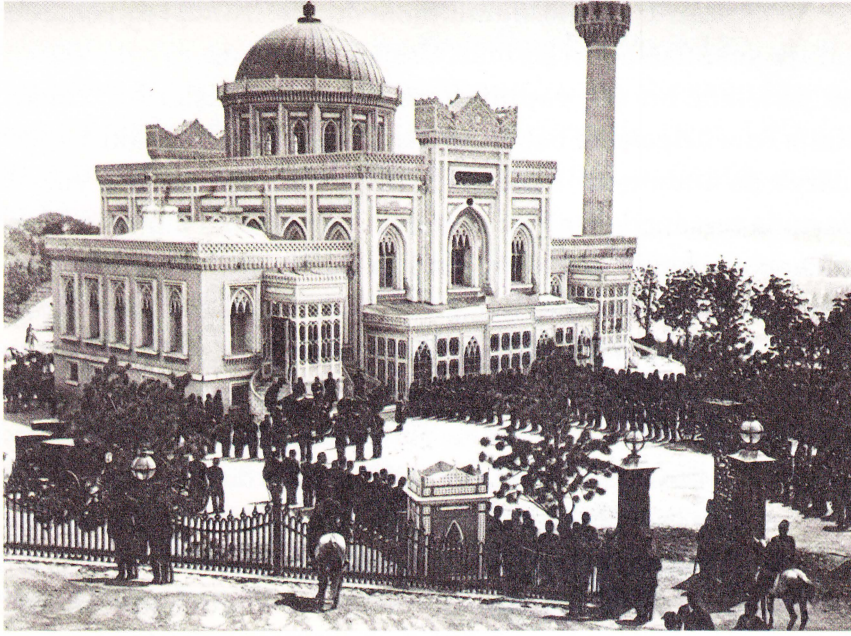
285 BOA. HH. No: 15611.

286 BOA. Y.PRK.MM. No:1/18.

287 BOA. Y.PRK.MM. No:1/66.

288 BOA. YA.HUS. No:265/109.

289 BOA. YA.HUS. No:352/22.

Yıldız Hamidiye Camii (İ.Ü.K. 90817)

Bulunduğu mekândan dışarı çıkmamaya özen gösteren Sultan II. Abdülhamid yalnızca Cuma Selamlığı için Dolmabahçe'deki Vâlîde Câmii'ne gitmektedir. Bir süre sonra Cuma Selamlığı'nda da saraydan uzak kalmak istemez. Bunun için Yıldız'a yakın bir yerde yeni bir cami yaptırmayı düşünür ve bu düşüncesini tahta çıkışının beşinci yıl dönümünde dile getirir. Yapılacak caminin yerini de bizzat kendisi belirler ve Yıldız Sarayı'nın Koltuk Kapısı olarak adlandırılan girişi önündeki yüksek set üzerine inşa edilmesini ister. Sultan II. Abdülhamid Yıldız'da yaptıracığı caminin mimarlığına Ebniye-i Seniyye İdaresi'nde otuz yılı aşkın bir süredir çalışmakta olan Nikolaidis Jelpuylo adında bir Rum mimarı atar. Yapının mimarı konusunda bu güne kadar yapılan çalışmalarda Sarkiz Balyan'ın,²⁹⁰ Nikoğos Balyan'ın,²⁹¹ ve Yanko İoannidis²⁹² isimleri verilmiştir. Birçok çalışmada da mimarının bilinmediği yalnızca bina nâzırlığının Başmâbeynci Osman Bey tarafından yürütül-

²⁹⁰ Pars Tuğlacı, a.g.e, s. 497.

²⁹¹ Zeynep Çelik, *19. Yüzyılda Osmanlı Başkenti Değişen İstanbul*, İstanbul, 1996, s. 115.

²⁹² Oya Şenyurt, a.g.e, 2006, s.185.

düğü belirtilmiştir.²⁹³ Osmanlı kayıtlarında Nikolaki Kalfa olarak ismi geçen ve inşaat defterlerinde; "Bende Ebniye-i Hassa Ambarı Kalfası Nikola" mührünü kullanan²⁹⁴ Nikolaidis Jelpuylo, hakkında çok az bilgiye sahip olduğumuz bir mimardır. Ebniye-i Seniyye İdaresi'ndeki hizmetlerinden dolayı 4 Şubat 1885 tarihinde nişân-ı âli ile ödüllendirilmiştir.²⁹⁵ Şale Köşkü'nün dikdörtgen planlı banyo dairesi üstünde inşa edilmiş olan ve günümüzde "Sarı Salon" olarak adlandırılan özel bir odanın da mimarlığını yaptığı bilinmektedir.²⁹⁶ Kendisine bu görev verildiğinde kısa bir süre içinde hazırladığı plan ve resimler ile birlikte caminin maketini de hazırlayarak Sultan II. Abdülhamid'in beğenisine sunar. Sultan'ın oluru alındıktan sonra 21 Aralık 1881 Çarşamba günü törenle caminin temeli atılır²⁹⁷ ve 1885 yılı Eylül ayı sonunda hizmete girer.

²⁹³ Halil Ethem, *Camilerimiz*, İstanbul, 1932, s. 99; Tahsin Öz, *İstanbul Camileri*, Ankara, 1956, s. 29; Oktay Aslanapa, *Osmanlı Devri Mimarisi*, İstanbul 1986, s. 464.

²⁹³ BOA. Y.PRK. HHNo:8/8.

²⁹⁴ BOA. İ.D. No: 74322.

²⁹⁵ Afife Batur, "Şale Köşkü", DBİA, Cilt:7, İstanbul, 1994, s.132-135.

²⁹⁶ Dolmabahçe Sarayı Arşivi Evrak No: II / 989.

Ermeni Kalfalar ve Balyan Ailesi

Son dönem Osmanlı mimarlığının özellikle 1820 sonrası gelişimine bakıldığında Ermeni kalfaların ön plana çıkmaya başladıkları görülür. Bunda Yunan bağımsızlık hareketinin destekçileri konumundaki Rum cemaatinin devlet nazarında eski itibarlarını yitirmeleri en büyük etken olur. Ermeni asıllı kalfalar Rumların geri plana itilmelerini iyi değerlendirip saraya yakın olmaya çalışmışlar ve bir süre sonra büyük oranda başarılı olmuşlardır. XIX. yüzyıl boyunca özellikle Balyan Ailesi başta olmak üzere Hacı Minas, Küçük Ohannes, Yorgi, Hacı Avram, Dikran, Hovhannes Servedyan ve Todori Kalfa gibi birçok Ermeni asıllı kalfa imar sektörü içerisinde çok sayıda yapının inşasını üstlenmişlerdir. Hovhannes Servedyan, İtalya'dan özel olarak mimar getirterek evinde oğulları ile birlikte pek çok Ermeni gencinin de desinatörlük öğrenmesini sağlamıştır. Bununla birlikte devlete ait inşaatlarda nüfuzu

sayesinde, yabancı ustalar yanında Ermeni gençleri çalıştırarak birikim ve deneyimlerini artırmıştır.²⁹⁸ İstanbul'da 1856 sonrası belediyelerin kurulması sürecinde Ermeni kalfalar bu kurumlarda görev almışlardır. 6. Daire-i Belediye'nin (Beyoğlu Belediyesi) ilk mimarı Artin Bilezikçıyan isminde bir Ermeni olmuştur.²⁹⁹ Rum ve Ermeni kalfalar arasında daimi olarak bir rekabet ortamı oluşmuş, devlet ihalelerinden en yüksek oranda pay alma kavgası yaşanmıştır. İnşaatların ihalelerinde yaşanan rekabet sonucu Ermeni kalfaların çok düşük fiyat teklif etmeleri işin sonunda zararlarını da doğurmuştur. Örneğin 31 Mayıs 1856'da Emtia Gümrüğü binasını inşa eden Todori Kalfa binaya yaptığı masrafların ihalede oluşan miktarın çok üzerine çıkması nedeniyle devletten zararının giderilmesini istemiştir.³⁰⁰ XIX. yüzyıl sonlarına ait resmi sicil kayıtları içerisinde bazı diplomalı Ermeni mimarların hangi görevlerde buldukları takip edilebilmektedir. 1880 yılında İstanbul'da doğan Emlak-ı Hümayun kalfası iken vefat eden Dikran Kalfa'nın oğlu Nersis Ceviryan Beşiktaş'taki Ermeni Mektebi'nde okuduktan sonra Sanayi-i Nefise Mektebi'ne girmiş ve buradan ikinci derece mimar diploması almıştır. 1901 yılında yirmi kuruş yevmiye ile Ebniye-i Seniyye Ambarı ressam ve kalfa muavinliğine tayin olmuştur. 1911'de bin iki yüz elli kuruş maaş ile Şehremaneti heyet-i fenniyesinde çalışmaya başlamıştır.

Osmanlı'da inşa edilen ilk tam prefabrike yapıyı bir Ermeni mimar tasarlamıştır. Haliç kıyısındaki Sveti Stefan Bulgar Kilisesi diğer adıyla Demir Kilise, Ermeni Mimar Hovsep Aznavur'un eseridir. Avusturyalı Waagner Firması'nın Viyana'da hazırladığı parçalar deniz yoluyla İstanbul'a getirilmiş ve yedi ay içinde on beş teknisyen yardımı ile monte edilmiştir. 1896 yazında kurulan kilise dini simgelerin tamamlanmaması nedeni ile 1898 yılında açılmıştır.³⁰¹

²⁹⁸ Oya Şenyurt, a.g.e. 2006, s.209.

²⁹⁹ Oya Şenyurt, a.g.e. 2006, s.63.

³⁰⁰ BOA. A.DVN. No:114/40.

³⁰¹ Hakan Ataköy, "Demir Kilise (Sveti Stefan Bulgar Kilisesi) Balat/İstanbul", *Beton Fabrikasyon İnceleme*, Kasım 2009, Sayı:92, s.17.

Haliç'te Bulgar Kilisesi

Ermeni asıllı kalfalar arasında Balyanlar farklı bir yere sahiptirler. Balyan Ailesi üç nesil halinde inşaat sektöründe faaliyet göstermişler ve çok sayıda yapının mimarı olarak literatüre geçmişlerdir. Bu alenin menşei konusunda farklı görüşler mevcuttur. Maraş ve Kozan arasındaki Belen Köyü'nden geldikleri iddiasına karşılık³⁰² en yaygın görüş Kayseri asıllı oldukları yolundadır.³⁰³ Balyan soyadını ilk kullanan Bali Kalfa'nın oğlu Kirkor Kalfa (1764-1831) olmuştur.³⁰⁴ Kirkor Balyan kardeşi Senekerim (1768-1833) ile ilk kuşağı oluşturmuş ve bundan sonra Kirkor'un oğlu Garabet Balyan (1800-1866) ailenin ikinci neslini temsil etmiştir. Garabet'ten sonra gelen üçüncü nesil arasında özellikle Nikoğos (1826-1858) ve Sarkis (1831-1899) ailenin en tanınan simaları olmuştur. Balyan Ailesi'nin inşa ve tamir ettikleri yapılar üzerine birbirinin tekrarı niteliğinde onlarca yayın yapılmış ve hemen hepsi de sağlam delillerden mahrum olarak iddia ve

302 İlber Ortaylı, *İmparatorluğun En Uzun Yüzyılı*, İstanbul, 2006, s.249-250.

303 Kevork Pamukciyan, *Zamanlar..*, s.125.

304 Kevork Pamukciyan, *Biyografileriyle Ermeniler*, İstanbul, 2003, s.92.

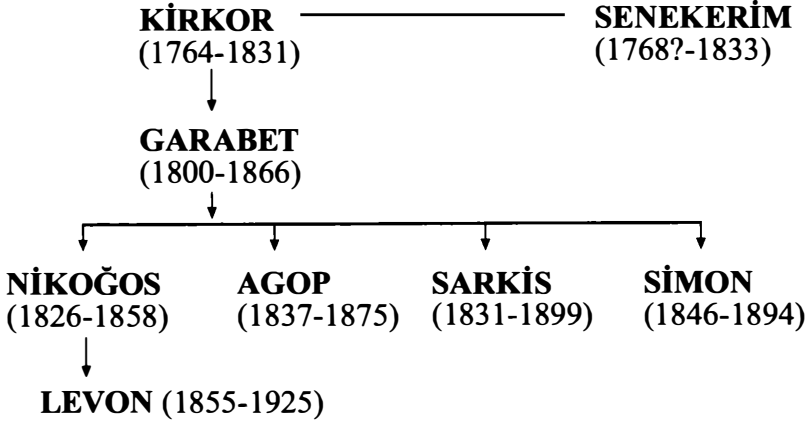
tezler ileri sürmüşlerdir. Aynı iddiaların tekrarından uzak durmak için burada arşiv belgelerine dayalı olarak yeni değerlendirmelerde bulunmak daha faydalı olacaktır.

Son dönem Osmanlı mimarlık teşkilatının yapısal değişimi, bina inşa ve onarımındaki süreçlerin yeterince bilinmemesi ve özellikle de arşiv kayıtlarına inilip ihale şartnameleri incelenmediği için Balyan Ailesi ile ilgili bu güne kadar yapılan yayınlar eksik ve yanlış bilgiler içermektedir. Balyanlar'a ilişkin en yaygın yanlışların başında sahip oldukları idari unvanlar gelmektedir. Kirkor Balyan'dan itibaren bu ailenin hemen bütün fertlerinin hassa mimarı olduklarına ilişkin bilgiler bütün yayınlarda kullanılmaktadır. "Hassa mimarı" tabiri 1831 yılında Hassa Mimarlar Ocağı kaldırıldıktan sonra mimarlar için kullanılmamıştır. XIX. yüzyıl başına ait tespit ettiğimiz Hassa Mimarlar Ocağı listesinde bu aileden hiçbir ferдин ismi geçmemektedir.³⁰⁵ 1831'de kurulan Ebniye Müdürlüğü döneminde görevli mimar halifelerinin içerisinde de Balyanlar yer almamaktadır.³⁰⁶ Yani Balyanlar'ın hassa mimarı oldukları doğru değildir. Balyanlar'a atfedilen bütün yapılar İstanbul ve yakın çevresindedir. Mimarlık teşkilatı içerisindeki mimarlar/mühendisler İmparatorluğun tamamını içine alan bir görev alanından sorumludurlar. Şehir mimarlarının yetki ve bilgisini aşan işlerde hassa mimarları yapılan görevlendirmelerle pek çok bölgeye gönderilmişlerdir. Son dönem içerisinde de bu tür uygulamalarla sık sık karşılaşmıştır. Üç nesil halinde hassa mimarlığı yaptıkları belirtilen bir ailenin hiçbir ferдинin resmi görevle İstanbul dışına gönderilmemiş olması ilginç değil midir? Balyanlar için arşiv belgelerinde kullanılan en yaygın tabir "Ebniye-i Seniyye Kalfası"dır. Söz konusu tabir saraya iş yapan müteahhit anlamını taşımakta olup aynı dönemde üstlenici olan onlarca kalfa için de kullanılmıştır.

305 BOA. C. Mrf. No: 5481, 27 Şaban 1216 / 2 Ocak 1802.

306 BOA. HH. No: 26244.

BALYANLAR

Sarkis Balyan'ın Osmanlı'da son başmimarlık unvanını taşıdığı bilgisi de yanlıştır. Pars Tuğlacı, Sarkis Balyan'a Sultan II. Abdülhamid Dönemi'nde bir ferman ile başmimarlık verildiğini ve onun ölümüyle Osmanlı Devleti'nde başmimarlık görev ve unvanının sona erdiğini belirtmektedir.³⁰⁷ Ancak 31 Mart 1878 tarihili bu belge bir ferman değil bir iradedir ve verilen "sermimar-ı devlet" unvanı bir kadro unvanı değil, kişisel bir imtiyaz olarak verilmiş bir payedir.³⁰⁸ İradenin metni şöyledir:

"Atüfetlü Sarkis Bey Hazretleri'nin ebâ ve ecdadı birkaç yüz seneden beru saltanat-ı seniyyenin hidmet-i mimariyesinde bulunduğu gibi kendisinin fenn-i mimari ve hendesede âsârıyla müsbet / olan kemal-i mehareti bir imtiyaz-ı mahsusa nailiyetini mücib görünmüş olduğundan müşarunileyhin zatına mahsus olmak üzere "Sermimar-ı Devlet" unvanıyla yad olunması ve hazine-i / celileden zaten mahsus olub bir aralık kat' olunmuş olan maaşının dahi bir karşılık bulunarak kemakân ifâ kılınması şeref-sunûh ve sudûr buyurulan irade-i seniyye-i cenâb-ı şâhâne / mantûk-i münîfinden olmağla ol babda emr-ü ferman hazret-i veliyy'ül-emrindir."

³⁰⁷ Pars Tuğlacı, a.g.e. s. 435.

³⁰⁸ BOA. C.D. No: 62375, 27 Revvel 1295 / 31 Mart 1878.

مردی جاکو کیم دیر کیم
 عطفه فوسر کیم بلک هفتربنک اما واجدونه بر قاج بوز سنه در روسنقه سنه بلک هفتنه همایه سنه بوزین کی کور سنه فیه معاری ده کورن انار سنه
 اولده کالی ملارنا بر ایضار کیم سنه ناسخی موصیه کور سنه اولر سنه سنه ازلک وانه موصی اولملا دوره « سیمار دونف » غولایله بار اولس وخریبه
 هفتده سنه زانا موصی اولوب بر اولمه قطع اولسه اوللا معاشک وصی بر قارنوی بر لوز کمانه ایضا فوسر شرحوج وعودر بر جوبلا اراده سنه جابان کمان
 منظره سنه سنه اولملا اولوب امر و زمانه هفتنه اولملا کور « ۱۷۱۱ » تاریخ

Sarkis Balyan'a "Sermimar-ı Devlet" Payesinin verilışine İlişkin İrade. (BOA. C.D. No: 62375)

Osmanlı Devleti'nde başmimarlık unvanı Hassa Mimarlar Ocağı'nın 1831'de lağvıyla ortadan kalmış ve bu unvanı taşıyan son kişi de Seyyit Abdülhalim Efendi olmuştur.³⁰⁹ Sarkis Balyan'ın bir prestij unsuru olarak devletten çıkarmayı başardığı "sermimar" unvanı Sultan II. Abdülhamid döneminin güçlü azınlık liderlerini elde tutma politikasının bir ürünüdür. Zira aynı dönemde Rum asıllı Vasilaki İoannidis için de "saray mimarı" unvanı verilmiştir.³¹⁰

Balyanlar'ın mimarlık eğitimleri üzerine verilen bilgilerde de yanlışlıklar bulunmaktadır. 1843 yılında Paris'e eğitim için giden Nikoğos Balyan'ın rahatsızlığı nedeniyle kısa sürede geri döndüğü bilinmektedir. Kevork Pamukciyan, Sarkis Balyan'ın 1855'te École des Beaux-Arts'dan mezun olduğunu belirtmektedir.³¹¹ Oysa bu tarihlerde Sarkis Balyan İstanbul'dadır. 1853'te Sultanahmet'te inşa ettiği bir hanın çatısının çökmesi nedeni ile hapistedir ve babası Garabet'in kefaleti ile bir süre sonra serbest kalmıştır.³¹² Ayrıca İstanbul Teknik Üniversitesi'nden Aygül Ağır'ın École des Beaux-Arts ile yaptığı yazışmalarda da Balyan ailesinin hiçbir ferdinin bu okulda eğitim almadığı açıkça görülmektedir.³¹³ Balyanlar'dan

³⁰⁹ BOA. C.S. No: 2860 , 1247 / 1831.

³¹⁰ Oya Şenyurt, a.g.e. 2006, s.33.

³¹¹ Kevork Pamukciyan, Biyografileriyle..., s.97

³¹² BOA. MKT. NZD. Dosya No: 85, Gömlek No: 40, Tarih: 2 Zilkade 1269/ 7 Ağustos 1853.

³¹³ Aygül Ağır, " Balyan Ailesi'nin Mimarlığında Palladio İzleri", EJOS, IV (2001), M. Kiel, N. Landman & H. Theunnissen (eds.), Proceedings of the 11th International Congress of Turkish Art, Utrecht - The Netherlands, August 23-28, 1999, No:3, 1-24.

Paris'te eğitimini tamamlayan tek kişi, Nikoğos'un oğlu Levon'dur. Sainte-Barbe Koleji'nde mezun olmuştur. Ancak burası da bir mimarlık okulu değil bir orta öğretim kurumudur.

Sultan Abdülaziz'in desteği ile 1873 yılında "Şirket-i Nâfia-i Osmânî" adıyla İmparatorluğun ilk inşaat şirketini bir milyon altın sermaye ile Serkis Balyan kurmuştur.³¹⁴ 1879'da İstanbul'da Kuruçeşme Adası bu şirket adına bir liman ve fabrika yapması şartıyla Serkis Balyan'a tahsis edilmiştir.³¹⁵ Ancak Serkis Balyan, adayı kullanım amacı dışına çıkarıp bir köşk inşa ederek şahsi mülkü üzerine geçirmiştir. Ayrıca kendisine teminat talep etmeksizin Mersin-Tarsus-Adana ve Bandırma-Balıkesir-Karacabey arasında demiryolu inşası ve bunları işletmesi için 99 yıllık imtiyaz tanınmış, İstanbul-Bandırma arasında vapur işletme ruhsatı da verilmiştir.³¹⁶

Kuruçeşme Adası

314 BOA. A.MKT.MHM. No: 460/55, Tarih: 10 C.âhır 1290/ 5 Ağustos 1873.

315 BOA. İ.D. No: 63793, 20 C.evvel 1296 / 12 Mayıs 1879.

316 BOA, A.MKT. MHM. No: 468/25, 20 Ramazan 1290 / 11 Kasım 1873.

Sarkis Balyan 1899'da Kuruçeşme Adası'ndaki evinde öldüğünde büyük inşaat yolsuzluklarını da ardında bırakmıştır. 1882 yılı başlarında Çırağan Sarayı'nın inşaatında çalışanların on yılı aşkın bir süredir yapının müteahhitleri olan Sarkis Balyan ve ortağı Nersisyan Kirkor'dan ücretlerini alamamaları üzerine saraya yaptıkları şikâyetler sonucunda açılan soruşturmada iki yüz yirmi bin lira yolsuzluk tespit edilir. Soruşturmanın başlatılmasından sonra Sarkis Balyan böbrek rahatsızlığı gerekçesiyle Sultan II. Abdülhamid'den özel bir izin alarak tedavi olmak için Paris'e gitmiştir. Davayı yürüten Müdde-i umumi (savcı) Abdüllatif Efendi, Sarkis Balyan'ın Paris'ten ortağı Nersisyan Kirkor'a gönderdiği Ermenice bir mektubu ele geçirip tercümesini dava dosyasına koymuştur. Ortağından inşaat kayıtları için sahte defter düzenlemesini istediği bu mektup şöyledir: ³¹⁷

"Paris 28 Mayıs 1882

Rifatli Kirkor Efendi"

10 Mayıs 1882 ve 22 Mayıs 1882 tarihiyle gönderdiğin mektub ve defter şimdi 28 Mayıs'da elime yetişti. Ve vakit kaybetmeyerek imzaladım ve mühürledim bugün postaya gönderdim. Mektubun içinde yazmış idim ki komisyona gönderdiğim defterimin içinde ne imza ne mühür var ise tıpkısını bu yeni gönderdiğim defterin içine dahi koyayım. Fikrimde kalmamış olduğu için imzamı Ermenice hurufat ile koydum ve altına benim resmi ser mimar-ı devlet mührümü koydum. Eğer ister isen değiştireyim ol vakit bana yaz ki tophanenin mühürünü koy yahut sermimar-ı devlet mührü koy ve defteri mezkuru yeniden bana gönder ve derakib mühürlerim ve yollarım.

Şimdi senin fikrini açmak için sana bir şey teklif edeyim bunun üzerine iyi düşün eğer ister isen. Haçik'in ve Avadis'in yanlarında bulunan defterleri mahv etmek yeniden bir defter yapmalı ve o yapılan defterin içinde mukaddem bana verilmiş olan defterlerinizden zikr

etmeyiniz. Öyle bil ki Haçik ve Avadis kendi kendileri yanından ve kendilerinden bu defterleri yapmış olsunlar ve senin imzanı da kalpazanlık ile yani takliden koymuş olsunlar lakin şimdiki bana gönderdiğin defterin içinde takdir edersin ki Haçik'in ve Avadis'in yanındaki defterler senin bana vermiş olduğun kendi muhasebesinin defterleridirler ve kaybolmuşlar. Anın için ben zannedirim ki bu yeni defter bize faydalı olacak yerine bize ziyarı vardır Türkçe hurufatla mektupların karşılığını eğerçi uzun olursa mektubun mealini Ermenice hurufat ile Karakine'ye yazdır ki ben de ne maddesi için imza koyacağımı anlarım şimdiye kadar bana gönderilmiş olan Türkçe yazı ile evrakların kaffesini mühürledim ve tarafına gönderdim lakin içinde ne olduğunu bilmem yalnız senin tarafından gönderilmiş olduğu için emniyet ettim ve imzamı koydum sen iyi bilirsin ki ne asır içinde yaşıyoruz ve başıma neler geldi Karakin'e söyle benim tarafımdan zat-ı şahaneye takdim olunacak bir arzuhal yazsın ve bana anı gönder ki mühürleyeyim ve ben doğrudan doğruya zat-ı şahaneye göndereyim. Lakin arzuhal çok uzun olmasın çünkü zat-ı şahane okumaz. Arzuhalim meali şu olacak birinci benim kendisine olan muhabbetim ve sadık bendesi olduğum ikinci hastalığım hasebiyle Avrupa'ya gitmem için bana irade buyurmaları ile beni ölüm pençesinden kurtardığı üçüncü burada bulunduğum iki ay müddet içinde eğer kendisine bir hizmette bulunmak lazım ise bana irade buyursun ki der-akib icra edeyim. Bu yazılacak arzuhalin kopyasını Ermenice hurufatla bana gönder ki ben de okuyayım. Ben burada yeniden biraz keyfimi bozdum lakin hekim bir şey değil diyor çektiğin hastalığın neticesidir ve lazım gelir ki kendine iyi bakasın ve kökden bu hastalığın önünü alasın zira olabilir ki yeniden taş peyda olsun. Almanya suları sana iyi gelmez dedi Dişi'ye yahut Nis'e gitmelisin veyahut eğer Almanya'ya gidecek olur isen Karspan'a gidesin dedi sağ ol.

İmza

Sarkiz Balyan

İstanbul'da yaşayan bir aileye mensup olan biri ve devletle sürekli iş yapan bir kalfa Türkçe yazılan ve konuşulana anlamıyor! Sarkis Balyan'ın Türkçe konuşmadığı diğer bazı kayıtlarda da geçmektedir. 21 Aralık 1879'da birkaç gün hasta yatan Sarkis Balyan'a Sultan II. Abdülhamid'in geçmiş olsun dileklerini belirten bir yazısı sarayın tercüme odasına gönderilip Ermenice'ye çevrildikten sonra kendisine gönderilmiştir.³¹⁸ Bu şüphesiz bilinçli bir durumu göstermektedir.

1882 yılında Çırağan Sarayı hesapları ile başlatılan inceleme Sarkis Balyan'ın bütün inşaat işlerini kapsayacak şekilde genişletilmiş ve 1886 yılında sonuçlanan bu davada Sultan Abdülaziz ve II. Abdülhamid döneminde yaptığı yapılardan toplam üç yüz bin lirayı aşkın bir meblağı zimmetine geçirdiği anlaşılmıştır.³¹⁹ Ceza olarak da bütün mal varlığına el konulmuştur.³²⁰ Ancak Ekim 1888'de sarayın başdoktoru Mavroyani Efendi'nin aracılığı ile Sultan II. Abdülhamid tarafından affedilir ve İstanbul'a döner.³²¹ Pars Tuğlacı, Sarkis Balyan'ın İstanbul'a dönüşüne Hazine-i Hassa Nazırı Agop Kazazyan'ın aracı olduğunu belirtmektedir.³²² İstanbul'a döndükten sonra inşaat işleriyle ilgilenmeye devam eden Sarkis Balyan, Defterdarburnu'nda sultan sarayının yıkılarak yerine iki katlı bir sarayın ihalesini 25 Haziran 1890'da dokuz ayda tamamlamak şartıyla üzerine alır.³²³

Sarkis Balyan 1899'da ölmeden önce Sadrazam Halil Rıfat Paşa ile bir konak inşası için anlaşır ve dört yüz bin lira nakit para alır. Konağı inşa etmeden ölmesi üzerine Halil Rıfat Paşa alacağını dava konusu yapar. Ancak Sarkis Balyan'ın mal varlığı arasında böyle bir para çıkmaz. Bunun üzerine mahkemede yemin etmeye çağrılan Paşa, yemin olayına sıcak bakmaz ve davasından vazgeçer.³²⁴

³¹⁸ BOA. Y.EE. No:72/20.

³¹⁹ BOA. Y.PRK.AZN. No: 2/49, 17 Şevval 1303 / 19 Temmuz 1886.

³²⁰ BOA. Y.PRK.AZJ. No: 13/44, 26 Temmuz 1304 / 7 Ağustos 1888.

³²¹ BOA. Y.MTV. No: 54/38.

³²² Pars Tuğlacı, a.g.e. s. 433.

³²³ BOA. Y.PRK. SGE. No:3/69. 6 Zilkade 1307/25 Haziran 1890.

³²⁴ BOA. Y. PRK.EV. No:3/36, 16 Cevvel 1318/11 Eylül 1900.

Balyanlar'ın mimarlıktan çok müteahhitlik yaptıklarına ilişkin arşiv kayıtlarında yeteri kadar belge mevcuttur. Sarkis Balyan'ın yaptığı inşaatlara ilişkin imzaladığı taahhüt senetleri onun müteahhitliğinin açık delilleridir. Örneğin 1881 yılı Eylül ayında Malta Karakolu'na ait koğuşların inşası için hazırlanan keşif defterinde kendi mührünü taşıyan taahhüt senedi şöyledir;

"Ortaköy tarafında Malta Karakolhanesi ittisalinde müceddeden inşa olunacak koğuşların resm-i sâniisi mucubince beher arşın-ı sathîsi lira yüz kuruş hesabıyla yüz yirmi(bin) kuruşa inşasına müteahhit bulunduğumu mübeyyin iş bu sened takdim kılındı Fi 25 Şevval sene 97 ve Fi 7 Eylül sene 97 Kulları (Mühür: Sermimar-ı Devlet)".

اورتاکوی طرفنده مالطه قاره غولخانه سی انصالده مجرداً انسا اولونجوه قوتونلرک ستم سانیسی
موجب بر ایتمه طبعیسی لرا بوز غولخانه لایه بوز بکرم غولخانه انسا سینه شعور بولونجوه مبر ایتمه
فولاد
سنة تقديم قندی
سرمیمار و اعوانه

*Malta Karakolu Koğuşları'nın Müteahhitliğini Üstlenen Sarkis Balyan'ın Taahhüt Senedi.
(BOA. Y.PRK. HH. No:8/32)*

Malta Karakolu keşif defteri içerisinde yer alan planların altında bulunan Mühendis Seyyit Mehmet Tefvik mührü de yapının gerçek mimarını göstermektedir.³²⁵ Ayrıca Sultan II. Abdülhamid döneminde kendisiyle ilgili yolsuzluk iddialarını içeren bütün yazışmalarda inşa ettiği yapılarda müteahhit konumunda olduğu açık bir şekilde belirtilmektedir.³²⁶

Balyanlar'ın ismi ile anılan çok sayıda yapının büyük bir bölümü esasen bu ailenin fertleriyle doğrudan ilişkili değildir. Çoğu zaman üstlenici olarak yer aldıkları yapılarda mimar olarak kabul görmüşlerdir.

³²⁵ BOA. Y.PRK. HH. No:8/32, 25 Şevval 1298 / 10 Eylül 1881.

³²⁶ BOA. Y.A.Res. No: 1/28, Tarih:6 R.evvel 1295 / 10 Mart 1878; BOA. Y. MTV. No: 35/48, Tarih:17 Muharrem 1306 / 23 Eylül 1888.

1823-1826 yılları arasında inşa edilen Nusretiye Camii'nin mimarı olduğu söylenen Kirkor Balyan³²⁷ caminin inşaatının başlamasından bir yıl önce Gregoryen ve Katolik Ermeniler arasındaki ihtilaflar nedeniyle karıştığı olaylardan dolayı 1822'de Kayseri'ye sürgüne gönderilmiştir ve birkaç yıl orda kalmıştır.³²⁸ Yapının planları hazırlanırken Kirkor Balyan Kayseri'dedir ve cami ile bir ilişkisi yoktur. Bu dönemde başmimar olan Mehmet Rasim Ağa bina ile ilgilenmiş olmalıdır.

Nusretiye Camii

³²⁷ Pars Tuğlacı, a.g.e. s. 47.

³²⁸ BOA. HH. No:36924.

Heybeli Ada'da inşa edilen ilk Bahriye Mektebi'nin mimarı da Kırkor Balyan değil³²⁹ dönemin başmimarı Kırımlı Mahmut Ağa'dır.³³⁰

Bu günkü İstanbul Üniversitesi Rektörlük Binası'nın bulunduğu alanda, Osmanlı döneminde "Eski Saray" (Sarayı Atik) olarak adlandırılan ve fetihten hemen sonra Fatih Sultan Mehmed tarafından inşa ettirilen saray yer almaktaydı. Topkapı Sarayı (Yeni Saray / Sarayı Cedid) yapıldıktan sonra, vefat eden padişahların anne ve eşlerine tahsis edilen Eski Saray,³³¹ 1826'da Yeniçeri Ocağı'nın kaldırılışından sonra boşaltılıp, Seraskerlik (Ordu Komutanlığı) olarak yeniden inşa edilmiştir.³³² Seraskerlik olarak önce eski Ağakapısı düşünülmüş ancak birkaç gün sonra Ağa Kapısı'nın Dar'ül Fetva (Şeyhülislam yeri) olarak kullanılması kararlaştırıldığından Eski Saray, seraskerliğe verilmiştir. Sarayda bulunan cariye ve görevliler de Topkapı Sarayı'na taşınmıştır.³³³

Osmanlı Arşivleri'nde maliyeden müdevver defterler arasında yer alan bir inşaat keşif defterine göre Eski Saray binalarının yıkılıp yerine Serasker Hüseyin Paşa için bir harem dairesi ve diğer yüksek rütbeli subaylar için idari binalar ile bir kışla ve yangın kulesinin inşası görevi dönemin başmimarı Seyyid Abdülhalim Efendi'ye verilir.³³⁴ Bu bilgi dönemin önemli tarihi kayıtlarından olan Mehmed Esad Efendi'ye ait "Üss-i Zafer" adlı eserde de yer almaktadır:

*"Serasker Hüseyin Paşa, Eski Saray meydanında vaki Biniş Kasrı Dairesi'ne bi'r-ruhsat vaz-u saade-i ikâmet ve karar edip kasr-ı mezkurun mahalli talimgah olacak meydana ilhak olunmak muktezi olmakla müstakilen meydana nazır bir kasr-ı hümayun ve dahiliye ve hariyeli serasker dairesi ve kule-i harik (yangın kulesi) ve sair ebniye-i mukteziyenin inşasına Mimar-ı Hassa Abdülhalim Efendi memur olmuştur."*³³⁵

329 Pars Tuğlacı ,a.g.e, s.46.

330 BOA, HAT. No: 29310 , 1243 / 1827-28.

331 Midhat Sertoğlu, "Eski Saray", *Resimli Osmanlı Tarihi Ansiklopedisi*, İstanbul, 1958, s.94.

332 Mehmed Ali Beyhan, *Gülzar-ı Fütühat; Şirvanlı Fatih Efendi (Bir Görgü Tanığının Kalemiyle Yeniçeri Ocağı'nın Kaldırılışı*, İstanbul, 2001, s. 17.

333 Ahmed Cevdet Paşa, *Tarih-i Cevdet*, Hikmet Neşriyat, Cilt:VI, İstanbul, ty, s.2957.

334 BOA.MAD. No:8959, s. 52-58, 3 Z. 1241 / 9 Temmuz 1826.

335 Mehmed Esad Efendi, *Üss-i Zafer*, Dersaadet, 1243, s. 192-193.

Bayezit Yangın Kulesi ve İlk Seraskerlik Binaları (Léopold de Belgique)

Eski Saray'ın bulunduğu alanda Seyyid Abdülhalim Efendi'ye Seraskerlik binası inşa ettirilirken bir de yangın kulesi yaptırılır. Daha önce Ağakapısı önünde 1749 yılında ahşap olarak inşa ettirilmiş bir yangın kulesi bulunmaktaydı. Tulumbacı Ocağı'nın İstanbul'daki yangınları gözetlediği bu kule, 1774 yılındaki Cibali yangınında yanar. Ancak yenisi de ahşap olarak inşa edilir.³³⁶ 1826 yılında Yeniçeri Ocağı kaldırıldıktan sonra bu ocağa bağlı Tulumbacı Ocağı kaldırıldığında aynı tarihte Tulumbacıların eski yangın kulesi yıkılıp yerine Seraskerlik içinde yenisinin yapılması da kararlaştırılır.

³³⁶ Affe Batur, "Beyazıt Yangın Kulesi", DİA, Cilt: II, İstanbul, 1994, s. 190.

Seraskerlik binası ve kışlası ile birlikte inşa edilen yangı kulesi, Seyyid Abdülhalim Efendi'nin hazırladığı keşif defterinde; kâgir temelli, küfeki taşından kürsü ve gövdeye sahip, meşe döşeme ve merdivenli dört kat küre ve bir kat manzara seyri için kasır (gözetleme katı) şeklinde tanımlanmaktadır. Kasrın çevresinde pencerelerin açılacağı ve üzerinin kurşun kaplı bir külah ile örtüleceği belirtilmiştir.³³⁷ 1826 yılı sonlarında tamamlanan kulenin kitabesi Keçecizâde İzzet Molla tarafından hazırlanır ve dönemin ünlü hattatı Yesarizâde Mustafa İzzet Efendi tarafından da yazılır.³³⁸

Bayezid Yangın Kulesi'nin yapıldıktan iki yıl sonra yeniçeri yandaşları tarafından kundaklanarak yakıldığı ve yerine 1828 yılında Senekerim Balyan tarafından yenisinin yapıldığı iddia edilse de bu bilgi doğru değildir³³⁹. Zira böyle bir olayın gerçekleştiğine dair dönemin kaynaklarında hiçbir kayıt yer almamaktadır. Yapının kitabesinde de Seraskerlikle birlikte inşa edildiği vurgulanmaktadır.

Sultan Abdülaziz döneminde kısmen yanan seraskerlik binası 1864-66 yılları arasında yenilenmiş ve Bayezid Meydanı yönünde de anıtsal bir kapı inşa edilmiş ve bu tarihten sonra yapı Harbiye Nezareti binası olarak adlandırılmıştır. Bugün İstanbul Üniversitesi Rektörlük binası olarak kullanılan yapının mimarı olarak pek çok yayında kesin bir kaynak verilmeden Fransız asıllı mimar Bourgeois gösterilmektedir.³⁴⁰ Bunun yanında İstanbul şehir tarihi üzerine çok önemli araştırmaları bulunan Osman Nuri Ergin, "Mecelle-i Umur-i Belediye" adlı eserinde Harbiye Nezareti Binası'nın Mühendishane'den yetişen mimarlardan Ali Paşa isminde birinin eseri olduğunu belirtmektedir.³⁴¹

Sultan III. Selim döneminden itibaren modernize edilmeye çalışılan ordu için yeni eğitim şartlarına uygun kışlalar inşa edilmeye başlanmıştır. 1801 yılında yapımı tamamlanan

337 BOA. MAD. No: 8959, s. 59, 21 N. 1241 / 29 Nisan 1826.

338 BOA. HAT. No: 29045, 1242 / 1826-27.

339 Pars Tuğlacı, a.g.e, s.86.

340 Cengiz Can, "Harbiye Nezareti Binası", DBİA, cilt:3, İstanbul 1994, s.550-551.

341 Osman Nuri Ergin, *Mecelle-i Umûr-ı Belediye*, Cilt: II, İstanbul, 1995, s.880.

Selimiye Kışlası bunların arasında en önde yer almaktadır. 1826-1829 yılları arasında Sultan II. Mahmut tarafından yeniden inşa ettirilen ve günümüze de bu dönemden kalan kışlanın mimarı olarak Pars Tuğlacı tarafından Kirkor Balyan³⁴² gösterilmişse de Kirkor Kalfa yapının mimarı değil taşeronları arasında yer almıştır.³⁴³ Selimiye Kışlası üzerine doktora tezi hazırlayan Gözde Ramazanoğlu, yapının mimarının dönemin Hassa Başmimarı Seyyit Abdülhalim Efendi olduğunu vurgulamaktadır.³⁴⁴

Selimiye Kışlası

Yine Kirkor Balyan'a bağlanan³⁴⁵ ve 1832 yılında inşasına başlanan Rami Kışlası da Seyyit Abdülhalim Efendi'nin eseridir.³⁴⁶ 3 Aralık 1835 tarihinde tamamlanan kışlanın bütün masraflarının ödenmesine ilişkin belgede "Ebniye-i Hassa Müdürü Halim Efendi marifetiyle inşa ve tekmil olan Rami Çiftliği Kışla-i Humayunu" ibaresinin yer alması yapının mimarının kim olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.³⁴⁷

³⁴² Pars Tuğlacı, a.g.e. s.55.

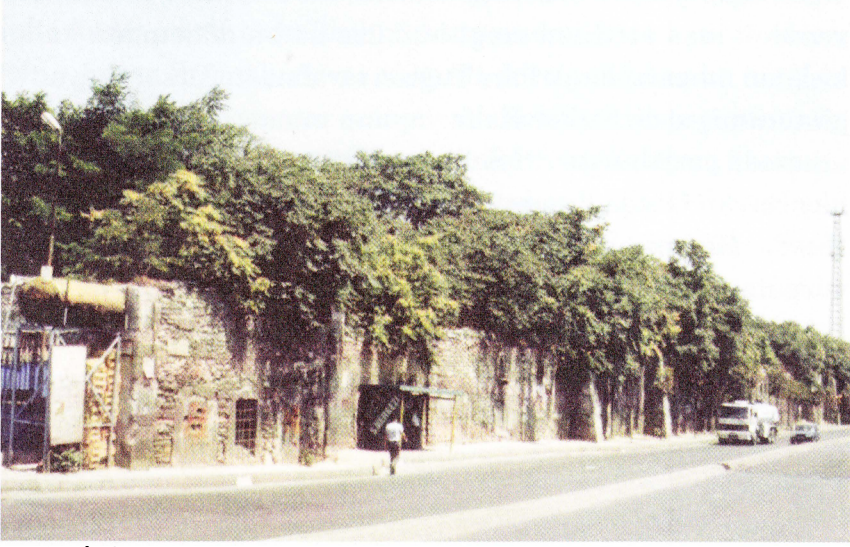
³⁴³ BOA. MAD. No:8959.

³⁴⁴ Gözde Ramazanoğlu, *Osmanlı Yenileşme Hareketleri İçerisinde Selimiye Kışlası ve Yerleşim Alanı*, Yıldız Teknik Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü Yayınlanmamış Doktora Tezi, İstanbul, 2003, s.126

³⁴⁵ Pars Tuğlacı, a.g.e. s.53.

³⁴⁶ BOA. HAT. No: 29041-C, 27 Safer 1248 / 25 Haziran 1832

³⁴⁷ BOA. MB. No:1/ 51.

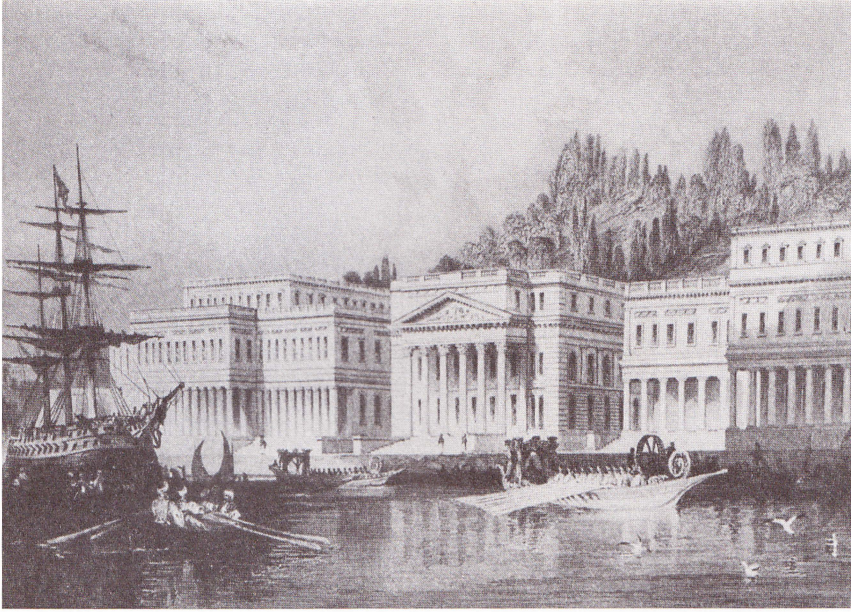
Boğaziçi'nde Ortaköy ile Beşiktaş arasında, Sultan Abdülaziz tarafından 1863-1871 yıllarında inşa ettirilen Çırağan Sarayı'nın bulunduğu alanda daha önce Eski Çırağan Sarayı yer almaktaydı. Sultan II. Mahmud tarafından yaptırılan bu ilk Çırağan Sarayı'nın mimarlığını Mustafa Cezar'ın tespitlerine göre Seyyit Abdülhalim Efendi yapmıştır.³⁴⁸

Kevork Pamukciyan, Ermenice bir kronikte Eski Çırağan Sarayı'nın 1843-1856 yılları arasında inşa edildiğini ve mimarının da Garabet Balyan olduğunu belirtmektedir.³⁴⁹ Yapımına 1834 yılında başlanan saray için, inşa edileceği kıyıda yer alan eski kasır ve köşkler tamamen yıkılır. Sultan, sarayın arazisini genişletmek istediğinden yapının hemen yanındaki Hanımkadın Mescidi ile 1775'de Mısır tüccarlarından Eğribozlu Hacı Mehmet Ağa'nın yaptırdığı mektebi de yıktırır. Beşiktaş Mevlevihanesi de yıkılarak yanda bulunan Abdi Bey Yalısı'na taşınır.³⁵⁰ Abdülhalim Efendi'nin ebniye müdürlüğü döneminde yapımı sürdürülen sarayın cephe sütunları 1837 yılında

³⁴⁸ Mustafa Cezar, "Sanatta",s.483.

³⁴⁹ Kevork Pamukciyan, Zamanlar.., s.140.

³⁵⁰ Baha Tanman, "Beşiktaş Mevlevihanesi", DİA, Cilt: V, s.554-555.

Eski Çırağan Sarayı (Allom)

Marmara Adası'ndan getirtilir.³⁵¹ İnşası 1840 yılında tamamlanan Eski Çırağan Sarayı, yenisinin yapılması amacı ile Sultan Abdülmecid tarafından 1857'de yıktırılır.³⁵² Ancak yeni sarayın yapımına Sultan Abdülaziz devrinde başlanabilir. 1863-1871 yılları arasında inşa edilen yeni saray 1910 yılında çıkan bir yangında yanar. Uzun yıllar harap olarak kalan yapı, 1987 yılında restore edilip 1992'de otel olarak kullanılmaya başlanır.³⁵³

Sultan II. Mahmud Türbesi, iki dönem Ebniye Müdürlüğü yapmış olan Mühendis Abdülhalim Efendi'nin eseridir. P. Tuğlacı eserin Garabed Balyan'ın olduğunu iddia etmektedir. Ancak, bu iddiayı destekleyecek kaynak göstermemiştir.³⁵⁴ Ohannes ve Bogos Dadyan'ı da kesin bir delil olmadan mimar olarak gösteren çalışmalar mevcuttur.³⁵⁵ Divanyolu üzerinde, daha önce Sultan II. Mahmud'un kız kardeşi Esmâ Sultan'ın

³⁵¹ BOA. C.S. No:5866.

³⁵² Cevdet Paşa, *Tezakir* (13-26), (Haz. Cavid Baysun), Ankara 1986, s.36.

³⁵³ Selman Can, a.g.e. s.54.

³⁵⁴ Pars Tuğlacı, a.g.e. s. 278.

³⁵⁵ Günkut Akın, "Tanzimat ve Bir Aydınlanma Simgesi", *Osman Hamdi Bey ve Dönemi Sempozyumu 17-18 Aralık 1992*, İstanbul 1993, s.123.

Sultan II. Mahmud Türbesi

sarayının bulunduğu alana inşa edilen yapı türbe, sebil, çeşme ve bir hazire ile bekçi odalarından oluşmaktadır. Türbede Sultan Abdülaziz ve Sultan II. Abdülhamid'in de mezarları bulunmaktadır. Mühendis Abdülhalim Efendi, türbenin yanında Mekteb-i Maarif-i Adliye ve bir de kütüphane inşa eder.³⁵⁶ Aslında II. Mahmud döneminde Mektebi Maarif-i Adliye olmak üzere bir bina inşa edilir. Ancak Babâli'nin yanması nedeniyle yeni Babîali'nin inşası tamamlanıncaya kadar Maarif-i Adliye olarak yapılan binanın kullanımına karar verilir. Sultan II. Mahmud'un ölümü üzerine türbesinin yanında yapılması düşünülen medresenin yerine kendi eseri olan bu okulun yapılması uygun görülür. Yeni Babîali'nin yapılmasından sonra da eskisinin misafir konağına çevrilmesine karar verilir.

İstanbul'un Fatih İlçesi'nde kendi adı ile anılan semtte yer alan Hırka-i Şerif Camii, Seyyit Abdülhalim Efendi'nin eserleri arasında önemli bir yere sahiptir. Caminin mimarı üzerine bu güne kadar herhangi bir bilgi bulunmamaktaydı. Baha Tanman, dönemin imar faaliyetlerinde sıkça isimleri

³⁵⁶ BOA. İ.D. No:64, 1 R.âhır 1255 / 14 Haziran 1839.

Hırka-i Şerif Camii

geçen Balyanlar'dan Garabet Balyan'ın yapmış olabileceği ihtimali üzerinde durmaktadır.³⁵⁷ Ancak 1847 yılı sonlarına doğru Hırka-i Şerifin konulduğu hücre ve etrafındaki Veysel Karani'nin soyundan gelen Üveysi Şeyhleri'nin oturmasına tahsis edilmiş harem binaların tamirine ihtiyaç duyulduğunda bu görev dönemin Ebniye Müdürü Seyyit Abdülhalim Efendi'ye verilir. Sultanların Hırka-i Şerifi ziyaretlerinde kullandıkları daire-i şahane, mescit ve Hırka-i Şerif hücresi tamamen yıkılıp yerine ahşap olarak yenilerinin yapılması planlanır. Ancak başlangıçta ahşap olarak düşünülen yapıların, yangın tehlikesine karşı kâgir olarak yapılması istenir. Daire-i şahane ve mescidin yerine kâgir bir caminin inşa edilmesi daha uygun bulunur. 3 Şubat 1848'de Abdülhalim Efendi'den cami ve etrafındaki yapıların planını hazırlaması istenir. Caminin mihrabı önüne, yeni bir hırka-i şerif hücresi eklenir. Ayrıca Üveysi şeyhlerine ait bir konak ve Hırka-i Şerifi korumak için bir de karakol inşa edilir.³⁵⁸ Hırka-i Şerif Camii'nin yapımı 23 Mart

³⁵⁷ Baha Tanman, "Hırka-i Şerif Camii", DİA, Cilt:VIII, s. 378.

³⁵⁸ BOA. İ.M.M. No: 688.

1851'de tamamlanır.³⁵⁹ Bu süre zarfında Hırka-i şerif, Yavuz Selim Camii Mahfel-i Hümayunu'nda korunur.³⁶⁰ 7 Haziran 1853 tarihli bir belgeden yapının müteahhitliğinin Artin ve İstefan adlı iki kalfaya ihale olunduğu anlaşılmaktadır.³⁶¹

Ortaköy Camii, Seyyit Abdülhalim Efendi'nin bilinmeyen eserlerinden biridir. Kevork Pamukciyan caminin mimarı olarak Nikoğos Balyan ismini vermektedir.³⁶² Pamukciyan'dan alıntı yaparak cami üzerinde değerlendirmelerde bulunanlar da aynı ismi kullanmışlardır. 19. yüzyıl İstanbul'unun değişen çehresini ele alan çalışmasında Zeynep Çelik yapıyı Garabet Balyan'a bağlamaktadır.³⁶³ Ancak gerek Pamukciyan ve gerekse de diğer araştırmacılar kesin bir bilgi ve kaynak olmadan yalnızca bir tahmine dayanarak Nikoğos Balyan ismini vermektedirler. Pamukciyan, dikkatlerden kaçan bir çalışmasında; "Ortaköy Camii'nin mimarı şimdiye kadar Nikoğos Bey olduğu zannedilmekteydi" şeklinde bir ifade kullanarak bu durumu açıkça ortaya koymakta ve yapının asıl mimarının Kayserili Hovhannes Serveryan olduğunu ileri sürmektedir.³⁶⁴ Bu durumda caminin mimarı üzerinde bir ittifak olmadığı ortaya çıkmaktadır. 1848 yılında başlanıp 1854 yılında tamamlanan yapının inşa sürecine ilişkin kayıtlardan ve yapılan ödemelerden Artin Kalfa'nın cami inşaatını üstlendiği anlaşılmaktadır. 1852 yılı sonlarında inşa çalışmasına bir süre ara verilmiş, üstlenicinin istenen zamanda yapıyı tamamlayamaması nedeni ile İstefan adında diğer bir müteahhide yapı devredilmiştir.³⁶⁵

Evkaf Defterleri arasında yer alan Ortaköy Camii'nin keşf-i evvel defteri içerisinde, yapının inşa edilecek unsurlarının tahmini ücretleri ve planlarının kim tarafından hazırlandığı ortaya konulmaktadır.³⁶⁶ 3 Kasım 1848 tarihli defterin giriş kısmında Ortaköy Camii'nin daha önce yandığı ve Sultan

359 BOA. A. MKT. NZD. Dosya No:30, Vesika No:9, 20 C.evvel 1267 / 23 Mart 1851.

360 BOA. İ.MM. No:700, 13 C.âhır 1264 / 17 Mayıs 1848.

361 BOA. A. AMD. No:45/65, 29 Şaban 1269 / 7 Haziran 1853.

362 Kevork Pamukciyan, *Biyog...*,s.96

363 Zeynep Çelik, *Değişen İstanbul*, İstanbul 1996, s.114.

364 Kevork Pamukciyan, *Zamanlar..*, s.143-145.

365 BOA. İ.MV. No:9912.

366 BOA. Evkaf Defterleri No:13498

Ortaköy Camii

Abdülmecit'in isteği ile planlarının hazırlanıp keşfinin yapıldığı belirtilmektedir. Defterin son kısmında da şu bilgiler yer almaktadır:

"Mukaddemce bi-kazaillahi teâla muhterik olmuş olan Ortaköy camii şerifi'nin saye-i inayetvaye-i hazret-i şahanede resm-i nevin ve tarz-ı / dilnişin üzre iki minareli olarak müceddeden inşası mukteza-yı irade-i seniyyeden olduğundan cami-i şerif-i mezkurun yaptırılmış olan / bir kıta mücessem modeli keşfi tezkire-i seniyyeleriyle emir ve işar buyurulmuş idiğinden mezkur model ebniye meclisine celb ile bilmüşahade / anın üzerine meclisce keşf olunarak tanzim olunan iş bu keşif defterinde muharrer esami-i evsaf ve eşkal zirlerine rayic-i vakit ve hâle / tatbiken meclisce fiyat vaz olunarak ledeyy'ül hesab camii-i şerif-i mezkurun mesarif-i inşaiyesi zîr-i yekun-i defterde murakkam olduğu / vechile altıbin yediyüz ellibeş kese küsur iki yüz doksan dört kuruşa bâliğ olacağı anlaşılmış olmakla cami-i şerif-i / mezkurun mezkur'ul miktar masrafla

modeli gibi inşası rehin-i tensib ve tasvib-i âli buyurduğu halde defter-i mezkur be-ibaretiha / kalemine kayd olunarak memur buyurulacak bendeleri yedine iktiza eden mübaşeret suretinin tastir ve ita buyurulması babında emr-ü ferman hazret-i menleh'ül emrindir. Fi 6 Zilhicce sene 1264. Mühür: Seyyit Abdülhalim"

مقدم بقض: ايه تعالى محترمه اوله اولاده اورين كوي جامع شريفك سابع غنا متوا به طهنت شاهانه ده رسم نوسه و طرز
 نسيبه اولزه ايكي خار اوله چه مجدر انشي مفضلي اراوه نسيبه اوله لغته جامع شريف مذكوره بايند اوله
 بر طالع مجسمه موده لي كشف نذكره سنه ايله امر و انصار بولرله ايدوكتنه مذكوره مودن ابنه مجسمه جلب ايله بافتله
 انلا اولزه نيزه كاشي كشف اولزه چه نظير فخره ايدوكتنه دفتره مودن بحر اسامي او صافه و اشكال نيزه نيزه اياجي وقت و حاله
 نظيفه مجسمه قنيابه وضع اولزه قدا كدي الحساب جامع شريف مذكوره و صراف انشي نيه نيزه نيزه دفتره مودن اوله
 و اوله اني بله نيزه نيزه كاشي كشف اولزه چه نظير فخره ايدوكتنه دفتره مودن بحر اسامي او صافه و اشكال نيزه نيزه اياجي وقت و حاله
 مودن كاشي كشف اولزه چه نظير فخره ايدوكتنه دفتره مودن بحر اسامي او صافه و اشكال نيزه نيزه اياجي وقت و حاله
 قائمه نيه اولزه چه نيزه نيزه كاشي كشف اولزه چه نظير فخره ايدوكتنه دفتره مودن بحر اسامي او صافه و اشكال نيزه نيزه اياجي وقت و حاله
 حضرت صلي الله عليه و آله و سلم

Ortaköy Camii Mimarına İlişkin Belge. (BOA. Evkaf Defterleri No:13498)

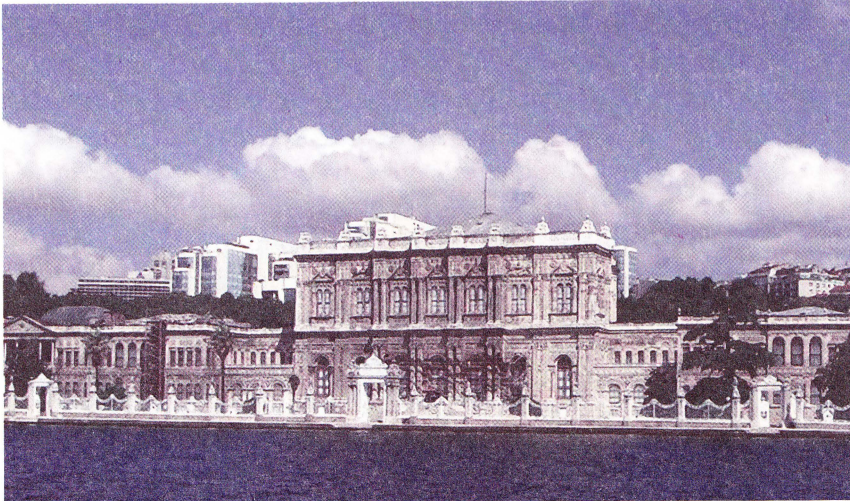
Burada özetle şunlar belirtilmektedir: Daha önce kazara yanmış olan Ortaköy Camii'nin padişahın isteği doğrultusunda yeni bir tarzda iki minareli olarak yaptırılmış olan maketi Ebniye (binalar) Meclisi'ne getirilmiş ve bu mecliste keşif defteri hazırlanarak planlanan unsurların tarifleri yapıp altlarına günün şartlarına uygun fiyatları konulmuştur. Bütün bunlar hesap edildiğinde caminin toplam 6785294 kuruş masrafla inşa edileceği anlaşılmıştır. Hazırlanan defter ilgili birime kaydedilmiştir.

Tarih 3 Kasım 1848.

Mühür: Seyyit Abdülhalim.

Ortaya koyduğumuz keşif defteri Ortaköy Camii'nin asıl mimarının Seyit Abdülhalim Efendi olduğunu göstermektedir. Ortaköy Camii'nin inşasını dönemin padişahı Sultan Abdülmecit istediğinde bu görev doğal olarak Ebniye Müdürlüğü'ne bildirilmiştir. Bu kurumun başında bulunan Abdülhalim Efendi tasarımı yapmış, caminin maketini idaresi altındaki mimarlara yaptırmış ve sultanın beğenisine sunmuştur.

Dolmabahçe Sarayı'nın 1842 yılında inşasına başlanmadan önce ilk tasarımları da Seyyit Abdülhalim Efendi tarafından hazırlanır. Sarayın mimarı olarak ortaya sağlam bir kaynak konulmadan Garabet ve Nikoğos Balyan ismi kullanılmaktadır. Birçok yayında kaynak olarak gösterilen ve 1852 yılında İstanbul'a yaptığı seyahat sırasında inşa halindeki sarayı gezme fırsatı bulan Fransız yazar Théophile Gautier'in verdiği bilgiler yapının gerçek mimarını belirlememizden çok uzaktır. Yalnızca Nikoğos Balyan'ın sarayın bir bölümünün dekorasyonu ile ilgilendiğini belirtmektedir.³⁶⁷ 1842 yılında yapımına başlanan ve 1856 yılında tamamlanan sarayın planları 1842 yılında çizilmiş olmalıdır. 1826 yılında doğmuş olan Nikoğos Balyan'ın on altı yaşında bu işle görevlendirildiğini düşünmek akla yatkın gelmemektedir.

Dolmabahçe Sarayı

³⁶⁷ Théophile Gautier, *Constantinople - İstanbul En 1852*, Texte Présenté Et Annoté Par Jacques Huré, Editions ISIS İstanbul 1990, s.261

Dolmabahçe Sarayı burada bulunan eski Beşiktaş Sahilsarayının bölümleri belirli bir düzen içerisinde yıkılarak yapılmıştır. On beş yıla yakın devam eden inşa sürecinde eski sarayın ayakta kalan birimleri de kullanılabilir durumda tutulmak için onarılmıştır. T. Gautier eski sarayın onarılan bazı bölümlerini gezdiğini belirtiyor.³⁶⁸ Bu durumda sarayın planlarını çizen mimar aynı zamanda inşaatın bitimine kadar eski sarayın ayakta kalacak bölümleri için de bir tamirat programı hazırlamış olmalıdır. Osmanlı Arşivi'nde Cevdet Saray Tasnifi içinde 21 Mart 1842 tarihli bir takrirden Beşiktaş Sarayı olarak da adlandırılan Dolmabahçe Sarayı'nın mimarına ilişkin şu bilgiler yer almaktadır:³⁶⁹

"Gelibolu Muhassili Halim Efendi bendelerinin Ebniye-i Hassa Müdürlüğü evanında marifetiyle inşa ve tamir olunmuş olan / Beşiktaş Sahilsaray-ı humayunu mesarifinden dolayı mûmâileyhin matlubatına mahsuben i'tâ olunan / Maçka Sarayı arsasından taraf-ı sülûsesi malûm'ül esâmi kesan menâzil ve bir tarafı tarîk-i amme ile mahdûd be hesab terbiî yüz / altmış sekiz zira arsayı mûmâileyh beher zirainı dörder kuruştan ceman altı yüz yetmiş iki kuruşa Kolsuz Ali bin Mustafa nam kimesneye furuhet etmiş / idiğinden bahs ile mûmâileyhin tasarrufu için lazım gelen bir kıta mülknâme-i humâyunun tasrir ve ilamı hususu ba takrir inha olunmuş ve arsa-i mezkur / icab eden esmânı Darphane-i Amire'ye teslim kılınmak üzere ba irade-i seniyye mahal-i mezkurda / kâin olup Darphane-i Amire'ye terk olunmuş olan arsadan olmadığı Ebniye-i Hassa Müdürü Efendi bendeleri / tarafından tahkik kılınmış olmakla bu surette bermûcib-i inha merkûma furuhet olunmuş olan arsa için emsali misillu lazım gelen / mülkname-i humâyunu tastir ve itası muvâfık irade-i seniyyenin icra-yı iktizasına ibtidar olunacağı fi 7 Safer sene 1258."

³⁶⁸ Théophile GAUTIER, a.g.e, s.264

³⁶⁹ BOA. C.S. No: 6070, Tarih: 7 Safer 1258 / 21 Mart 1842.

Bugün Ayakta Olmayan Dolmabahçe Sarayı Tiyatrosu

Dolmabahçe Sarayı'nın mimarlığını Nikoğos Balyan'a teslim edenler 1858 yılında Bezmiâlem Valide Camii karşısında inşa edilen ve bugün ayakta olmayan saray tiyatrosunun da mimarı olarak bu ismi göstermektedirler. Nikoğos Balyan Dolmabahçe Sarayı'nın mimarı olmadığı gibi tiyatrosunun da mimarı değildir. Osmanlı arşivi hariciye nezareti evrakı arasında yer alan bir belge Dolmabahçe Sarayı Tiyatrosu'nun mimarının İtalyan G. Fossati olduğunu belirtmektedir.³⁷⁰

Birçok yayında Sarkis Balyan'ın ismi ile anılan Baltalimanı Sahilsarayı (Büyük Reşit Paşa Sarayı) Mimar G. Fossati'nin,³⁷¹ Harbiye Mektebi ve İTÜ Taşkılla Binası İngiliz Mimar William James Smith'indir.

Harbiye Mektebi binası önce Tophane-i Amire Hastanesi olarak inşa edilmeye başlanmış ancak inşaatın bitimine doğru Mekteb-i Harbiye'ye (Askeri Müze) tahsis edilmiştir. Mimar Smith'in inşaatta zarara uğraması üzerine sekiz yüz kese alacağı bin keseye çıkarılmıştır.³⁷²

³⁷⁰ BOA, HR. TO. No: 437/29. Belgede Fossati'nin inşa ettiği yapıların bir listesi yer almaktadır.

³⁷¹ Cengiz Can, "Gaspere Trajano Fossati", DBİA, Cilt:III, s.326.

³⁷² BOA. HR.MKT. 31/86, 3 C.evvel 1266 /17 Mart 1850.

Mekteb-i Harbiye (Askeri Müze)

Yine İTÜ Taşkışla Binası 1847'de Mekteb-i Tıbbiye olması amacıyla planlanmış fakat daha sonra 1849'da kışlaya çevrilmiştir. Konuya ilişkin belgede yapının planının Mimar Smith tarafından çizildiği, İstefan Kalfa'ya ihalesinin yapıldığı ve daha sonra da genişletilmesinin uygun görüldüğü belirtilmektedir.³⁷³

XIX. yüzyıl sonlarında inşa edilen Sirkeci'deki gümrük binaları ile İstanbul limanı transit depolama binaları, diğer adıyla antrepolar Simon Balyan'ın değil³⁷⁴ Alman August Jasmund'un eseridir.³⁷⁵

Sarkis Balyan'ın ölümünden sonra Balyan ailesi üyelerinin güç duruma düştükleri ve kendilerini toparlayamadıkları görülür. 12 Aralık 1904'te fakirlik çeken Leon Balyan'ın Şehremaneti Hendesehanesi'nde 1500 kuruş maaşla çalışırken vefat eden kardeşi Simon Bey'in yerine atanması uygun bulunmuştur.³⁷⁶

³⁷³ BOA. İ.MM. No:679.

³⁷⁴ Pars Tuğlaci, a.g.e, s.660.

³⁷⁵ BOA, Y.PRK.ML. No:10/65, 29 Şevval 1307/18 Haziran 1890.

³⁷⁶ BOA. Y.MTV. No: 269/76.

İTÜ Taşkılla

Milliyet Kavramı Ekseninde İmar Sektörü

Fransız Devrimi ile birlikte orta ve yeniçağ imparatorlukları ulusal devletlere dönüşüp bölünürken bundan en fazla etkilenen imparatorlukların başında Osmanlı gelmiştir. Yüzyıllardır belirli bir düzen içinde yaşayan unsurlar milliyetçilik aşkı ile bağımsız devletler kurma hedefi içerisinde olmuşlar ve doğal olarak iç çatışma ve ayrılıkçı güçler ortaya çıkmıştır. Osmanlıdan hiçbir zaman ayrılmayı düşünmeyen veya bağımsızlığın ne anlama geldiğini bilmeyen grupların bir ideal etrafında toplanması hiçte kolay olmamıştır. Bu çoğu zaman kan bağı ile bağlı olan cemaatlerin silah zoruyla birleştirilmesi yöntemiyle olduğu gibi yeni yetişen nesillerin bilinçli bir eğitim programı ile güdülmesi şeklinde de olmuştur.

Türk sanatının hiçbir dönemi geç devir Osmanlı mimarlığı kadar siyaset ile iç içe olmamıştır. Sanat ve siyaset ilişkisi toplumların politik hedefleri ve tercihleri ile şekillenen bir olgudur. Osmanlı toplumunda yaygınlaşmaya başlayan özgürlük ve bağımsızlık hareketleri sanatı milli hedefler için doğrudan bir araç olarak görmüştür. Ulusallaşma sürecinde gayrimüslim toplulukların aydın kesiminde kimlik kavgaları ve arayışları vardır. XIX. yüzyıl başlarında neo-klasik mimarının Rum topluluğu üyeleri tarafından talep edilmesinin altında yatan gerçek, ideolojik olarak Rum mimarisinin temellendirilmesi olduğu kabul edilmektedir.³⁷⁷

Ulusal bağımsızlık hemen her milletin gizli ajandası olarak kalmış, zamanı ve yeri geldikçe bu isteklerini dile getirmişlerdir. İlk defa Rumların bu işte başı çekmesi Osmanlı idarecileri tarafından hiçbir zaman unutulmamıştır. Milli duyguların cemaatler arasındaki düşmanlıklara sebep olduğu, dönemin kayıtlarında açıkça yer almaktadır. Paris'te Orient Gazetesi sahibi Nikolayidis Efendi'nin yazmış olduğu İstanbul Maskaraları adlı risalenin bir bölümü tercüme edilerek Sultan II. Abdülhamit'e sunulmuştur. Bu risalede Sultan V. Murat'ın tahtan indirilmesi, II. Abdülhamid'in durumu ve Meşrutiyet'in ilanına ilişkin bilgiler verilirken Osmanlı tebaasının birbirleri ile olan ilişkileri konusunda dikkat çekici tespitler yer alır.³⁷⁸ Bunlardan bazıları şunlardır: "Bir Rum ile Ermeni, bir Türk ile Arap hiçbir zaman birbirini kardeş kabul etmez" ve "Bunlar birbirlerine karşı o kadar düşmanca duygular beslerler ki Sultanın himayesi olmasa birbirleriyle boğuşmaktan kavga etmekten geri durmazlar." Rum asıllı ve Sultan II. Mahmud dönemi Ebniye-i Seniyye kalfalarından birinin oğlu olan Nikolayidis Efendi, çıkardığı gazetenin Fransa'da Osmanlı taraftarı yayıncı yaptığını bu nedenle sultanın kendilerine sahip çıkması gerektiğini de vurgular. Kendi cemaatinin Rum isyanlarından beri devlet tarafından sorgulandığını dile getiren Nikolayidis: "Devlet-i aliyyenin hala bizi katiyen ve fiilen himaye eylemeye

³⁷⁷ Oya Şenyurt, a.g.e. 2006, s.118.

³⁷⁸ BOA. Y.PRK. No:25/23.

karar vermediğini düşündükçe me'yus (ümitsiz) oluyorum" diyerek bu konudaki serzenişini dile getirmiştir.³⁷⁹

Rum ya da Ermeniler tarafından mimari faaliyetlerini aktardıkları metinler incelendiğinde hep kendi mimarlarını yazıp, hep kendi cemaatleri için yaptıkları yapıları betimlediklerini görebiliriz. Rumca salnamelerde bir Türk'ün ya da bir Levanten'in yapılarından söz edilmez.³⁸⁰

Ermeniler açısından bakıldığında XIX. yüzyıl boyunca kendi cemaatlerinin milli bir hedef doğrultusunda birleştirilmesi için yoğun çabalar sergilendiği görülür. Yaptıkları işleri çoğu zaman abartılı olarak tanımlayıp tasvir ederek reklamlarını yapmayı çok iyi başarmışlardır. Uluslararası destek alınarak Ermenilerin tarihsel geçmiş ve zenginliğine atıfta bulunulup özellikle etnik kökene vurgu yapılarak Ermeni sanatının Osmanlı toplumundaki ayrıcalığına dikkat çekilmiştir. Çok belirgin bir şekilde mimarlık, kimlik ve ulus kurma amacıyla Ermeniler tarafından önemli bir araç olarak kullanılmıştır.

Rumların bağımsızlık isyanları sonrası imar sektöründe ikinci plana düşmesini iyi değerlendiren Ermeniler, saraya yakın olarak büyük ölçekli inşaat işlerinin çoğunluğunda üstlenici olmuşlardır. Elde ettikleri imkanları cemaat üyelerinin menfaatine kullanmayı çok iyi başarmışlardır. Sultan II. Abdülhamid Dönemi'nde bir çok yapı inşa eden Alman August Jasmund, Bayındırlık Bakanlığı'nın (Nafia Nezareti) kadrolarının Ermeni çalışanlarla doldurulmasından dolayı kendi alanında Ermenileri karşısında bulduğunu, işlerin devlet içinde görülmedik bir şekilde, daha çok kulis arkalarındaki görüşmelerle yürütüldüğünü, bu yüzden de devlet için yapılan binaların rezil bir şekilde olmasına rağmen teslim alındığını belirtiyor.³⁸¹

Balyanlar'ın imar sektöründen elde ettikleri maddi imkânları cemaatin her türlü ihtiyaçları için harcadıkları,

³⁷⁹ BOA. Y.MTV. No: 42/11.

³⁸⁰ Oya Şenyurt, a.g.e. 2006, s.186.

³⁸¹ Mehmet Yavuz, "Mimar August Jasmund Hakkında Bilmediklerimiz", *Sanat Tarihi Dergisi* (Aydoğan Demir'e Armağan), Sayı/Number: XIII/I, Nisan/April 2004, İzmir, (Sayfa:181-205), s.197.

bölünmüşlükleri ortadan kaldırarak belirli hedefler doğrultusunda birlikte hareket etmek için yoğun çaba sarf ettikleri görülür. Cemaatin "amira" olarak adlandırdıkları önder aileler arasında yer alan Balyanlar, Ermeni milliyetçiliğinin en popüler unsurlarından biri olmuşlardır. Sarkis Balyan'ın Türkçe konuşmaması, bütün yazışmalarını Ermeniceye çevirterek yaptırması bu ailenin etnik milliyetçilik konusundaki tavrını sergilemesi açısından çok önemlidir.

Gayrimüslimler açısından son dönem mimarlığının bütün unsurları kendi ulusallaşma süreçleri için sahiplenilip kullanılırken Türkler açısından durum çok farklı bir boyut arz etmektedir. İttihat ve Terakki yönetiminin ulus modeli çerçevesinde oluşturdukları zihniyet dünyasında Osmanlı'nın son iki yüzyıl içerisindeki geri kalmışlığı devletin Türklük özelliklerini geri plana atmasıyla bağlantılandırılmaktadır. Yine aynı şekilde mimarlığın gerileme sebebi olarak gayrimüslimler görülmüş, kötü ve kimliksiz mimarlığın faturası onlara çıkarılmıştır.³⁸²

Yeni kurulan Türkiye Cumhuriyeti'de ittihat ve terakki anlayışına paralel hayatın her alanında millileşme hareketlerini politik bir yaklaşım olarak benimsemiş ve gayrimüslimleri dışlayarak "öteki" olarak görmüştür. Osmanlı mimarlığının gayrimüslimlerin yoğunluklu etkisiyle bozulduğuna duyulan inanç son dönem mimarlığının da ötekileştirilmesi sorununu doğurmuştur. Yeni rejim kendisine referans olarak Osmanlı'nın "Türklük" özelliklerini henüz kaybetmediği varsayılan klasik dönemini almıştır. I. Ulusal Mimarlık döneminden itibaren bu anlayışın izinde gidilmiş, klasik Osmanlı sanatı yüceltilerek başta Mimar Sinan olmak üzere bir geçmiş mitosu yaratılmak istenmiştir.³⁸³ Cumhuriyetin kuruluş yıllarının hemen her türlü yayınlarında bu anlayış açıkça dile getirilir. I. Ulusal Mimarlık akımının en önemli isimlerinde Mimar Kemalettin'in Mısır'da Türkçe ve Arapça olarak yayınlanan Muhadenet Gazetesi'nde

382 Ersin Altun, *Erken Cumhuriyet Dönemi Mimarlığında Öteki Sorunu (1923-1950)*, Yıldız Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, İstanbul, 2003, s. 52.

383 Ersin Altun, a.g.e. s. 50.

Mimar Sinan ile ilgili kaleme aldığı bir makalede klasik Osmanlı mimarlığının yüceltilmesine ilişkin anlayışın izleri yer alır. Mimar Kemalettin, Mimar Sinan'ın üslubunu överken Türk'ün karakteri ile özdeşleştirerek şöyle tanımlar: Koca üstadın güzel sanatlar için yarattığı ölmez üslubu daima yeni daima yüksek ve canlıdır. Türk'ün sert, keskin bakan çehresinin derin nüfuzu kadar ifadelidir.³⁸⁴

Son dönem Osmanlı mimarlığının ötekileştirilmesi bu alanın boş bırakılmasında en önemli etkenlerden biri olur. Gelinen noktada gayrimüslimlerin tekeline bırakılan bir dönemin bu gün sıkıntılarını yaşamaktayız. Bu dönemin her türlü mimarlık ürünü üzerinde bir ön kabul ile hak iddiasında bulunmamak yapılan yayınların bilimsel kriterlerden yoksun olmasına da yol açmıştır.

Şunu unutmamak gerekiyor ki Osmanlı mimarlığı üzerinde kimi zaman gizli kimi zaman aşikâr olarak yürütülen bir miras kavgası vardır. Bu kavga İmparatorluğu oluşturan etnik unsurlar arasında süre gelmiş ancak Ermeniler tarafından bir adım ileriye götürülerek tamamen sahiplenilmiştir. Türkler açısından bu kavganın ehemmiyetinin ne denli önemli olduğu halen daha kavranamamıştır. Yapılan yayınların satır araları okunduğunda Türklerin mimarlık alanının asli unsuru olmadığı, batılı tarih felsefesi ile temellendirilerek şekillenmiş kanaatle barbarlık ve yağma ile mevcudiyetini koruyan bir topluluğun mimarlık gibi sanatın en üst basamağında eserler vermesi izah edilemez bir durum olarak kabul görmüştür. Türkiye'de okutulan mimarlık tarihi kaynaklarının referans olarak kullanıldıkları eserlerin büyük kısmı azınlıkların ve yabancı araştırmacıların tezlerini destekler mahiyette bilgiler içermektedirler. Bu anlayışın bilimsel temelden yoksun olduğu açıktır. Artık sağlam belge ve bilgilere dayalı olarak yapılacak yayınlarla mimarlık tarihimiz yeni baştan yorumlanmalıdır.

³⁸⁴ Mimar Kemalettin, "Mimar Koca Sinan ve Türk San'atı", Muhadenet, Sene:6, Sayı:283, 11 Nisan 1932.

KAYNAKÇA

- Afyoncu, Erhan, "XVI. Yüzyılda Hassa Mimarları", *Prof.Dr. İsmail Aka Armağanı*, İzmir, 1999, s.207-216.
- Afyoncu, Fatma, *XVII. Yüzyılda Hassa Mimarları Ocağı*, Kültür Bakanlığı Yayını, Ankara, 2001.
- Ağır, Aygöl, "Palladio ve 19. Yüzyılda İstanbul", *Sanat Tarihi Defterleri 2*, İstanbul, 1988.
- Ağır, Aygöl, "Balyan Ailesi'nin Mimarlığında Palladio İzleri", EJOS, IV (2001), M. Kiel, N. Landman & H. Theunnissen (eds.), *Proceedings of the 11th International Congress of Turkish Art*, Utrecht- The Netherlands, August 23-28, 1999, No:3, 1-24.
- Akpolat, Mustafa Servet, "Fransız Kökenli Levanten Mimar Aléxandre Vallaurý", *Hacettepe Üni. Sos. Bil. Ens. Sanat Tarihi Anabilim Dalı Basılmamış Doktora Tezi*, Ankara, 1991.
- Akpolat, Mustafa Servet, "Vallaurý, Alexandr", *DİA*, Cilt:VI, İstanbul, 1994, s. 364-365.
- Akyıldız, Ali, *Osmanlı Merkez Teşkilatında Reform*, İstanbul, 1993.
- Altın, Ersin, *Erken Cumhuriyet Dönemi Mimarlığında Öteki Sorunu (1923-1950)*, Yıldız Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, İstanbul, 2003.
- Ahmed Cevdet Paşa, *Tezakir (13-20)*, Haz. Cavid Baysun, Ankara, 1986.
- Ahmet Cevdet Paşa, *Tarih-i Cevdet*, Cilt: I-VI, Hikmet Neşriyat, İstanbul, t.y.
- Ahmet Lütüfî, *Tarih-i Lütüfî*, Cilt: II, İstanbul, 1291.
- Ahmet Refik, *Türk Mimarları*, İstanbul, 1937.
- Akın, Günkut, "Tanzimat ve Bir Aydınlanma Simgesi", *Osman Hamdi Bey ve Dönemi Sempozyumu 17-18 Aralık 1992*, İstanbul 1993, s.123-134.
- Altar, Cevat Memduh, "Osmanoğullarının İlk İmar Teşebbüslerine Dair Bizans ve Batı Kayaklarındaki Tezatlar", *Milletler Arası Birinci Türk Sanatları Kongresi, (Ankara 19-24 Ekim 1959)*, Kongreye Sunulan Tebliğler, Ankara, 1962.
- Arslan, Necla, "Osmanlı Sarayı ve Mimar Antoine -Ignace Melling", *Osman Hamdi Bey ve Dönemi (17-18 Aralık 1992)*, Tarih Vakfı Yayınları, İstanbul, 1993, s.112-123.
- Arslan, Necla, *Gravür ve Seyahatnamelerde İstanbul*, İstanbul, 1992.
- Aslanapa, Oktay, *Osmanlı Devri Mimarisi*, İstanbul 1986.
- Aşıkpaşazâde Tarihi, *Tevârih-i Âli Osman*, İstanbul, 1332.
- Ataköy, Hakan, "Demir Kilise (Sveti Stefan Bulgar Kilisesi) Balat/İstanbul", Beton Fabrikasyon İnceleme, Kasım 2009, Sayı:92, s.16-20.
- Batur, Afife, "19.Yüzyıl Osmanlı Mimarlığında Bir Stilistik Karşılaştırma Denemesi: A. Valluary/ R.D'Aronco", *Osman Hamdi Bey ve Dönemi Semineri (17-18 Aralık 1992)*, Tarih Vakfı Yurt Yayınları, İstanbul, 1993, s.146-159.
- Batur, Afife, "19.Yüzyıl İstanbul Basımında Sanat ve Mimarlık", *19.Yüzyıl İstanbul'unda Sanat Ortamı*, Sanat Tarihi Derneği Yayınları 2, İstanbul, 1996, s.109-113.
- Batur, Afife, "Beyazıt Yangın Kulesi", *DİA*, Cilt: II, İstanbul, 1994, s. 190.
- Batur, Afife, "Şale Köşkü", *Dünden Bugüne İstanbul Ansiklopedisi*, Cilt:7, İstanbul 1994, s.132-135.

- Baykara, Tuncer, *Osmanlılarda Medeniyet Kavramı ve XIX. Yüzyıla Dair Araştırmalar*, Akademi Kitapevi, İzmir, 1992.
- Baytop, Turhan, "Eczacı Mektebi tarafından Kullanılan Binalar", *Osmanlı Bilimi Araştırmaları*, Cilt: III, Sayı:2, İstanbul, 2002, s.1-12.
- Beydilli, Kemal, *Türk Bilim ve Matbaacılık Tarihinde Mühendishane Matbaası, Mühendishane ve Kütüphanesi*, Eren Yayınları, İstanbul, 1995.
- Beydilli, Kemal, "III. Selim Devrinde Verilen Bazı Muaf ve Müsellemlik Beratları Hakkında: Foti Kalfa'nın Beratı", *Osmanlı -Türk Diplomatigi Semineri (30-31 Mayıs 1994)*, İstanbul Üni. Edebiyat Fak. Tarih Arş. Mrk, İstanbul, 1995, s.75 - 89.
- Beyhan, M. Ali, *Gülzar-ı Fütûhat; Şirvanlı Fatih Efendi - Bir Görgü Tanığının Kalemile Yeniçeri Ocağı'nın Kaldırılışı*, İstanbul, 2001.
- Can, Cengiz, "İstanbul'da 19. Yüzyıl Batılı ve Levanten Mimarların Yapıları ve Koruma Sorunları", *Yıldız Teknik Üni. Yayınlanmamış Doktora Tezi*, İstanbul, 1993.
- Can, Cengiz, "Gaspare Trajano Fossati", *DBİA*, Cilt:III, s.326.
- Can, Selman, *Belgelerle Çırağan Sarayı*, Kültür Bakanlığı Yayınları, Ankara, 1999.
- Can, Selman, *Osmanlı Mimarlık Teşkilatının XIX. Yüzyıldaki Değişim Süreci ve Eserleri İle Mimar Seyyid Abdülhalim Efendi*, İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Yayınlanmamış Doktora Tezi, İstanbul, 2002.
- Cezar, Mustafa, "Sanatta Batıya Açılış Döneminde Mimarlar", *9. Milletler Arası Türk Sanatları Kongresi(23-27 Eylül 1991)*, Ankara, 1995, Cilt: I, s.479 - 488.
- Cezar, Mustafa, *Sanatta Batıya Açılış ve Osman Hamdi*, İstanbul, 1995.
- Cezar, Mustafa, "19.Yüzyılda Neden Batı Tarzı Saray", *Milli Saraylar 1993*, İstanbul, 1993, s. 8-19.
- Cezar, Mustafa, *19.Yüzyıl Beyoğlu'su*, İstanbul, 1991.
- Cezar, Mustafa, "19.Yüzyılda Önemli İşlere İmzasını Atmış Bir Mimarımız: Abdülhalim Bey", *19.Yüzyıl İstanbul'unda Sanat Ortamı*, Sanat Tarihi Derneği Yayınları 2, İstanbul, 1996, s.95-108.
- Cezar, Mustafa, "Osmanlılarda 18.Yüzyıl Sanat ve Kültür Ortamı", *18. Yüzyıl İstanbul'unda Sanat Ortamı*, Sanat Tarihi Derneği Yayınları 3, İstanbul, 1998, s. 43-65.
- Cezar, Mustafa, "Sanatta Batıya Açılıştta Saray Yapıları ve Kültürünün Yeri", *Milli Saraylar Sempozyumu (15-17 Kasım 1984)*, İstanbul, 1985, s.45-69.
- Çelik, Zeynep, *19.Yüzyılda Osmanlı Başkenti Değişen İstanbul*, Tarih Vakfı Yurt Yayınları, İstanbul, 1998.
- Çetin, Birol, *Osmanlı İmparatorluğu'nda Barut Sanayi 1700 – 1900*, Kültür Bakanlığı Yayınları, Ankara, 2001.
- Dökmeci, Vedia - Çıracı, Hale, *Tarihsel Gelişme Sürecinde Beyoğlu*, İstanbul, 1990.
- Duhani, Said Naum, "Beyoğlu Peraiken", *Hayat Tarih Mecmuası*, Yıl: 4, Cilt: I, 1968, s.3-8.
- Dündar, Abdülkadir, "Osmanlı Mimarisinde Şehir Mimarları", *Osmanlı*, Yeni Türkiye Yayınları, Cilt: X, İstanbul, 1999, s.227-235.
- Dündar, Abdülkadir, *Arşivlerdeki Plan ve Çizimler Işığı Altında Osmanlı İmar Sistemi (18. ve 19. Yüzyıl)*, Kültür Bakanlığı Osmanlı Eserleri, Ankara, 2000.
- Eldem, Edhem, "Batılılaşma, Modernleşme ve Kozmopolitizm: 19. Yüzyıl Sonu ve 20. Yüzyıl Başında İstanbul", *Osman Hamdi Bey ve Dönemi Semineri (17-18 Aralık 1992)*, Tarih Vakfı Yurt Yayınları, İstanbul, 1993, s. 12-27.

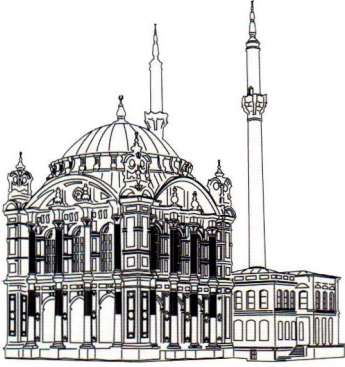
- Erdenen, Orhan, "Osmanlılar'da Mimarlık Teşkilatı", *Hayat Tarih Mecmuası*, Yıl: 2, Cilt: II, Sayı: 12, Ocak 1967, s.44-52.
- Erdenen, Orhan, "Osmanlı Devri Mimarları, Yardımcıları ve Teşkilatı", *Mimarlık*, Sayı:27, İstanbul, 1966, s.15-18.
- Erdenen, Orhan, "Eski Mimarlarımızın Yetişmeleri", *Mimarlık*, Sayı:32, İstanbul, 1966, s.19-22.
- Erdoğan, Muzaffer "İstanbul Baruthaneleri", *İstanbul Enstitüsü Dergisi*, Cilt: II, İstanbul, 1956, s.115-138.
- Ergin, O. Nuri, *Mecelle-i Umûr-ı Belediye*, İstanbul Büyük Şehir Belediyesi Kültür İşleri Daire Başkanlığı Yayınları No: 21, Cilt: II, İstanbul, 1995.
- Eyice, Semavi, "19. Yüzyılda İstanbul'da Batılı Yazarlar, Ressamlar, Mimarlar, Edebiyatçılar ve Müzisyenler", *19.Yüzyıl İstanbul'unda Sanat Ortamı, Sanat Tarihi Derneği Yayınları 2*, İstanbul, 1996, s.9-46.
- Eyice, Semavi, "Galata Kulesi", *DİA*, Cilt: III, İstanbul, 1994, s.359-361.
- Gabriel, Albert, *İstanbul Türk Kaleleri*, Tecüman 1001 Temel Eser,t.y.
- Gökay, Orhan Şaik, "Risale-i Mimariye - Mimar Mehmet Ağa - Eserleri", *Ord. Prof.Dr İsmail Hakkı Uzunçarşılı'ya Armağan*, Ankara, 1998, s.113-217.
- Güler, Sinan, "18. Yüzyılda Hassa Mimarlar Teşkilatı", *18.Yüzyıl İstanbul'unda Sanat Ortamı, Sanat Tarihi Derneği Yayınları 3*, İstanbul, 1998, s.145-151.
- Gürel, Şükrü, *Tarihsel Boyut İçerisinde Türk Yunan İlişkileri (1821-1993)*, Ankara, 1993.
- Halil Ethem, *Camilerimiz*, İstanbul, 1932,
- Helmuth Von Moltke, *Moltke'nin Türkiye Mektupları*, Çev. Hayrullah Örs, İstanbul, 1995.
- Işın, Ekrem, "Taşlıburun Tekkesi ", *DİA*, Cilt: VII, İstanbul, 1994, s.223-224.
- Kaçar, Mustafa, "Osmanlı İmparatorluğu'nda Askeri Teknik Eğitimde Modernleşme Çabaları ve Mühendishanelerin Kuruluşu (1808'e Kadar)", *Osmanlı Bilimi Araştırmaları II*, İstanbul, 1998.
- Karal, E. Ziya, *Selim III'ün Hatt-ı Hümayunları - Nizam-ı Cedid (1789-1807)*, Ankara, 1988, s.100-126.
- Koçi Bey, *Koçi Bey Risalesi*, Haz. Ali Kemali Aksüt, Vakıf Matbası, İstanbul,1939.
- Konyalı, İ. Hakkı, *İstanbul Sarayları*, İstanbul, 1942.
- Kuban, Doğan, *Türk Barok Mimarisi Hakkında Bir Deneme*, İstanbul, 1954.
- Kumbaracılar, İzzet, "Türk Mimarları", *Arkitekt*, Sayı:7/3, İstanbul, 1937.
- Kuran, Abdullah, "Türk Mimarisinde Çeşitli Üsluplar Üzerine Görüşler", *Mimaride Türk Millî Üslubu Semineri (11-12 Haziran 1984)*, Atatürk Kültür Merkez, İstanbul, 1984, s.61-69.
- Madran, Emre, "Osmanlı Devleti'nde Onarım Etkinlikleri Vakıf Kurumu İlişkisi", *Osmanlı, Yeni Türkiye Yayınları*, Cilt: X, İstanbul, 1999, s. 236-244.
- Mehmed Atâ Efendi, *Tarih-i Atâ*, Cilt: I-III, İstanbul, 1293.
- Mehmed Esad Efendi, *Üss-i Zafer*, Dersaadet, 1243.
- Mehmed Süreyya, *Sicill-i Osmâni*, (Eski Yazıdan Yeni Yazıya) Kültür Bakanlığı ve Tarih Vakfı'nın Ortak Yayını, Cilt: I-VI, İstanbul, 1996.
- Mustafa Nâima, *Tarih-i Nâima*, Cilt: I-VI, Matbaa-i Amire, İstanbul, 1282 .
- Mustafa Nuri Paşa, *Netayic ÜL-Vukuat- Kurumları ve Örgütleriyle Osmanlı Tarihi*, Sadeleşiren: Neşet Çağatay, Cilt:I-II, Ankara, 1992.

- Mutlu, Şamil, *Yeniçeri Ocağı'nın Kaldırılışı ve II.Mahmud'un Edirne Seyahati-Mehmet Daniş Bey ve Eserleri*, İstanbul Üni. Ede. Fak. Yayınları No: 3398, İstanbul, 1994.
- Nirven, Saidi Nazım, "III.Selim'in Hassa Ser Mimarı İbrahim Kâmi'nin Su Mimarisine Ait Eserleri", *Arkitekt*, XXVI, Sayı: 288(1957), s.133-134.
- Nutku, Özdemir, *Tarihimizden Kültür Manzaraları*, İstanbul, 1995.
- Orgun, M. Zarif, "Hassa Mimarları", *Arkitekt*, 1938/12, s.334-340.
- Ortaylı, İlber, *Osmanlı Toplumunda Aile*, İstanbul, 2006.
- Ortaylı, İlber, *İmparatorluğun En Uzun Yüzyılı*, İstanbul, 2006.
- Önkal, Hakkı, *Osmanlı Hanedan Türbeleri*, Kültür Bakanlığı Yayınları, Ankara, 1992.
- Öz, Tahsin, *İstanbul Camileri*, Ankara, 1956.
- Pamukciyan, Kevork, *Zamanlar - Mekanlar - İnsanlar*, İstanbul, 2003.
- Pamukciyan, Kevork, *Biyografileriyle Ermeniler*, İstanbul, 2003.
- Ramazanoğlu, Gürzede, *Osmanlı Yenileşme Hareketleri İçerisinde Selimiye Kışlası ve Yerleşim Alanı*, Yıldız Teknik Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü Yayınlanmamış Doktora Tezi, İstanbul, 2003.
- Sakaoğlu, Necdet, "Ebniye-i Hassa Müdiriyeti", *DİA*, Cilt: III, İstanbul, 1994, s.116-117.
- Sakaoğlu, Necdet, "Galata Sarayı Ocağı", *DİA*, Cilt: III, İstanbul, 1994, s.367-368.
- Sarıcaoğlu, Fikret, *Kendi Kaleminden Bir Padişahın Portresi Sultan I.Abdülhamid (1774-1789)*, Tarih ve Tabiat Vakfı, İstanbul, 2001.
- Sertoğlu, Midhat, *Resimli Osmanlı Tarihi Ansiklopedisi*, İstanbul, 1958.
- Sönmez, Neslihan, "Osmanlı MimarlığındaYapı ve Malzeme Terminolojisi Üstüne Bir Deneme", *Osman Hamdi Bey ve Dönemi Sempozyumu (17-18 Aralık 1992)*, İstanbul, 1993, s.183-238.
- Sönmez, Zeki, "Osmanlı Mimarlığının Gelişiminde Hassa Mimarlar Ocağı'nın Yeri, Örgütlenme Biçimi ve Faaliyetleri", *Osmanlı*, Yeni Türkiye Yayınları, Cilt: X, İstanbul, 1999, s. 184-189.
- Sözen, Metin, "Birinci Ulusal Mimarlık Dönemi Ve Mimarları", *Mimaride Türk Milli Üslubu Semineri (11-12 Haziran 1984)*, Atatürk Kültür Merkezi, İstanbul, 1984, s. 35-39.
- Şemseddin Sâmî, *Kâmûs-i Türki*, Dersaadet, 1317 .
- Şenyurt, Oya, "II. Abdülhamid Döneminde İki Ünlü Saray Mimarının Siyasi İlişkileri", *Uluslararası Sosyal Araştırmalar Dergisi / The Journal of International Social Research*, Volume:3/11, Spring 2010, s. 539-548.
- Şenyurt, Oya, "Kostantin Kalfa'nın Mektubu", *Megaron*, YTÜ Mimarlık Fakültesi E-Dergisi, Cilt:3, Sayı:2, 2008, s.219-229.
- Şenyurt, Oya, *Türkiye'de Yapı Üretiminde Modernleşme ve Taahhüt Sisteminin Oluşumu*, Yıldız Teknik Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü Yayınlanmamış Doktora Tezi, İstanbul, 2006.
- Şimşek, Mahmut, *Batılılaşma Sürecinde İstanbul'da II. Mahmud Dönemi İmar Faaliyetleri*, Mimar Sinan Üni. Sosyal Bilimler Ens. Yayınlanmamış Doktora Tezi, İstanbul, 1993.
- Tanman, Baha, "Hırka-i Şerif Camii", *DİA*, Cilt: XVII, İstanbul, 1998, s. 378 - 382.
- Tanman, Baha, "Beşiktaş Mevlevihanesi", *DİA*, Cilt: V, İstanbul, 1994, s.554-555.

- Tanyeli, Uğur, "19. Yüzyıl Türkiye'sinde Mimari Bilgi Alanının Yeniden Biçimlenişi", *19. Yüzyıl İstanbul'unda Sanat Ortamı, Sanat Tarihi Derneği Yayınları 2*, İstanbul, 1996, s. 81-94.
- Tanyeli, Uğur, "Türkiye'de Modernleşmenin Unutulmuş Tanıkları; Askeri Mimarlık Elkitapları", *Mimarlık*, Sayı: 263, İstanbul, 1995, s.8-38.
- Terzi, Arzu, "19 Yüzyıl Sonlarında Ebniye-i Seniyye İdaresi (Görevleri ve Teşkilatı)", *Tarih Enstitüsü Dergisi*, Sayı:16, İstanbul, 1998, s.109-119.
- Terzi, Arzu, *Hazine-i Hassa Nezareti*, TTK, Ankara, 2000.
- Tuğlacı, Pars, *Osmanlı Mimarlığı'nda Balyan Ailesi'nin Rolü*, İstanbul, 1993.
- Turan, Şerafettin, "Osmanlı Teşkilatında Hassa Mimarları", *D.T.C.F.Tarih Araştırmaları Dergisi*, Sayı:1/1, Ankara, 1964, s.157-200.
- Toprak, Zafer, "Altıncı Daire-yi Belediye", *DİA*, Cilt:I , İstanbul, 1993, s.220-223.
- Uluçay, Çağatay, *Padişahların Kadınları ve Kızları*, Ankara, 1980.
- Uzunçarşılı, İ.Hakkı, *Osmanlı Devleti'nin Saray Teşkilatı*, Ankara, 1988.
- Wiener, Wolfgang Müller, *İstanbul'un Tarihsel Topografyası*, İstanbul, 2001.
- Yarman, Arsen, *Osmanlı Sağlık Hizmetlerinde Ermeniler ve Surp Purgıç Ermeni Hastahanesi Tarihi*, İstanbul, 2001.
- Yavuz, Yıldırım, "Kemaleddin Bey", *DİA*, Cilt: IV, İstanbul, 1994, s.521-522.
- Yavuz, Yıldırım, "Tek, Vedat", *DİA*, Cilt: V, İstanbul, 1994, s.232.
- Yazıcı, Nurcan, *Osmanlı Mimarlık Kurumunun Evrimi ve Tanzimat Dönemi Mimarlık Ortamı*, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Yayınlanmamış Doktora Tezi, İstanbul 2007.
- Yıldırım, Nuran, "Bahriye Merkez Hastanesi", *DİA*, Cilt: I, İstanbul, 1993, s.548-549.
- Yıldız, Netice, "19. Yüzyıl Osmanlı Saraylarıyla İlgili Bazı Belgelerin Değerlendirilmesi", *Milli Saraylar 1992*, İstanbul, 1992, s. 44-57.

Kısaltmalar

A.AMD.	Babialı Evrak Odası Sadaret Evrakı Amedi Kalemî
A.E.	Ali Emiri
A.MKT.DV.	Sadaret Mektubi Kalemî Deâvi.
A.DVN.	Babialı Evrak Odası Sadaret Evrakı Divan-ı Hümayun Kalemî.
A.DVN.MHM.	Babialı Evrak Odası Sadaret Evrakı Divan-ı Hümayun Mühimme Kalemî.
A.MKT.	Babialı Evrak Odası Sadaret Evrakı Mektubi Kalemî.
A.MKT.MHM.	Babialı Evrak Odası Sadaret Evrakı Mektubi Mühimme Kalemî.
A.MKT.MVL.	Babialı Evrak Odası Sadaret Evrakı Mektubi Kalemî Meclis-i Vala.
A.MKT.NZD.	Babialı Evrak Odası Sadaret Evrakı Mektubi Kalemî Nezaret ve Devair.
A.TŞF.	Babialı Evrak Odası Teşrifat Kalemî.
BOA.	Başbakanlık Osmanlı Arşivi.
C. A.	Cevdet Askeri.
C.Bhr.	Cevdet Bahriye.
C.Bld.	Cevdet Belediye.
C.D.	Cevdet Dahiliye.
C.E.	Cevdet Evkaf.
C.İ.	Cevdet İktisat.
C.Mly.	Cevdet Maliye.
C.Mrf.	Cevdet Maarif.
C.N.	Cevdet Nafia.
C.S.	Cevdet Saray.
C.Shy.	Cevdet Sıhhiye.
DBİA.	Dünden Bugüne İstanbul Ansiklopedisi.
DİA.	Diyanet İslam Ansiklopedisi.
D.BŞM.	Başmuhasebe Kalemî.
D.BŞM.BNE.	Başmuhasebe Kalemî Bina Emini.
DH.SAİDd.	Sicll-i Ahval İdare-i Umumiyesi Defteri.
E.	Evrak.
HAT.	Hatt-ı Hümayun.
HH.	Hazine-i Hassa.
HR.MKT.	Hariciye Nezareti Mektubi Kalemî.
İ.D.	İrade Dahiliye.
İ.HR.	İrade Hariciye.
İ.MM.	İrade Mesail-i Mühimme.
İ.MV.	İrade Meclis-i Vala.
KK.	Kamil Kepeci.
MAD.	Maliyeden Müdevver.
ML.MSF.	Maliye Nezareti Mesarifat Muhasebesi.
YA.HUS.	Yıldız Sadaret Hususi Maruzat.
YA.Res.	Yıldız Sadaret Resmî Maruzat.
Y.EE.	Yıldız Esas Evrakı.
Y. PRK.	Yıldız Perakende Evrakı.

BİLİNMEYEN AKTÖRLERİ VE OLAYLARI İLE

SON DÖNEM OSMANLI MİMARLIĞI

Selman Can

1971 yılında Erzurum’da doğdu. 1993 yılında Atatürk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümü’nden mezun oldu. 1995-97 yılları arasında İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Sanat Tarihi Bölümü’nde Prof.Dr.Nurhan Atasoy danışmanlığında “Belgelerle Çırağan Sarayı” konulu Yüksek Lisans tezini, 1997-2002 yılları arasında da aynı bölümde Prof.Dr.Gül İrepoğlu danışmanlığında “Osmanlı Mimarlık Teşkilatının XIX. Yüzyıldaki Değişim Süreci ve Eserleriyle Mimar Seyit Abdülhalim Efendi” konulu Doktora tezini tamamladı. 2003 yılından itibaren Atatürk Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Temel Eğitim Bölümü Kuramsal Anabilim Dalı’nda Yrd.Doç.Dr. olarak görev yapmaktadır. Son dönem Osmanlı mimarisi ve sanatı üzerine çok sayıda yayın yapan araştırmacı aynı zamanda Çırağan Sarayı tarih danışmanlığını da yürütmektedir.

